

Bảo Bối - Tiểu Ngự Đồng Học

Contents

Bảo Bối - Tiểu Ngự Đồng Học	1
1. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 1	1
2. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 2	5
3. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 3	9
4. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 4	15
5. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 5	19
6. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 6	25
7. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 7	31
8. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 8	35
9. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 9	40
10. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 10	45
11. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 11	48
12. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 12	54
13. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 13	60
14. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 14	65
15. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 15	70
16. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 16: Phiên Ngoại 1: Thẩm Phàm	76
17. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 17: Phiên Ngoại 2	80
18. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 18: Phiên Ngoại 3: Tình Địch	85
19. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 19: Phiên Ngoại 4: Tình Địch	92

Bảo Bối - Tiểu Ngự Đồng Học

Giới thiệu

Thể loại: ngọt, đoản văn, HE, hăm hực tác gia công × phú nhị đại tổng tài thụ Số chương: 15 + 4 phiên ngoạiEdit: man

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-tieu-ngu-dong-hoc>

1. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 1

(edited by manhvaivun)

Bảy giờ, chuông đồng hồ báo thức vang lên đánh thức người đàn ông từ trên giường bò dậy. Hắn đi chân đất vào buồng tắm. Chẳng mấy chốc hơi nước đã bốc lên trong buồng.

Những giọt nước trượt xuống lồng ngực rắn chắc của người đàn ông ấy, trượt đến tận bụng rồi vào bên trong bắp đùi.

Người ấy bình tĩnh đứng trước một tấm gương to trong buồng tắm, đôi mắt hắn mang theo vài phần lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người đàn ông anh tuấn trong gương. Hắn cầm dao cạo râu trong tay rồi vô thức vuốt nhẹ.

Một luồng ánh sáng lạnh tanh xẹt qua mắt, hắn cuối đầu nhìn lưỡi dao sắc bén đang lóe sáng. Cũng không hẳn biết nhớ ra cái gì đó mà đột nhiên mỉm cười trông rất kỳ dị, ngón tay thì lướt qua lưỡi dao để lại một vết máu chạy dọc trên đó.

Mặc cho sự đau đớn đang lan ra từ ngón tay, gương mặt hắn vẫn lạnh nhạt, như thể người bị thương không phải hắn vậy.

Chất lỏng màu đỏ tươi rơi xuống mặt đất màu trắng trắng bằng gạch sứ, để rồi ở nơi đó như bất chợt mọc lên một bông hoa đỏ.

“Thanh, anh làm sao vậy?”

Thanh âm trong trẻo ấy kéo hắn từ trong mớ suy nghĩ hỗn loạn ấy kéo trở về, người đàn ông ngẩng mặt lên nương theo ánh sáng nhìn về phía cửa phòng tắm. Hắn cũng không rõ biểu tình trên mặt của Thẩm Phàm, nhưng có thể suy đoán đại khái đó là vẻ mặt lo lắng xen lẫn phần nộ.

Từ Thanh như một đứa nhỏ đang làm chuyện xấu bị bắt gặp, trong lúc chột dạ âm thanh liền không tự chủ mà hạ thấp, mềm mại giải thích: “Anh...”

Hắn dừng một chút, rồi suy nghĩ tìm từ xong mới nói tiếp: “Anh cạo râu, không cẩn thận cắt trúng tay”

Hắn vừa liếc nhìn Thẩm Phàm, vừa cường điệu nói: “Thật đấy”

Người ở cửa trầm mặt hồi lâu mới khẽ thở dài, Thẩm Phàm bước từ trong ánh sáng đi đến trước mặt Từ Thanh, trên mặt cậu mang theo một nụ cười có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịnh: “Tay chân vụng về”

Dao cạo trong tay bị lấy đi, các ngón tay ở cạnh nhau bị hai miệng vết thương song song bao lại. Thẩm Phàm đặt một nụ hôn lên giữa nơi đó, sự lo lắng hiện lên rất rõ giữa đôi lông mày của cậu. Cậu do dự vài giây mới nói: “Sau này anh muốn cạo râu có thể gọi em dậy, em giúp anh cạo”

Yết hầu Từ Thanh lặn lặn, có cảm giác như vị đắng từ bên trong cuống họng đang dần dâng lên trên, sự khổ sở khiến hốc mắt hắn chua chát. Hắn sờ sờ mặt Thẩm Phàm, miễn cưỡng mang theo ý cười bên khóe miệng rồi nói bằng giọng khàn khàn: “Anh không sao, em đừng lo lắng”

Thẩm Phàm nhào vào lồng ngực ấm áp của người đàn ông, dùng lòng bàn tay lạnh lạnh của mình vuốt ve tấm lưng rắn chắc, phải cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn cậu mới có thể xác định hắn vẫn còn sống sờ sờ bên cạnh mình.

Người đàn ông ấy dùng bàn tay ấm áp xoa xoa đỉnh đầu Thẩm Phàm, động tác của hắn rất ôn nhu, gương mặt không thay đổi mà nhẹ giọng dỗ dành người trong ngực đang phát ra tiếng nghẹn ngào: “Không có chuyện gì đâu, ngoan, anh ở đây”

Bên ngoài cửa sổ, những ánh nắng xuyên qua từng bóng cây loang lổ, rồi lướt qua từng chiếc lá để chạm đến gương mặt người đàn ông. Người ấy ôm quyển sổ ghi chép của mình ngồi vào trong chiếc ghế sofa, rồi nhìn trang tài liệu trên màn hình với ánh mắt trống rỗng.

Qua một lúc lâu, tầm mắt của hắn mới lần nữa nhìn về một chỗ, những ngón tay gõ đều trên bàn phím, lại xóa xóa một chút, thay đổi đến mấy lần mới viết xong một chương. Hắn nhẹ nhàng thở hắt ra rồi mở trang **bình luận** của tiểu thuyết.

“Tại sao tôi vẫn luôn cảm thấy logic mấy quyển tiểu thuyết này của Trục Ảnh càng ngày càng hỗn loạn? Là ảo giác của tôi sao?”

“Đó không phải là ảo giác đâu, quyển sách này của Trục Ảnh quả thật tệ hơn nhiều so với quyển trước.”

“Quyển sách này thật nhàm chán.”

“Phải rồi, Trục Ảnh thật sự đã giang lang tài tận rồi. [doge. jpg]” (1)

“Trước kia không phải có người nói hắn sao chép sao, haha, tôi thấy quả thật là nói đúng rồi.”

“Pls, nói chuyện không có bằng chứng như thế cẩn thận Trục Ảnh cho bạn lá thư mời của luật sư rồi phải một triệu fan cuồng mắng chết bạn nha [doge.jpg]”

“Lầu trên thực sự là tanh tươi, mấy người đúng là loại người ăn vạ, mọi người đều đã đăng tin xin lỗi đầy đủ với Trục Ảnh rồi mà các người cứ bám theo không để yên, như vậy chính là có tật xấu.”

“Ai mà không biết Trục Ảnh là người có bối cảnh, bạn thật sự nghĩ mọi người nói lời xin lỗi là bịa đặt?”

“Đồ thứ ch* sao chép, nmsl. [ái tâm. jpg]”

“Trục Ảnh đại nhân, em yêu thích anh rất nhiều năm năm, anh đừng chán nản, em sẽ vĩnh viễn ủng hộ anh, đối với mấy lời đồn ngay cả một dấu chấm câu em cũng sẽ không tin!”

Đối với những bình luận kia, Từ Thanh đều gạt sang một bên. Trong ánh mắt hần đột nhiên lóe lên tia sáng, suy tư vài giây rồi mới gõ xuống vài chữ trên bàn phím.

Trả lời của tác giả:

“Cám ơn bạn”

Gió từ ngoài cửa sổ trút vào, đem rèm cửa sổ nhạt màu thổi đến tung bay, Từ Thanh đặt laptop xuống rồi gập đôi chân dài của mình lại, cuộn tròn người, đầu tựa vào ghế sofa, đôi mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, từng tia nắng tươi sáng cùng mấy đám mây đang phiêu du trên bầu trời rộng lớn. Đối với nơi quanh năm luôn chịu ảnh hưởng của khói sương như thành phố W mà nói thì, hôm nay đã là một ngày có thời tiết tốt rồi.

Điện thoại di động rung rung một hồi, Từ Thanh cầm điện thoại lên thì phát hiện là một chuỗi số không tên xa lạ, hần do dự phút chốc mới quyết định nhận, rồi đầu kia liền truyền tới một giọng nữ nhỏ nhỏ: “Thẩm tổng, điện thoại được nhận rồi ạ”

Không bao lâu, Thẩm Phàm đã nhận lấy điện thoại: “Thanh, ngày hôm nay khí trời rất tốt, anh ra ngoài với em một chút được không? Chúng ta buổi chiều có thể cùng nhau đi dạo một chút, sẵn tiện anh cũng cần mua quần áo mới”

Từ Thanh còn chưa đáp Thẩm Phàm đã nói tiếp: “Anh đi cùng em nha, em cũng muốn mua quần áo mới. Được không anh?” Âm thanh trong sáng của Thẩm Phàm được truyền qua điện thoại, còn mang theo một chút âm thanh của dòng điện nên nghe chẳng chân thật tí nào.

Từ khi Thẩm Phàm trở về thừa kế công ty với chức tổng giám đốc, cậu cũng đã ít nũng nịu đi. Đường như khi phải gánh vác một trọng trách lớn trên vai nên con người ta dần trở nên thành thực hơn. Từ Thanh đột nhiên thấy cuống họng mình có chút khát liền liếm liếm lớp da khô trên môi, nói: “Ừm, được rồi”

Giọng nói của Thẩm Phàm như được nâng cao lên đồng thời cũng bộc lộ sự vui vẻ của bản thân: “Vây khoảng 3 giờ anh đến công ty tìm em được không, anh đi sớm một chút rồi tản bộ đến đây, chúng ta buổi tối lại đến nhà hàng Pháp trước kia anh thích ăn cơm nhé”

Từ Thanh sờ sờ cơ bụng mình, cảm nhận nó một chút mới đáp ứng: “Được.”

Tiếng thở dốc ái muội vang lên trong phòng làm việc rộng rãi, lúc ẩn lúc hiện xen giữa tiếng nước mờ nhạt, chẳng ai nghĩ tới ở bên trong một nơi làm việc nghiêm túc mà sẽ có người làm chuyện như vậy.

Thanh âm của Từ Thanh trầm thấp mà ám ách, trông như một người thủy thủ đang bị bỏ bùa mê: “Thẩm tổng, có thể sao?”

Thẩm Phàm đưa mắt nhìn ra phía ngoài thấy nhân viên của mình đang chăm chỉ làm việc thì mặt lập tức đỏ đến có thể vắt ra máu. Hạ thân cậu đang ở ngoài không, chỉ có một chiếc quần nhỏ treo ở mắt cá chân, theo từng động tác mà rung động.

Từ Thanh để ý thấy tầm mắt của cậu liền dừng động tác, hôn một cái lên trán cậu nói: “Em khi đó làm kính thủy tinh một chiều, chính là để làm chuyện này sao?”

Thẩm Phàm vùi mặt vào ngực Từ Thanh, buồn buồn nói: “Em mới không phải, anh nhanh lên, chúng ta làm xong còn phải ra ngoài dạo phố”

Từ Thanh nghe chỉ thị liền lập tức hành động khiến Thẩm Phàm nhỏ giọng hô lên. Từ Thanh mang theo ý cười nói: “Lúc thì muốn anh nhanh lên, lúc lại muốn anh chậm lại, rốt cuộc là em muốn thế nào hả?”

Thẩm Phàm nghe rõ ý cười trong giọng nói của Từ Thanh liền vội vàng ngẩng mặt lên xem chỉ nhìn thấy gương mặt hấn không hề có một tí cảm xúc, cậu hừ một tiếng rồi dùng chân quần quanh eo Từ Thanh, nhỏ giọng thì thầm: “Đồ ngốc”

Từ Thanh không nghe thấy giọng nói thầm của cậu, ôm ôm người trong ngực, toàn bộ tâm tư đều như được thả bay trên mây. Động tác của hấn càng ngày càng hung mãnh, chỉ có khi nghe được người dưới thân đang thở dốc hấn mới có thể xác thực người ấy đang ở bên cạnh mình.

(1) “Giang Lang tài tặn” là thành ngữ Trung Quốc chỉ về tài năng sớm nở rộ nhưng cũng sớm thui chột.

→ mọi người có thể tìm hiểu kĩ hơn ở đây: [https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Giang_Y%C3%AÄm](https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Giang_Y%C3%A4m)

(cái này phải cảm ơn một bạn trên cfs đã chỉ cho mình, thank you)

[*edit ngày 10.6.2019*]

2. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 2

(*edited by manhvaiivun*)

Nơi đây đúng là một cửa hàng toàn hàng hiệu xa xỉ, đến cả phòng thử quần áo ở đây cũng được trang trí bằng kim bích lấp lánh chiếu rọi, thật sự chỉ bấy nhiêu thôi cũng có thể khẳng định được thương hiệu của

họ.

Ánh đèn trong cửa hiệu đều tập hợp lại trên người Từ Thanh, người nhân viên luôn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn khiến hắn luôn cảm thấy đặc biệt không dễ chịu. Hắn hơi nhíu nhíu mày, nhỏ giọng nói với Thẩm Phàm bên cạnh đang chọn cà vạt cho hắn: “Chúng ta đi thôi”

Thẩm Phàm nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn hắn. Trên mặt Từ Thanh tuy không có biểu tình gì nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được sự lúng túng của hắn, cậu nắm lấy tay hắn rồi chỉ vào chiếc cà vạt vừa chọn, hỏi: “Có đẹp không?”

Người nhân viên lập tức đáp lời, nhiệt tình giới thiệu khái niệm và sự kết hợp của chiếc cà vạt này cho bọn họ.

Từ Thanh mím mím môi, Thẩm Phàm thấy thế liền cười nói: “Được rồi, tốt lắm, lấy cái này, còn có chiếc cà vạt ban nãy tôi vừa thử và cái trên người này gói lại, còn có kiện áo sơ mi vừa nãy, tất cả đều gói lại giúp tôi”.

Từ Thanh như được đại xá liền đem bóp tiền đưa cho Thẩm Phàm. Cậu lườm hắn một cái rồi căn hắn: “Anh làm gì?”

Thẩm Phàm lấy thẻ đen của mình ra, cộng thêm một tấm thẻ hội viên vàng đen của trung tâm thương mại liền dặn dò: “Nhớ tích điểm cho tôi”.

Vào cuối năm nếu tiêu đủ 500 ngàn nhân dân tệ sẽ nhận được hàng chục nghìn thẻ mua sắm. Tuy Thẩm Phàm chưa từng quan tâm đến mấy chục nghìn thẻ mua sắm đó nhưng khi nhìn thấy Từ Thanh kiếm tiền khổ cực, cậu dần dần cũng học được cách tiết kiệm.

Thật ra, kinh tế của hai người vẫn là luôn tách riêng, đây là do Từ Thanh đề nghị. Thẩm Phàm là phú nhị đại (1), còn hắn chỉ là một người viết sách, hắn không nghĩ sẽ chiếm tiện nghi của cậu, cho dù hắn biết Thẩm Phàm cơ bản sẽ không để ý những điều này.

Bọn họ hiện tại đang ở trong căn hộ do Từ Thanh mua. Ngày đó Từ Thanh đem tất cả tiền nhuận bút của quyển sách mình vừa viết xong lấy ra để thanh toán cho căn nhà 3 gian này.

Từ Thanh len lén hoàn thành chuyện này, mãi đến khi giấy tờ đều làm xong xuôi hết mới nói cho Thẩm Phàm biết.

Thẩm Phàm lúc biết đến chuyện này cũng không cao hứng, tuy Từ Thanh mấy năm nay đã để dành được không ít, nhưng cậu biết một quyển sách của Từ Thanh phải viết rất lâu mà cũng rất khổ cực nên cậu rất đau lòng.

Căn hộ này đối với cậu mà nói thì không tính là gì, chừng trăm vạn mà thôi, cậu lúc trước cùng bạn bè đi

bar đều bỏ ra từng này tiền.

Nhưng việc cậu không cao hứng cũng chỉ kéo dài trong một phút chốc, bởi vì khi Từ Thanh hẳn đưa hộp quà chứa giấy chứng nhận bất động sản kia tặng cho cậu đã rất nghiêm túc.

Khi cậu mở những giấy tờ bất động sản kia ra, thấy tên mình cùng Từ Thanh nằm song song trên đó khiến hô hấp anh hơi ngưng lại. Tên của cậu trên những loại giấy tờ nhà đất này rất nhiều, thậm chí có những cái còn đắt hơn cái này nhưng tất thấy chúng chưa bao giờ mang ý nghĩa như này.

Từ Thanh nói với anh: “Bảo bối, sau này em chính là nhà của anh”

Từ Thanh rất ít khi nhắc đến chữ “nhà” này, các nhân vật trong tiểu thuyết của hẳn đều có thân thế rất bí ẩn và luôn một mình tìm kiếm sự thật trên thế gian này. Mãi đến khi Thẩm Phàm bước dần vào cuộc đời của hẳn thì tiểu thuyết hẳn viết mới ngấm xuất hiện một chút tươi sáng.

Không ít độc giả tỏ ra oán giận đối với việc này, nói tác giả đã thay đổi rồi, bắt đầu bán tháo, bọn họ vẫn yêu thích những người đàn ông cô độc giống sói kia.

Tuy nhiên Từ Thanh cũng có thêm vài người hâm mộ mới, hơn nữa đều là nữ, mỗi ngày đều vào khung bình luận để thảo luận về tình cảm của các nhân vật chính. Sau đó những người hâm mộ mới này bắt đầu viết đồng nhân, vẽ đồng nhân, nhờ vậy mà nhiệt độ của tiểu thuyết hẳn viết ngày càng cao.

Thật ra mới đầu hẳn chỉ muốn lén lút đem sự tốt đẹp của Thẩm Phàm ra cho mọi người xem, nhưng hẳn lại không ngờ được cuối cùng nó lại trở nên như vậy. Nhưng có điều, hẳn cứ ngấm ngấm khoe khoang như vậy cũng không bị các độc giả phát hiện.

Thẩm Phàm nắm lấy Từ Thanh, sau khi cậu đem mấy túi giấy hàng hiệu bỏ vào cốp xe xong cũng không buông hẳn ra. Từ Thanh nửa năm qua thay đổi như thế nào cậu đều nhìn thấy, nhưng điều đó lại khiến cậu có chút lo lắng và sợ sệt.

“Hay chúng ta về nhà ăn cơm đi? Chúng ta mua ít thức ăn rồi về nhà anh nấu cơm cho em, được không?”

Thẩm Phàm sau khi hoàn hồn liền nhìn thấy sự xoắn xuýt trong mắt Từ Thanh, nhưng âm thanh vẫn ôn hòa nói: “Anh sao vậy? Phòng ăn đều đã đặt cả rồi, anh ngày hôm nay theo em đi dạo suốt một buổi trưa hẳn rất mệt mỏi, chúng ta ăn trước rồi hãy trở về ha”

Từ Thanh suy sụp tinh thần, âm thanh cực kỳ ử rử: “Xin lỗi bảo bối, có phải anh làm em rất mất hứng không?”

Hắn thật sự rất mệt, dường như đã chạm đến cực hạn, nếu không thì hẳn cũng sẽ không đề nghị trở về nhà. Hẳn biết Thẩm Phàm đối với ngày hẹn hò hôm nay thật sự rất mong đợi, lúc xế chiều, hẳn thấy trên bàn Thẩm Phàm xếp rất nhiều văn kiện, đó đều là công việc ngày hôm nay của Thẩm Phàm.

Thẩm Phàm vì hện hò mà đem công việc chồng chất thành núi của mình hôm nay đẩy lên ngày mai.

Thẩm Phàm đậm đậm nhìn hấn một chút liền cười rất ôn nhu: “Không có đâu, Thanh, em cũng có chút mệt mỏi, chúng ta dành một chút tiền để mua thức ăn rồi trở về nhà nha?”

Thẩm Phán lúc đầu cũng không phải là một người hiểu chuyện, bản thân cậu là một phú nhị đại, ngoại trừ không làm mấy chuyện trái pháp luật, cậu hết thấy đều có tật xấu của một phú nhị đại.

Từ Thanh đối với sự hiểu chuyện của Thẩm Phàm rất cảm động, tuy vậy trên mặt hấn vẫn không có nhiều biểu tình, chỉ từ trên mặt ắt hấn không thấy được điều gì.

Từ Thanh cầm tay lái, nhìn thấy chiếc xe chở hàng bên cạnh trong lòng mơ hồ có một loại nguy hiểm kích động. Hấn nghiêng đầu liếc nhìn Thẩm Phàm ngồi ở vị trí phó lái mà Thẩm Phàm lại không có chút cảm giác nào đối với ý nghĩ nguy hiểm của hấn. Cậu chỉ ôm điện thoại di động, đôi mắt cũng không chớp lấy một cái, say sưa ngồi đọc chương mới hấn vừa đăng lên mạng hôm nay một cách ngon lành.

Từ Thanh trong mắt hiện lên vẻ ôn nhu tràn đầy, nhưng vừa quay đầu thì ý cười bên khóe miệng cũng dần biến mất. Ánh mắt hấn nhìn chăm chăm về phía trước, dùng sức cầm ly vô-lăng đến cả ngón tay đều trở nên trắng bệch.

“Thanh, vụ án này rốt cuộc hung thủ là ai vậy?”

“Anh đang lái xe, về nhà sẽ nói cho em”

Thẩm Phàm “ồ” một tiếng, trong lòng như yên lặng oán giận. Thanh lúc này sao lại chú ý an toàn như thế nhỏ, ngay cả lúc thi lấy bằng lái xe anh ấy cũng không nghiêm túc như bây giờ.

Cậu lại nhớ tới lúc sau khi thi xong bằng lái, da của Từ Thanh khi ấy đã bị đen đi rất nhiều. Giáo viên huấn luyện đánh giá Từ Thanh một chút, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn.

Giáo viên huấn luyện khi đó nói thế này: “Tôi ngồi bên cạnh Từ Thanh mà thiếu chút nữa coi bản thân là học viên, cho dù tôi có nói cái gì, hấn cũng không có một chút biểu hiện, chỉ nhìn tôi mà cũng khiến trong lòng tôi hốt hoảng. Tôi huấn luyện người khác nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người có ít biểu tình như vậy.”

Huấn luyện viên sau khi hoàn tất cuộc thi đã rất nghiêm túc mà nhỏ giọng hỏi Thẩm Phàm, Từ Thanh hấn có phải là có vấn đề với dây thần kinh mặt hay không.

Thẩm Phàm lúc đó nghe xong thiếu chút nữa cười ra tiếng. Thật ra Từ Thanh cũng không phải mặt than, hoặc chí ít nửa năm trước đây hấn cũng không phải.

Thẩm Phàm mới bắt đầu cho là Từ Thanh đối với những người khác không có bất kỳ biểu tình gì là bởi hắn không để ý hoặc không thèm để ý. Thậm chí cho dù là bạn mắng hắn hay khen hắn, hắn cũng vĩnh viễn mang một bộ dáng lãnh đạm mà trưng trên khuôn mặt.

Rất lâu sau đó, Thẩm Phàm mới biết được Từ Thanh thật ra không phải không để ý là không thèm để ý, mà chính là quá quan tâm quá để ý nhưng lại nghĩ người khác sẽ xem thường mình nên hắn mới làm ra bộ dạng không muốn để ý.

Từ Thanh đem xe đỗ vào nhà để xe dưới hầm, người bên cạnh hắn đã sớm tựa vào ghế mà ngủ ngon lành.

Gương mặt trắng nõn của Thẩm Phàm vì ngủ say mà ửng lên một quầng hồng, đôi môi hơi nhạt màu cũng giương lên một chút. Mọi người đều nói người có đôi môi mỏng bao giờ cũng bạc tình, nhưng Từ Thanh hắn không tin, Thẩm Phàm là người thế nào, ngay từ lần đầu gặp mặt hắn đã nhìn thấu.

Đại khái cậu như một con báo nhỏ thích giương nanh múa vuốt đi? Thoạt nhìn cậu rất uy phong, nhưng trông cái miệng nhỏ lại như đang ngậm sữa, bi bộ kêu meo meo.

Hắn chồm người qua, ngậm lấy đôi môi của Thẩm Phàm, hắn tựa hồ như có thể nghe được mùi vị của chính mình trên người Thẩm Phàm. Tâm hắn chẳng mấy chốc liền mềm mại như một cái hồ nước, mà cái hồ này chính là mang tên của Thẩm Phàm.

(1) phú nhị đại: Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

(theo tintucvietnam.vn)

[edit ngày 14.6.2019]

3. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 3

(edited by manhvaivun)

Trong phòng yến tiệc đèn mở sáng choang, âm nhạc êm dịu, mọi người ai nấy đều khoác lên mình bộ dạ phục lộng lẫy, tay cầm ly champagne rồi kết đôi với nhau hàn huyên chuyện trò.

Ánh đèn đột nhiên bị dập tắt hơn phân nửa, chỉ còn một vài cái đèn con cho bữa yến tiệc, trong ánh sáng mờ mờ ấy âm nhạc cũng dần đổi thành điệu tango khúc Por Una Cabeza (1)

Không ít người nắm tay bạn nhảy của mình cùng bước vào bàn nhảy, mang trên gương mặt một nụ cười khéo léo, ánh mắt tỏa ra từng tia từng tia ám muội khiến họ quần lấy nhau càng chặt.

Người đàn ông cầm ly champagne của mình trốn trong góc, hẳn đối với mấy cái này không quá cảm thấy hứng thú, dù là khiêu vũ hay việc tìm một người bạn cho mình cũng không.

Hắn nhìn từng đôi nam nữ trên sàn nhảy một lúc liền dời mắt, cách hắn không xa xuất hiện một người thanh niên mặc bộ âu phục đặt riêng đang cùng người khác phát sinh tranh chấp. Dưới ánh đèn mờ mờ, hắn chỉ có thể nhìn thấy hai gò má ửng hồng của người thanh niên ấy, thật giống như một quả táo đỏ tươi ướm ất.

Từ Thanh sờ sờ cằm, nghĩ, chủ nhân bữa tiệc này thật quá keo kiệt, mấy loại điểm tâm ở đây đều quá nhỏ khiến hắn ăn không đủ no, còn hại hắn lúc nhìn mặt người kia đều thấy đói bụng.

Hắn không có hứng thú đối với việc nhiều chuyện, cho nên việc hai người này cãi vã không có nguyên do gì để hấp dẫn sự chú ý của hắn, hắn nâng ly nhấp một miếng champagne nhưng tầm mắt vẫn luôn tập trung trên người người thanh niên kia.

Người thanh niên xoay người, rót cục hắn cũng thấy rõ mặt cậu, đó là một gương mặt rất tinh xảo.

Người thanh niên ấy thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn thì hơi sững sờ, khí thế hung hăng nhanh chân đi tới chỗ hắn.

Từ Thanh bất động thanh sắc dời đi tầm mắt của mình, nhưng đã muộn, người thanh niên ấy đã chạy tới trước mặt hắn, bởi vì khoảng cách gần nên ngũ quan xinh xắn của người thanh niên lại hoàn mỹ hiện lên trước mắt hắn, lại còn có một nốt ruồi nho nhỏ dưới lông mày.

Hắn có chút xuất thần nghĩ, thật sự trên đời này còn có người như vậy sao, ngay cả một nốt ruồi cũng trông đẹp mắt đến thế.

“Anh vừa nãy nhìn cái gì?” Người thanh niên lên tiếng hỏi, ngữ khí hùng hổ dọa người.

Từ Thanh thông dong nói: “Cậu cho rằng tôi đang nhìn cái gì?”

Người thanh niên liền hừ lạnh nói: “Anh nhìn lên tôi!”. Cậu uốn lưng đến mức rất thẳng, người thanh niên với vóc dáng cao một mét tám, đôi chân dài thẳng tắp, gương mặt mang theo sự ngông cuồng, ngạo mạn nhưng lại rất đáng yêu.

Từ Thanh “ừ” một tiếng, cũng không nhiều lời giải thích.

Đôi mắt người thanh niên chuyển động một chút, liền nhỏ giọng nói: “Như vậy, anh giúp tôi một việc, tôi sẽ coi như chuyện vừa nãy cái gì cũng chưa từng không phát sinh nha”

Người thanh niên này trong mắt lóe tia sáng狡 hoạt, giống như một con hồ ly bé nhỏ đang chuẩn bị ăn vụng đang ngồi xổm ở sau cạm bẫy, chờ con gà mái mẹ tự chui đầu vào lưới.

Nhưng Từ Thanh thật không muốn đem mình so sánh với con gà mái mẹ kia.

Trong lòng Từ Thanh đang dần có nhiều cảm xúc bị lẫn lộn, để xem, đây cũng là điều kiện sao. Nhưng thú thật hẳn rất khó để bản thân đáp ứng chuyện này vì hẳn không biết đến tốt cùng cậu thanh niên kia đang suy nghĩ gì.

Nhưng việc hẳn không nghĩ tới chính là người thanh niên yêu cầu hẳn làm bộ bản thân là tiểu thuyết gia Trục Ảnh, còn muốn để cậu đóng vai bạn trai hẳn.

Từ Thanh trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng mở miệng: “Trục Ảnh... Là bạn trai cậu?”

Người thanh niên hừ một tiếng, vẻ mặt kiên định nói: “Bây giờ thì chưa phải nhưng rất nhanh liền đúng rồi.”

Người thanh niên liếc mắt nhìn Từ Thanh, nói bổ sung: “Tuy rằng vẻ bề ngoài anh rất soái, nhưng trong lòng tôi chỉ yêu thích người có tài hoa nên anh không có cửa đâu, tôi chỉ thích một người là Trục Ảnh thôi”

Từ Thanh trầm mặc nửa giây: “Cậu gặp qua Trục Ảnh rồi sao?”

Chàng trai ấy chỉ vào mình, khuôn mặt hiện lên một nụ cười ranh mãnh, lời nói của cậu cũng đặc biệt ngạo mạn, loại biểu tình ấy làm người ta cảm thấy đúng là trong ngạo mạn có đáng yêu: “Chưa từng thấy, mà anh biết tôi là ai không?”

Từ Thanh không liên tiếng, im lặng chờ cậu nói tiếp đoạn sau.

Biểu tình của người thanh niên cứng đờ, còn có chút lúng túng mà chất vấn hẳn: “Anh tại sao không hỏi tôi là ai chứ!”

Cậu bất mãn mà trợn tròn đôi mắt của mình nhìn Từ Thanh, nhưng bất quá cái nhìn chằm chằm của cậu đối với Từ Thanh trong mắt hẳn cũng không khác làm nũng là bao nhiêu.

Từ Thanh cảm thấy được người thanh niên này rất thú vị, vì vậy cũng phối hợp với cậu một lần: “Vậy cậu

là ai?”

Cậu hừ hừ hai tiếng nói: “Tôi chính là chủ nhân của buổi dạ hội này”. Cậu sợ không tạo đủ chấn động cho người trước mặt nên đã đặc biệt chủ động lược bớt đi hai từ “con trai”.

Từ Thanh: “...”

Mới vừa rồi hẳn còn sỉ nhục chủ nhân của bữa tiệc này... Thực sự làm hẳn rất lúng túng.

Nhưng lúng túng hơn chính là hẳn cũng không biết rốt cuộc chủ nhân của bữa tiệc này đến tột cùng là thần thánh phương nào, hẳn chỉ biết đại khái đó là một doanh nhân lớn trong giới kinh doanh.

Bất quá hẳn là bị biên tập của mình bắt buộc tham gia. Khi hẳn nhận được thư mời cũng rất khó hiểu, đây là tiệc rượu của giới kinh doanh tự dừng mời một người viết sách như hẳn đến làm chi rứa?

Người thanh niên không chờ hẳn suy nghĩ rõ ràng đã kéo cánh tay hẳn: “Mau nhanh lên, giúp tôi một chút!”

“Tiểu Phàm, em sao lại trốn ở chỗ này?”

Từ Thanh liếc nhìn người mới đến, hẳn biết người này, đây là một người sáng lập ứng dụng nổi tiếng nhất gần đây mà hẳn thường thấy trên internet. Hẳn khi đó mới vừa tạo weibo liền nhìn thấy ảnh của người này xuất hiện trên trang đầu của weibo, có thể nói là một người rất tích cực trong giới kinh doanh mới nổi.

Bị gọi là tiểu Phàm, chàng trai liền ôm lấy Từ Thanh nắm tay thật chặt, càng hướng đến thân thể hẳn dính gần hơn. Nụ cười ôn hòa được treo lên trên gương mặt, sự tao nhã thông dong bây giờ đúng là khác một trời một vực với vẻ ương ngạnh tùy hứng ban nãy.

“Ừm, tôi và bạn trai tôi ở đây lặng lẽ nói chuyện mà anh cũng phải tới quấy rầy sao”

Nụ cười trên khuôn mặt của người doanh nhân mới ấy cứng đờ, nhưng sau đó lại lập tức khôi phục như cũ: “Vậy sao, hẳn là bạn trai em? Sao anh chưa từng thấy hẳn”

Chàng trai có chút khoe khoang nói: “Anh ấy với các người không giống nhau, anh ấy là tiểu thuyết gia Trục Anh, biết chưa? Giải thưởng Cây Bút Vàng dành cho tiểu thuyết gây chấn nhất chính là của anh ấy.”

Người doanh nhân mới nổi ấy thấy cậu không hề che giấu mà còn dùng giọng điệu khoe khoang giới thiệu liền cùng Từ Thanh bắt tay: “Xin chào, tôi là người sáng lập của WLand, Phương Văn”

Từ Thanh cũng đưa tay ra nhẹ nhàng nắm chặt: “Xin chào, Từ Thanh.”

Phương Văn ồ một tiếng, cười nói: “Thì ra Trục Ảnh chính là bộ dáng này, tôi đang xem qua tiểu thuyết của anh rồi, thật sự viết rất tốt. Mà anh cũng rất kín đáo, thông tin của anh trên internet một chút cũng không có”

Người thanh niên cau mày, cậu nghe ra được ý tứ của Phương Văn, liền nhịn không được cãi lại nói: “Đương nhiên rồi, giải thưởng của Trục Ảnh đều do biên tập lãnh thưởng, kín đáo nhưng người ta có nội hàm. Anh cho rằng ai cũng như anh sao, như một con công đực suốt ngày nhảy nhót khắp nơi.”

Từ Thanh hơi nhíu lông mày, ở đây có trời đất chứng giám, hẳn thật sự không phải là bởi vì không muốn thể hiện nên mới không đi lãnh thưởng, hơn nữa bởi vì hôm đó có việc nên hẳn mới để biên tập đi nhận.

Hắn lúc thường sẽ không đăng bất kỳ thông tin cá nhân nào của mình lên các diễn đàn bởi điều đó thật sự là không cần thiết. Với cả hắn chỉ là một người viết sách, mất cái dáng vẻ làm màu làm mè kia hắn không cần.

Từ Thanh ngày hôm nay rốt cục cũng lộ ra nụ cười đầu tiên: “Cảm ơn anh đã yêu thích tiểu thuyết của tôi, có cơ hội sẽ tặng cho anh quyển sách mới của tôi nhé”

Người thanh niên đối với biểu hiện của Từ Thanh rất hài lòng bèn thúc giục Phương Văn: “Anh còn không chịu đi, đã nói tặng sách cho anh rồi mà”

Phương Văn đành buông tay, làm ra bộ dáng bất đắc dĩ xoay gót rời đi.

Phương Văn vừa đi, cậu liền nhanh chóng buông lỏng cánh tay Từ Thanh.

Cậu che miệng, nhỏ giọng thì thầm với Từ Thanh: “Anh đúng là cao tay mà. Nếu tôi không có người thích thì cũng không ngại thử với anh xem sao, dù sao thì dung mạo của anh cũng rất hợp khẩu vị của tôi ó”

Từ Thanh nhướn mày: “Ồ? Phải không?”

Còn không chờ cậu trả lời, một người con gái từ đâu vội vàng vàng đi tới, cô ấy vừa lôi kéo cánh tay Từ Thanh vừa oán trách: “Anh nãy giờ đi đâu vậy? Làm tôi tìm anh nửa ngày, người khác nói Thẩm tổng tìm anh kia, anh có đi hay không?”

Cậu thanh niên chỉ cảm thấy cánh tay lôi kéo Từ Thanh kia rất chướng mắt, cũng quên mất thông tin mà cô ấy vừa nói.

Cô gái liếc mắt nhìn cậu, hơi kinh hãi, nhưng lập tức lộ ra một nụ cười “thương mại”: “Thẩm tổng? Thì ra hai người đã gặp mặt rồi sao?”

Người thanh niên nhất thời mờ mịt, vài giây sau liền lộ một nụ cười “thương mại” giả tạo: “Xin chào, chúng

tôi cũng mới vừa gặp thôi”. Lúc này cậu mới nhớ ra cô gái này chính là biên tập của Trục Ảnh.

Cô gái lôi kéo Từ Thanh liền giới thiệu: “Đây chính là Trục Ảnh của chúng tôi, quyển sách mới của anh ấy không biết ngài đã xem chưa, rất cảm ơn ngài nâng đỡ cho Trục Ảnh của chúng tôi. Lúc anh ấy ra sách mới tôi sẽ gửi cho ngài quyển sách có chữ kí ấy nhé”

Cô gái cứ bùm bùm tuông ra một đồng lời khiến cậu cả người đều hoảng loạn. Lúc này cậu như con thỏ vừa đâm sầm vào gốc cây sau khi không tìm được phương hướng, trông mờ mịt mà đáng yêu. Từ Thanh hơi giương khóe miệng, chủ động đưa tay ra: “Thẩm...tổng? Tôi là Trục Ảnh, tên thật là Từ Thanh”

Người thanh niên há miệng, gương mặt thoáng chốc liền đỏ bừng, cả lỗ tai cũng hồng nhuận lên. Từ Thanh nuốt nước miếng một cái, trông lại càng giống như thỏ. Điều này khiến hắn có chút quý dị nghĩ, ở thành phố W này nơi nào có bán thịt thỏ kho?

Cậu trầm mặc hồi lâu khiến cô gái không nhịn được mở miệng: “Thẩm tổng?”

Hai người này mới vừa rồi không phải trò chuyện không hợp nhau làm Thẩm tổng thấy không cao hứng sao?

Người thanh niên liền bĩu bĩu môi, khuôn mặt có phần hơi oan ức: “Anh vừa nãy sao không nói cho tôi biết anh chính là Trục Ảnh? Anh cố ý muốn làm tôi xấu mặt đúng không?”

Âm thanh của Từ Thanh không tự chủ mà trở nên mềm mại một chút, người bên ngoài nghe lời nói của hắn sẽ thấy nó mang theo một chút sủng nịch bất đắc dĩ: “Cậu cũng chưa từng hỏi tôi mà”

Người thanh niên liền lúng túng nháy mắt: “Em...em là Thẩm, Thẩm Phàm...”

Từ Thanh gật gật đầu, nhìn đồng hồ một cái, phát hiện đã giờ liền nói: “Thẩm tổng, đã không còn sớm, tôi phải đi trước, sau này có cơ hội chúng ta trò chuyện tiếp nhé”

Cô gái giải thích chi hắn: “Thẩm tổng, Trục Ảnh anh ấy đến đúng giờ đều phải gõ chữ, phải đúng giờ đúng địa điểm. Đó là thói quen nhiều năm của anh ấy, nó giống như có đồng hồ sinh học nên có lẽ không tiện tiếp chuyện cùng ngài rồi ạ”

Thẩm Phàm nhìn bóng lưng Từ Thanh rồi đi liền nhanh chóng đi vài bước tiến tới nắm lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói: “Anh phải nhớ kĩ em”

Âm thanh Từ Thanh mang theo ý cười: “Ừm, không quên được.”

Thẩm Phàm cứ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Từ Thanh đi càng lúc càng xa, âm thanh cậu rất nhỏ, nhĩ đến mức chỉ mình hắn nghe thấy: “Em, em mới vừa nói đều là sự thật”

Đây là quyết tâm của cậu.

(1) Por Una Cabeza:

<https://www.youtube.com/watch?v=mOY2NQdFHuc>

[edit ngày 16.6.2019]

4. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 4

(edited by manhvaivun)

Tiếng gõ cửa vang lên, Từ Thanh đặt laptop xuống rồi xỏ dép lê đi ra cửa. Hắn nhìn qua mắt mèo thì nhìn một gương mặt long lanh đang tươi cười đến xán lạn đối diện với hắn, hắn đứng bên trong suy nghĩ nửa giây mới mở cửa, nhưng chỉ mở ra một cái khe nhỏ.

Gương mặt của Thẩm Phàm lập tức xuất hiện ở bên ngoài khe cửa, cậu giơ thức ăn trong tay lên, ở bên ngoài hướng đến chỗ hắn quơ quơ: “Từ tiên sinh, số đuôi 0672, thức ăn của ngài ở bên ngoài đây ạ”

Từ Thanh đã tưởng tượng đến Thẩm Phàm làm thế nào mà trở thành một cậu nhóc giao thức ăn với gương mặt giảo hoạt như vậy mà gõ cửa nhà mình.

Từ Thanh duỗi một cái tay ra muốn lấy thức ăn, nhưng Thẩm Phàm đã chạy trốn về sau một chút, mặt mày liền rũ xuống, trong đôi mắt còn lóe lên một tầng sương, làm ra một bộ dáng rất đáng thương.

Từ Thanh nhú mày, không nói gì. Thẩm Phàm mím môi một cái, ngóng ngóng mà nhìn Từ Thanh nói: “Em còn chưa ăn cơm...Em có thể cùng ăn với anh không?”

Thẩm Phàm biết rõ bản thân khi lớn lên rất ưa nhìn và cũng rất biết lợi dụng vẻ đẹp của mình. Khi cậu muốn dùng mỹ nhân kế để thực hiện mục đích của mình, cơ hồ đều là trăm trận trăm thắng, chưa từng bị thất bại.

Nhưng âm thanh Từ Thanh lại rất lạnh nhạt: “Tôi chỉ đặt một phần thức ăn ở bên ngoài”

Biểu tình Thẩm Phàm cứng đờ, nhưng lập tức lộ ra một nụ cười rất long lanh, cậu liền đem hộp cơm trưa của mình quơ quơ trước mặt Từ Thanh: “Em có mang theo cơm của mình, chúng ta ăn cùng nhau, được không anh?”

Từ Thanh dùng ánh mắt xem xét thật kỹ nhìn cậu phút chốc, nói: “Thẩm tổng, tôi chỉ là một người viết sách, tôi không chơi nổi cũng không muốn chơi, ngài hãy tìm người khác mà chơi đùa đi”

Thẩm Phàm không nghĩ tới Từ Thanh lại từ chối thẳng thắn như vậy, thẳng thắn lại dứt khoát. Cậu đây là lần đầu tiên bị người khác cự tuyệt như vậy, cả người cậu khựng lại một lúc, trong nháy mắt cả khuôn mặt liền xụ xuống.

Từ Thanh cho là cậu muốn nổi nóng với mình nên đem cửa mở ra thêm một chút rồi lẳng lặng chờ đợi, chờ Đại thiếu gia trước mặt này bùng phát xong cơn giận với mình liền mất hứng rồi đi.

Nhưng mà hắn nghĩ lầm rồi, người trước mặt quật cường ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt muốn khóc nhưng không khóc, ngay cả giọng nói đều rất oan ức: “Anh tại sao lại cảm thấy em muốn chơi đùa? Em là thật sự yêu thích anh mà”

Yêu thích? Buồn cười thật, hắn có gì đáng giá để yêu thích sao? Chỉ bởi vì vài cuốn sách và một lần gặp mặt mà yêu thích hắn? Hắn lãnh khốc nghĩ, Thẩm Phàm kia ngay đến việc yêu thích người khác cũng quá mức tùy tiện như vậy.

“Có đúng không?” Âm thanh của Từ Thanh rất lạnh lùng, mà trong đó còn mang theo sự trào phúng nhàn nhạt.

Giọng nói trào phúng của hắn rõ ràng là đang kích thích người ngoài cửa. Thẩm Phàm trừng hai mắt, âm thanh cậu liền tăng lên vài đề-xi-ben: “Anh không tin em?!”

Từ Thanh động động khóe miệng, rồi câu lên một độ cong băng lãnh: “Tôi tin, nhưng cái yêu thích của cậu với cái yêu thích đối với một con mèo đáng yêu, một quyển sách hay và một đóa hoa tươi đẹp nó khác nhau ở chỗ nào? Cậu thậm chí còn chưa từng hỏi tôi có phải là đồng tính luyến ái không”

Thẩm Phàm bị lời của Từ Thanh làm nghẹn đến nửa ngày, mới thốt ra một câu: “Em không thích mèo, em cũng không thích hoa, em chỉ thích xem sách của anh, còn nữa, anh là thẳng nam sao?”

Câu trả lời thẳng thắn trực tiếp của cậu đã đánh thẳng vào lòng Từ Thanh. Người này tính đã không thận trọng lại còn ngây thơ, rõ ràng đã hai mươi tuổi nhưng trên người vẫn còn mang theo sự trẻ trung rực rỡ của một thiếu niên.

Từ Thanh thở dài: “Không phải, tôi không phải. Nhưng vấn đề không phải là cái này...”

Thẩm Phàm liền bắt mạn nói: “Em biết việc em đồng tính là không sai, anh vừa nhìn liền thấy là gay mà.

Nếu anh là gay, mà em cũng vậy, hơn nữa đáng đáp em còn trông đẹp mắt đến thế, tại sao anh không thể thử cùng em hả?”

“Tôi không phải là đồng tính luyến ái, tôi không thích ai cả, hơn nữa, tôi còn là người theo chủ nghĩa độc thân” Gương mặt Từ Thanh không hề có cảm xúc nói.

Hắn thừa nhận Thẩm Phàm có một loại tính chất đặc biệt hấp dẫn hắn, nhưng hắn cũng sẽ không vì loại tính chất đặc biệt này mà thay đổi suy nghĩ của chính mình. Đồng thời việc của Thẩm Phàm, hắn cũng không phải hoàn toàn không biết.

“Em...sẽ không để ý anh nói thế nào, em đều sẽ không bỏ qua anh đâu. Em thật sự yêu thích anh, dù đó là sách hay là con người của anh, em đều thích!” Thẩm Phàm bị liên tiếp cự tuyệt hai lần, trong lòng liền bùng lên lửa giận, hàm hừ mà lấy thức ăn ngoài và hộp cơm trong tay nhét vào lồng ngực của Từ Thanh rồi bỏ chạy.

Từ Thanh nhìn thức ăn cùng hộp cơm màu trắng trong lồng ngực, cảm giác gân xanh trên đầu đang hằn lên. Hình tượng của Thẩm Phàm trong lòng hắn triệt để biến thành một con tiểu hồ ly lông xù đuôi to, trên mặt đều là oan oan ức ức, trong mắt lại lóe lên tinh quang đỏ rực.

Thẩm Phàm từ lần sau liền đến liên tiếp mấy ngày, Từ Thanh đều chưa mở cửa cho Thẩm Phàm, chỉ cho đem cơm hộp treo ở cửa, bất quá Thẩm Phàm cũng không có lấy đi. Thẩm Phàm mỗi lần đi đều là do bị hắn chọc tức mà đi, gõ cửa đến bị hàng xóm đi ra mắng Từ Thanh cũng không chịu mở cửa.

Trong quán rượu, ánh đèn mờ mờ tạo nên một bầu không khí ám muội, mọi người trên sàn nhảy đều rất rực lửa, Từ Thanh bưng chén rượu ngồi ở ghế dài bên trong nhưng tầm mắt trôi dạt đến người đang ngồi ở trên cao kia.

Hắn cũng không nghĩ tới, lần thứ hai nhìn thấy Thẩm Phàm sẽ là ở đây. Có điều hắn cũng không thấy đây là ngoài ý muốn, Thẩm Phàm là người nổi tiếng trong danh sách nên xuất hiện ở đây cũng không ngạc nhiên mấy.

Chỉ có điều người đàn ông đang ở cùng với Thẩm Phàm kia, hắn nhìn rất quen mắt. Hắn ở trong đầu liền bắt đầu tìm kiếm liên quan đến người đàn ông kia, không bao lâu liền nhớ ra, người đó cũng là một tác gia mà hắn đã gặp trong một hội nghị tế nhạt.

Thấy Thẩm Phàm đối với người đàn ông này lộ ra khuôn mặt tươi cười khiến trái tim Từ Thanh như bị một cái gai đâm vào, trông hai người đặc biệt chói mắt. Dù hắn biết bản thân không nên sản sinh ra loại ý nghĩ này bởi nếu đã từ chối Thẩm Phàm thì không nên có ý tưởng như thế, nhưng hắn kiềm chế không được.

Từ Thanh buồn bực mà uống rượu, người bạn thân Đỗ Chu Vân bên cạnh thuận theo ánh mắt của hắn nhìn theo, không có ý tốt mà nở nụ cười: “Ha, ánh mắt của chúng ta rất tốt, mặc dù chúng ta chỉ là bạn đồng hành nhưng người anh em, tôi tin tưởng cậu. Với mị lực của chúng ta thì chàng trai kia, chắc hắn sẽ không bao giờ bị mê hoặc bởi phụ nữ mà sẽ dần tiến vào thế giới gay. Mà chúng ta lại chính là cực phẩm trong giới gay này, cậu nhóc tiểu 0 này thật sự không nên tay trong tay” *(tớ không rõ anh này đang nói cái*

chi nữa...)

Từ Thanh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Đỗ Chu Vân một cái làm Đỗ Chu Vân ngậm miệng lại, hẩn cười lạnh một tiếng: “Cậu xem rõ cậu ta là ai chưa?”

Đỗ Chu Vân lúc này mới nheo mắt lại nhìn kĩ một chút mặt của Thẩm Phàm, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, Đỗ Chu Vân nhỏ giọng nói: “Này! Tôi còn tưởng rằng cậu đang nhìn người khác, thì ra nhìn nửa ngày là nhìn cậu ta. Cậu cũng đừng coi trọng cậu ta, sẽ bị chơi đùa đến chết đấy”

Từ Thanh hí hóp mắt một cái, lại nhấp một hớp rượu: “Không biết”

Đỗ Chu Vân cũng không biết bản thân nói việc không nên coi trọng nếu không sẽ bị chơi đùa đến chết là có đúng hay không, chỉ có thể tiếp tục khuyên bảo: “Lão Từ, cậu không ở trong cái giới này cậu không biết, Thẩm Phàm là lớn lên trông rất ưa nhìn, nhưng cậu ta chính là một bông hoa hồng rất độc, không ai dám hái. Trước tiên không đề cập đến cậu ta thế nào, chỉ gia đình cậu ta thôi cũng đã nuông chiều cậu ta đến nổi tiếng. Thẩm Phàm chính là loại đã thích sao thì đừng đưa mặt trắng, cậu dám trêu chọc Thẩm Phàm sao, dám trêu chọc Thẩm gia sao?”

Từ Thanh nhìn khuôn mặt mồm mỉm của Đỗ Chu Vân một chút liền nghiêng đầu: “Tôi có nói muốn chọc giận cậu ta sao? Chúng tôi không thích hợp”

Đỗ Chu Vân vỗ vỗ vai hẩn: “Đúng rồi! Không thích hợp! Hai người các cậu căn bản không nên đi cùng một con đường!”

Từ Thanh lấy bàn tay ấy xuống, trên mặt đầy ghét bỏ: “Đừng táy máy tay chân”

Đỗ Chu Vân là anh em tốt chơi với hẩn từ nhỏ cho đến lớn, bất quá hoàn cảnh gia đình của hẩn và Đỗ Chu Vân là khác nhau một trời một vực. Nhà hẩn có gia cảnh sa sút, còn nhà Đỗ Chu Vân lại là từng bước thăng cấp, tăng vọt lên.

Hiện tại Đỗ gia cũng được xem là có vị trí trong giới.

Hẩn chuyển động chén rượu trong tay, thấy người đàn ông ban nay vỗ vai Thẩm Phàm bây giờ lại ở bên tai Thẩm Phàm ám muội nói cái gì đó.

Thần sắc Thẩm Phàm liền tối tăm, cậu đưa hất bàn tay đang vuốt nhẹ trên vai mình ra một cách tàn nhẫn, rồi trực tiếp đem chén rượu trong tay giội lên mặt hẩn.

Người đàn ông tay nắm thành quyền liền buông ra, chà xát lên khuôn mặt mình, lần thứ hai thân cận với Thẩm Phàm vẫn tiếp tục lộ ra nụ cười.

Từ Thanh nhìn thấy Thẩm Phàm mang biểu tình hung ác nói ra một câu, sau đó đẩy hắn ta một cái rồi hướng ngay cửa rời đi. Từ Thanh do dự phút chốc rồi cầm lấy áo khoác không quân màu đen, nói với Đỗ Chu Vân: “Tớ mệt, nên đi trước”

Đỗ Chu Vân vung vung tay bảo hắn đi, sau đó bĩu môi, nhỏ giọng thì thầm: “Cái gì mà mệt mỗi chứ. Thôi trở về viết tiểu thuyết của cậu đi, thật không biết cậu viết tiểu thuyết có thể kiếm được mấy đồng tiền nữa, viết nhiều năm như vậy, mua một căn nhà hai phòng cũng không đủ”

[edit ngày 16.6.2019]

” một ngày làm 2 chương, mình thiệt là chăm chỉ:3 ”

5. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 5

(edited by manhvaivun)

Con phố lớn trong đêm khuya vắng tanh, ánh đèn đường mờ vàng hiu hắt chiếu lên người đổ ra một cái bóng thật dài.

Người trước mặt đi đường ngã trái ngã phải một hồi, cuối cùng mới trực tiếp ngồi lên vỉa hè. Tư thế ngồi như một nhóc học sinh tiểu học, nghiêm túc đặt hai tay lên đầu gối, lưng thì ưỡn đến thẳng tắp.

Từ Thanh đứng nhìn Thẩm Phàm dưới một ngọn đèn đường cách đó rất xa, tay hắn cầm vào túi quần, không do dự mà định tiến lên tìm Thẩm Phàm. Hắn cũng không nói được tại sao bản thân muốn đi theo Thẩm Phàm khi thấy cậu đi ra khỏi bar, có lẽ hắn thấy gương mặt Thẩm Phàm đỏ bừng nên có chút không yên lòng sợ người đàn ông kia sẽ trả thù.

Nhưng Thẩm gia là treo con mình trên đầu quả tim lá phổi ai lại dám trả thù?

Hắn từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá, rút ra vài điếu rồi nhen lửa.

Từ sau màn khói thuốc lượn lờ, hắn thấy một người đàn ông xa lạ đi tới trước mặt Thẩm Phàm rồi ngồi xổm xuống nói chuyện cùng cậu.

Lông mày hắn không tự chủ mà cau chặt lại, rồi dần tiến đến gần bọn họ.

Hắn cũng không biết người đàn ông đó đang nói cái gì lại khiến cho Thẩm Phàm ngốc ngốc gật đầu, gương mặt của người đàn ông cong lên dường như rất vui vẻ, thân thủ cũng nhanh chóng bắt lấy cánh tay Thẩm Phàm, muốn kéo cậu đi.

Thẩm Phàm trì hoãn mà nhìn chằm chằm người đàn ông đó hồi lâu, rồi đột nhiên liều mạng giằng co, kêu lớn: “Buông, buông tôi ra!”

Người đàn ông lập tức sốt sắng muốn che miệng Thẩm Phàm, nhưng lại bị một cái tay ngăn lại.

“Buông cậu ấy ra”

Giọng nói Từ Thanh trầm xuống, khi nói chuyện luôn khiến người nghe cảm thấy hắn đang không cao hứng. Nhưng nếu ở cùng hắn trong một thời gian dài, sẽ phát hiện thật ra loại âm thanh này của hắn còn mang đến cho người khác cái cảm giác như thì thầm của những người đang yêu nhau.

Nhưng người đàn ông này là một người xa lạ đương nhiên sẽ không cảm thấy như vậy, hắn ta rất rõ ràng Từ Thanh “lai giả bất thiện” (1) nhưng bản thân cũng không muốn từ bỏ con mồi đã dâng tận miệng này: “Đây là bạn trai tôi, chúng tôi đang cãi nhau, anh đừng xen vào!”

Từ Thanh nhìn về phía Thẩm Phàm, cậu cũng dùng đôi mắt sáng nhìn về phía hắn, cười trông rất ngọt ngào, như một con thú cưng đang chờ chủ nhân đón về nhà, rất ngoan ngoãn rất đáng yêu.

Từ Thanh ồ một tiếng, nhếch miệng: “Thật đúng lúc, tôi cũng là bạn trai cậu ấy”

Hắn quay đầu nhìn Thẩm Phàm đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, âm thanh mang theo ý cười hỏi: “Cậu đến cùng là có mấy người bạn trai?”

Người đàn ông trừng Từ Thanh, có chút không muốn nhượng bộ nói: “Anh cũng ít nhiều chuyện đi, ba người chúng ta, tóm lại là đi được chưa”

Một luồng khí tức vô danh từ ngực bốc lên, tâm tình của hắn cũng rất ít khi lộ ra ngoài như thế, Từ Thanh nhìn chằm chằm vào mắt người đàn ông: “Biến”

Người đàn ông cười lạnh rồi đem Thẩm Phàm kéo lên bên cạnh mình: “Đi cũng được nhưng cậu ta phải đi cùng tôi”

Thẩm Phàm vội vàng lắc đầu rồi giang hai tay về phía Từ Thanh, dùng âm thanh như đang làm nũng: “Tôi không đi! Tôi muốn Từ Thanh, Thanh Thanh đưa em về nhà nha!”

Người đàn ông sững sờ, ánh mắt dừng trên hai người quét qua quét lại, nói: “Hai người thật sự là người yêu sao?”

Từ Thanh kiềm chế lại cơn giận, rồi giờ giờ điện thoại di động lên: “Anh có đi hay không? Không đi tôi báo cảnh sát”

Người đàn ông liền cắn răng: “Mẹ kiếp, xem như anh lợi hại” Nói rồi liền hùng hổ bỏ đi. Người đàn ông vừa đi, Thẩm Phàm liền vô cùng đáng thương mà ngồi xồm xuống, trừng lên gương mặt mong chờ nhìn Từ Thanh.

Từ Thanh khịt mũi một tiếng, cũng ngồi xồm xuống hỏi: “Không đi?”

Thẩm Phàm giương đôi mắt đen tròn trong bóng tối, ngọng nghịu nói: “Thanh Thanh, ôm!”

Từ Thanh nhú mày: “Không ôm, cậu rót cuộc uống bao nhiêu rượu mới say thanh dạng ngốc ngốc này hả?”

Từ Thanh làm như nghe không hiểu hần, đem đầu hướng đến ngực hần cọ cọ, dính dính nhơm nhớp mà muốn ôm lấy hần. Từ Thanh không có cách nào đành đem cậu ôm lên, hỏi: “Nhà em ở đâu?”

Đợi nửa ngày không có ai trả lời hần mới cuối đầu nhìn, thì ra Thẩm Phàm đã nằm nhoài trên bả vai hần ngủ khò khè từ lâu.

Từ Thanh đứng lại một chút, suy tư vài giây mới lấy điện thoại di động ra kêu một chiếc taxi.

Từ Thanh đem cậu ôm vào trong lòng, gương mặt trông rất khó coi mà móc ra chìa khóa mở cửa. Một bên hần thấy mình không nên quản việc này, đồng thời một bên lại cảm thấy may mắn khi bản thân nhiều chuyện đi quản chuyện vô bổ này.

Lúc vừa vào cửa, Thẩm Phàm đã tỉnh rồi nên cậu liền nhanh chóng đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Phòng ở của Từ Thanh là thuê phòng thô sau đó tự mình trang trí, không tính là nhỏ nhưng cũng không hề lớn. Căn phòng chưa tới 100 mét vuông, trang trí tối giản nhưng lại không hề đơn giản. Những nội thất trang trí đều là hàng hiệu, hàng tốt, hần là hần rất chú trọng về chất lượng sinh hoạt. Đồ vật cũng được sắp xếp gọn gàng, có lẽ thường được dọn dẹp.

Từ Thanh thấy cậu tỉnh rồi liền buông tay đang ôm cậu ra, lui về phía sau vài bước hỏi cậu: “Có muốn tắm không?”

Trong mắt Thẩm Phàm chợt lóe lên một cái, âm thanh vẫn có chút nhõng nhẽo: “Tắm, Thanh Thanh tắm cho em nha”

Từ Thanh không hề trả lời mà tự mình đi vào phòng ngủ, qua chốc lát lấy ra một cái áo ngủ vải bông ném cho Thẩm Phàm: “Tự mình tắm rửa”

Thẩm Phàm oan ức ồ lên một tiếng, rồi ôm lấy áo ngủ một mình đi vào phòng vệ sinh.

Từ Thanh lấy một tấm chăn đặt trên ghế sofa, hắn vừa quay đầu lại liền thấy Thẩm Phàm một thân hơi nước chỉ mặc đồ ngủ mà còn để trần cái đùi lớn đang đứng ở phía sau.

Trên trán hắn gân xanh cứ thỉnh thoảng mà nhảy, hắn nhắm mắt lại, ổn định lại tâm tình một chút rồi mới nói: “Cậu tại sao không mặc quần?”

Thẩm Phàm mím môi, cùng hắn nhìn nhau nửa ngày mới nói: “Anh không phải bạn trai em sao?”

Từ Thanh sửng sốt một lúc mới nhớ ra điều vừa nãy hắn nói trước mặt người đàn ông kia liền trầm mặc một chút, nói: “Vừa nãy là lừa gạt tên đó, nếu không cậu cho rằng cậu có thể thoát khỏi hắn?”

Thẩm Phàm bĩu môi, lên án nói: “Nhưng mà em tin chuyện đó mà”

Từ Thanh liếc mắt nhìn cậu: “Tỉnh rượu? Tỉnh rồi thì về nhà đi”

Thẩm Phàm trong phút chốc cuống lên, bèn bỏ nhào về hướng thân thể hắn, trực tiếp đem người đẩy ngã trên salon. Thẩm Phàm dùng đùi lớn cọ cọ hắn, cùng hắn chớp mũi đối chớp mũi, trên người mang theo hương thơm của sữa tắm cùng hơi nước vấy lấy hắn.

“Anh thật sự không thích em sao?” Thẩm Phàm âm sắc nặng nề mà nhìn hắn.

“Không thích” Từ Thanh mặt không biểu tình, trực tiếp đẩy Thẩm Phàm ra.

Thẩm Phàm mím mím môi, lời nói thốt ra như đang hạ một quyết tâm rất lớn: “Em có thể làm 0 mà, chỉ cần anh đồng ý cùng em thử thôi”

Từ Thanh nhờ người bạn xấu Đỗ Chu Vân mà biết 1 và 0 là có ý gì. Đỗ Chu Vân còn đặc biệt giới thiệu đối tượng yêu thích cho hắn, mới bắt đầu là nữ, lúc phát hiện không thành liền chuyển sang nam. Từ Thanh cũng không muốn không cho bạn thân mặt mũi, nên cũng đi mấy lần, nhưng kết quả đều gặp phải những kẻ đói khát 0, thiếu chút nữa đã bị kéo vào rừng cây nhỏ cho nên từ đó hắn cũng không đi nữa.

Trong lòng hắn nghĩ, Đỗ Chu Vân nếu như không nghe lời ba mình gây dựng sự nghiệp, mà lại đi mở một công ty môi giới kết hôn thì hiện tại chắc chắn sẽ trở thành bà mai ở thành phố W này.

Từ Thanh nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên nở nụ cười. Thẩm Phàm thấy nụ cười của hắn liền có chút hoảng hốt, lắp bắp nói: “Có gì vui hả, anh, anh cười cái gì a?”

Từ Thanh liền ngưng cười, nói: “Tôi đối với tình yêu thật sự không có hứng thú”

Thẩm Phàm trong phút chốc khóe miệng cứng lại, rồi đột nhiên nhanh trí nói: “Chúng ta kết hôn ở đâu hả? Đột xuất kết hôn em cũng chấp nhận mà!”

Mạch não Từ Thanh bị Thẩm Phàm làm cho kinh sợ, liền trừng Thẩm Phàm, nửa ngày cũng không nói nên lời. Nên Thẩm Phàm đành tự mình lăm bầm lẫu bầu: “Nếu như chúng ta kết hôn thì phải ra nước ngoài, anh cảm thấy đến Las Vegas thế nào? Em sẽ không để cho anh chịu thiệt đâu, tài sản em đứng tên sẽ chia cho anh phân nửa nha...”

Từ Thanh: “Tôi không cần, tôi thật sự không cần tài sản của cậu, tôi cũng không muốn kết hôn. Tôi là một người tốt, chỉ cần một người ăn no cả nhà không đói (2)”

Miệng Thẩm Phàm hơi ngổng lên, cậu đối với việc Từ Thanh từ chối lần đầu cũng không có phản ứng mãnh liệt như vậy. Thẩm Phàm ngồi trên thảm trải sàn Ba Tư màu đỏ sậm, mắt mát mà cúi thấp đầu, đôi chân trắng nõn nổi bật lên màu đỏ sậm của thảm trải sàn càng làm tôn lên một cảm giác tình dục rất thanh thuần.

Từ Thanh dời tầm mắt đang dính vào trên đùi Thẩm Phàm, chuẩn bị rời khỏi gian phòng.

“Từ Thanh, anh thật sự rất khó để theo đuổi...”

Từ Thanh quay đầu lại nhìn về phía người đang ngồi trên mặt đất: “Không dùng tiền được liền khó theo đuổi sao?”

Thẩm Phàm nhìn vào mắt Từ Thanh nói: “Anh rõ ràng là yêu em mà, tại sao anh không thừa nhận, tại sao không chịu đi cùng em?”

Từ Thanh quay đầu đi, xoay người bỏ về phòng: “Cậu ở đâu thấy tôi yêu thích cậu hả?”

Thẩm Phàm trừng mắt nhìn bóng lưng của Từ Thanh, rồi lớn tiếng nói: “Từ Thanh, anh chính là nhát gan! Em biết chuyện của nhà anh rồi! Chính vì cái này mà anh không chịu nói chuyện yêu đương, lại còn không dám kết hôn, anh chính là một kẻ hèn nhát!”

Từ Thanh sững người một lúc liền xoay người lại, sắc mặt âm trầm: “Cậu nói cái gì?”

Thẩm Phàm bị sắc mặt âm trầm của hắn hù dọa, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Anh không cần bởi vì chuyện trước kia mà không dám yêu đương, không dám kết hôn, anh không cần phải thế! Thật sự không cần!”

Từ Thanh cười lạnh nhìn cậu: “Cậu thì biết cái gì? Cậu biết mẹ tôi vì người đàn ông kia cùng đứa con riêng của hắn làm cho tức giận đến tái phát bệnh tim sao? Cậu biết người đàn ông đó trước khi bị bắt đã đem con riêng của mình cùng tiểu tam của gã đưa ra nước ngoài, rồi tự mình ngồi tù sao?”

Năm đó chuyện của gã tại thành phố W bị làm lớn đến độ sôi sục lên, Tần gia năm đó liền trở thành nhân vật chính trong vụ việc bê bối ở thành phố W. Từ Thanh khi ấy chưa từng vui mừng như vậy bởi vì hắn được đổi thành họ của ông ngoại.

Ba của Từ Thanh tên Tần Tiểu Tuấn, là một tiểu tử nghèo đi ra từ khe suối. Chuyện của Tần Tiểu Tuấn với mẹ hắn chính là một bộ phim truyền hình cầu huyết, một tiểu tử nghèo cùng một đại tiểu thư nhà giàu.

Năm đó Tần Tiểu Tuấn là ở rể để tiến vào Từ gia, mà lúc đó Từ gia trên con đường làm quan cũng có chút quan hệ nên Tần Tiểu Tuấn được tiến vào một đơn vị trong cơ quan, dần dần được bốc thăng lên, càng làm càng lớn, cũng càng ngày càng có tiền.

Tiểu tam của Tần Tiểu Tuấn ở quê là con dâu nuôi từ bé, là thanh mai trúc mã cùng gã lớn lên. Năm 16 tuổi đã sinh con trai cho Tần Tiểu Tấn, lúc cô ta nói ra điều này lại như khẳng định rằng tiểu tam thật sự chính là Đại tiểu thư của Từ gia.

Mà Đại tiểu thư của Từ gia làm sao có thể tiếp nhận nổi chuyện như vậy? Đột nhiên từ vợ chính biến thành tiểu tam, chồng của mình cũng là chồng của người khác, hơn nữa còn là ba của đứa con của người ngoài.

Đại tiểu thư của Từ gia bản thân đã có bệnh về tim, cho nên Từ gia ngay từ nhỏ đã đem bà nâng trong lòng bàn tay, cho dù ông ngoại rất không hài lòng với Tần Tiểu Tuấn, nhưng chỉ vì con gái mình thích mà cũng không có phản đối.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Đại tiểu thư của Từ gia lại trở bệnh phải đưa vào bệnh viện, còn tiểu tam và đứa con riêng ấy lại được đường đường chính chính rước vào biệt thự của Tần gia.

Sau đó không lâu, Đại tiểu thư của Từ gia cuối cùng lại ôm nỗi hận mà chết, ông ngoại hắn vì trả thù Tần Tiểu Tuấn mà đi tố cáo Tần Tiểu Tuấn, tiểu tam cùng đứa con riêng kia đã sớm được đưa đến nước ngoài, những người đó trước khi đi còn mang theo phân nửa tài sản của Tần gia.

Nhà ông ngoại hắn phần lớn là phụ nữ, công việc làm ăn của Từ gia khi ấy lại bị người ta ám hại liền xuống dốc không phanh, ông ngoại hắn cuối cùng vì đau buồn mà chết.

Thẩm Phàm không biết từ đâu lấy ra dũng khí, quát lên với Từ Thanh: “Em biết, em biết hết, nhưng anh tin em một có được hay không?!”

Ngực Thẩm Phàm vì tức giận mà kịch liệt phập phồng.

Từ Thanh nhớ lại mẹ hắn lúc nằm ở trên giường bệnh, bà gầy trơ xương, hai hốc mắt cũng bị lõm vào rất sâu, đáng vẻ xinh đẹp khi xưa đã không còn.

Mẹ nắm lấy tay hắn, âm thanh ôn nhu trước sau như một mà nói với hắn: “Thanh, sau này không được giống như mẹ, mẹ quá ngu ngốc...”

Mẹ hấn dùng bàn tay gầy kiềm chặt đau đớn trong hấn, đôi mắt của bà vì quá gầy mà nổi lên gắt gao nhìn chăm chăm hấn, như muốn đem hình ảnh của hấn ghi tạc vào trong lòng.

Bàn tay gầy ấy của mẹ hấn bỗng dưng buông lỏng, đôi mắt mạnh mẽ đang kiềm chặt lòng hấn cũng dần buông xuôi. Đầu óc bé nhỏ của Từ Thanh khi ấy trở nên trống rỗng, hấn không còn nghe thấy gì cả chỉ biết cầm lấy tay của mẹ mình mà lay lay, nhưng bà cũng không có phản ứng.

Ông ngoại đứng bên cạnh hấn, thần sắc sáng láng của ông lúc trước bây giờ lại trở nên già nua, tiều tụy. Từ Thanh ôm lấy chân ông ngoại hấn mà gào khóc, ông ngoại sờ sờ đầu hấn, dùng khăn mùi soa trong túi áo mà xoa xoa khóe mắt hấn.

Cuối cùng hấn được ông ngoại khuyên lơn, bèn lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ trong túi rồi lau đi những giọt nước mắt tràn ra từ khóe mắt mình, rồi nói: “Mẹ, con biết rồi”

Đó là kí ức cuối cùng của Từ Thanh về mẹ của mình, hấn nhìn Thẩm Phàm rồi lắc đầu: “Thẩm tổng, tôi chỉ là một người viết sách, tôi không giống như người mà cậu tưởng tượng đâu, lại càng không chơi nổi trò rượt đuổi cùng cậu”

(1) lai giả bất thiện: nguyên câu là “lai giả bất thiện/thiện giả bất lai”: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

(2) nguyên văn là thể này “ ”

nhưng tớ không tìm được câu chuẩn xác nhất để dịch ra nên chỉ có thể để link về ý nghĩa của nó ở đây

<http://tcfl.tingroom.com/2017/09/12760.html>

[edit ngày 18.6.2019]

6. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 6

(edited by manhvaivun)

Từ Thanh ngồi trước máy vi tính, ánh sáng từ màn hình máy tính lấp lánh chiếu vào ngũ quan tinh tế của hấn, ngón tay hấn gõ thoăn thoắt trên bàn phím, chột trong đầu hiện lên cái nốt ruồi bé như hạt gạo dưới

mắt của Thẩm Phàm. Gương mặt kìm nén không rơi nước mắt rồi đôi mắt đỏ hoe của cậu khiến nốt ruồi lại càng đặc biệt nổi bật.

Hắn xoa xoa mi tâm, lần thứ hai mở mắt ra, thấy trên màn hình đánh sai tên nhân vật chính liền yên lặng bơi đi cái tên đã bị hắn cự tuyệt rồi thở dài, thật sự rất khùng khiếp.

Vào một giờ sáng, sau khi chương mới của “Mê dạ tâm hung” được đăng tải, Từ Thanh vừa đi uống một hộp nước trở về, làm mới lại trang một cái đã thấy có hơn 100 bình luận xuất hiện.

Lúc này tin nhắn xoát bình luận hệ thống liền hấp dẫn sự chú ý của hắn.

hệ thống: id: Người dùng Trục Ảnh lão công đã gọi tác giả Trục Ảnh một thùng nước!

hệ thống: id: Người dùng Trục Ảnh lão công đã tặng cho tác giả Trục Ảnh một trái tim!

hệ thống: id: Người dùng Trục Ảnh lão công đã gọi tác giả Trục Ảnh một thùng nước!

hệ thống: id: Người dùng Trục Ảnh lão công đã tặng cho tác giả Trục Ảnh một trái tim!

...

Trang web của Từ Thanh là một trang mạng tiểu thuyết lớn nhất cả nước, cho nên cơ chế tính điểm rất hoàn hảo. Nó được chia thành hệ thống tính điểm cho tác giả và hệ thống tính điểm cho tiểu thuyết. Cái id người dùng “Trục Ảnh lão công” này là đang chấm điểm cho tác giả.

Trong hệ thống chấm điểm tác giả, dù là cho điểm hay trừ điểm đều phải tốn tiền tiểu thuyết, gọi nước là trừ 2 điểm, phải tốn 1 đồng tiền. Còn tặng một trái tim tức là cho 2 điểm, phải tốn đến 10 đồng tiền. Điểm của tiểu thuyết cộng với điểm của tác giả sẽ cho ra điểm hạng, nếu điểm hạng càng cao thì cuối năm tác giả nhận tiền càng nhiều.

Điểm tác giả của Từ Thanh thật ra chỉ ở tầm trung không tính là cao, hắn không để lộ mặt nên không thu hút người xem, trên weibo cũng không hài hước, nửa năm mới đăng một bài blog. Hàng năm hắn cơ hồ chỉ dựa vào điểm của tiểu thuyết cũng đủ để nằm trong danh sách top 10 người đứng đầu trên web, cho nên hắn lại càng không quan tâm đến điểm tác giả của mình.

Từ Thanh nhìn hệ thống thông báo tin tức trên màn hình, thầm nghĩ người này có phải bị bệnh hay không, vừa mới cho hắn điểm lại trừ ngược lại, đúng là phí tiền. Đây cũng là một hành động yêu tha thiết sao, hận chi thiết (1)?

Từ Thanh nhìn những bình luận trong chương mới, chọn hồi phục một hai cái id quen mắt rồi tắt máy tính.

Trong bóng tối, hắn nằm trên giường, điện thoại di động bên cạnh đột nhiên rung lên, hắn cầm điện thoại lên rồi nhắm mắt lại liếc nhìn.

Hình khỏa thân, người trong hình đang để trần nửa thân trên.

Ánh đèn phòng ngủ ấm áp phản chiếu lên làn da trắng nõn như được thoa một tầng mật ong vàng vàng.

Tuy rằng người trong hình bị điện thoại di động che mất khuôn mặt, thế nhưng hắn nhận ra đây là người nào.

Mặt hắn không thay đổi nhìn nó một lúc rồi đưa cái sổ lạ này kéo vào danh sách đen.

Từ Thanh giật nhẹ khóe miệng, hắn đại khái đã biết người thổ hào thần kinh, dùng tiền một cách mù quáng ban này là ai.

Mặt khác, liên tiếp mấy ngày nay hắn đều nhận được hình người khỏa nửa thân trên, không lộ mặt từ sổ lạ gửi đến cho hắn, thế là hắn cũng bôi đen từ sổ này đến sổ khác.

Có một ngày hình khỏa thân ngừng gửi, nhưng hắn lại nhận được một tin nhắn ngắn khác. Hắn nhìn dòng chữ trên màn hình, khóe mắt liền co quắp một cái rồi lại bổ sung thêm số mới vào danh sách đen.

“Anh đồ quỷ hẹp hòi, anh không biết trả lễ em sao?”

Nói thật, vóc người của Thẩm Phàm rất tốt, tuy gầy gò nhưng lại có một chút cơ bắp, không khoa trương nhưng đường nét cũng rất gợi cảm. Tạm bỏ qua gương mặt và thân phận của cậu, chỉ nói về vóc người này thì trong giới gay đã rất nổi tiếng rồi.

Thế nhưng bảo Từ Thanh gửi hình khỏa thân của mình cho Thẩm Phàm là điều hắn không thể.

Từ Thanh đảo mắt liền đem cái tin nhắn ngắn kia quên sạch, gần đây nhà xuất bản không biết như thế nào lại làm cho mọi việc trở nên phức tạp hơn, còn yêu cầu Từ Thanh phải tự quyết định.

Từ Thanh hắn từ trước đến giờ có việc gì đều chuyển hết sang cho biên tập khiến cô phiền đến sắp chết. Trong lòng hắn liền hối hận, tại sao mình lại muốn hợp tác với nhà xuất bản quỷ yêu này vì tiền nhỏ?

Lúc quyền sách trước của Từ Thanh còn chưa kết thúc đã có không ít nhà xuất bản liên hệ với hắn, lúc đó hắn liền ủy thác toàn quyền cho biên tập của mình phụ trách.

Cuối cùng chọn nhà xuất bản Mạn Phàm, đây là nhà xuất bản mới, thế nên trên hợp đồng Từ Thanh được ưu đãi rất lớn. Nghe đâu người chống lưng cũng có năng lực không nhỏ, biên tập của hắn cân nhắc một hồi

liền quyết định chọn.

Lần này nhà xuất bản lại có việc muốn thương lượng với Từ Thanh, sự tình còn nói đến rất mơ hồ, hẳn không muốn đi mà biên tập ở giữa cứ bị réo đến mức rất uể oải. Cuối cùng Từ Thanh cũng ngại để biên tập của mình mãi khó xử, thế nên mới đồng ý đi.

Nhà xuất bản Mạn Phàm này giàu nứt đổ đổ vách nên nơi làm việc của họ cũng phi thường “làm màu”, cao ốc CBD cao 60 tầng, tất thấy đều là của họ. Cô lễ tân với nụ cười mỉm mê người ở trước Từ Thanh đi vào thang máy, sự nhiệt tình này của người này làm hẳn có chút khó chịu.

Người của nhà xuất bản là một người đàn ông trung niên mặc tây trang đeo caravat đứng ở cửa, người đàn ông vừa nhìn thấy Từ Thanh liền sững sờ rồi cẩn thận dò hỏi: “Ngài là...Trục Ảnh tiên sinh?”

Từ Thanh gật gật đầu, người đàn ông lập tức đưa tay ra nắm chặt tay hẳn, nhiệt tình chào hỏi: “Chào ngài, chào ngài, tôi là tổng giám đốc của nhà xuất bản Mạn Phàm, Đặng Tường”

Từ Thanh gật gật đầu lần nữa: “Ừm, Giám đốc Đặng, ngài khỏe”

Đặng Tường thấy thần sắc Từ Thanh lạnh nhạt liền có chút lúng túng thu tay về: “Ừm, ngài trước tiên nghỉ ngơi ở phòng nghỉ chút nhé, người phụ trách quyển sách của ngài sẽ lập tức tới ngay”

Từ Thanh không lên tiếng chỉ đi theo phía sau Đặng Tường.

Đặng Tường đưa hẳn đến phòng nghỉ liền nhanh chóng rời đi, chỉ trong chốc lát đã thấy một nữ viên chức xinh đẹp đi vào đưa cho hẳn một tách cafe đen.

Từ Thanh nhìn tách cafe đen trước mặt, cùng cô gật gật đầu rồi lịch sự nói cảm ơn nhưng lại không động tới tách cafe kia.

Bởi vì thức đêm soạn thảo lại còn dậy sớm nên Từ Thanh dựa vào ghế salon ngủ thiếp đi. Cổ áo len trắng làm lộ ra làn da và xương quai xanh do quanh năm không tắm nắng nên có chút nhợt nhạt, biểu tình trên mặt cũng không còn băng lãnh như ban nãy.

Chờ đến khi Thẩm Phàm tiến vào trong phòng nghỉ, cậu liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cậu đến gần, ngồi chồm hổm xuống nhìn Từ Thanh. Lông mi Từ Thanh rất dài, theo hô hấp mà run run như cánh hồ điệp. Thẩm Phàm kìm lòng không đành mà vuốt ve lông mi hẳn một chút rồi nhanh chóng rút tay về.

Con hồ điệp này thật sự là từ ngực hẳn bay ra sao?

(cái này tớ không rõ nữa...)

Thẩm Phàm cau mày trừng người trước mặt, trong lòng thầm tính toán, anh bây giờ đối với em lạnh nhạt như vậy, chờ đến khi em theo đuổi được anh...hừ hừ.

Con người trong mắt Từ Thanh chuyển động rồi hần từ từ mở mắt ra. Thẩm Phàm thấy hần đột nhiên tỉnh lại làm sợ đến đặt móng ngồi phịch xuống đất. Từ Thanh mới tỉnh ngủ vẫn chưa tỉnh táo lắm, nháy mắt lộ ra vẻ mờ mịt hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Thẩm Phàm xoa cái móng bị đau của mình, nghe răng trợn mắt một cái liền nở nụ cười: “Em tới tìm anh đòi trả lễ nha”

Từ Thanh trong nháy mắt lại mờ mịt: “Cái gì?”

Thẩm Phàm lườm hần một cái: “Em gửi hình cho anh gần nửa tháng, anh lại kéo vào danh sách đen nhiều số điện thoại của em như vậy, anh còn không nhận sao?”

Từ Thanh rốt cục cũng nhớ tới, đồng thời cũng nhớ đến buổi tối hôm đó hần nằm mơ liền lúng túng nói: “Tôi không có mượn cậu gửi”

Thẩm Phàm cũng không quán lấy chuyện này không tha, chỉ dựa sát vào Từ Thanh, nhỏ giọng nói: “Được thôi, vậy anh có hay không nhìn hình của em...”

Từ Thanh liền nghĩ tới những xúc cảm từ da thịt nhẵn nhụi trong giấc mộng kia, trả lời ngay: “Không có”

Thẩm Phàm lườm hần một cái: “Sao anh lại trả lời mau như vậy, em còn chưa nói xong”

Từ Thanh lại hỏi: “Cậu đến cùng tại sao lại ở đây?”

Thẩm Phàm giả hoạt nháy mắt mấy cái: “Anh không biết sao, nhà xuất bản Mạn Phàm là do em mở mà”

Thẩm Phàm đột nhiên nghĩ tới cái gì đó liền hơi nhướng mày: “Anh sẽ không vì muốn trốn tránh em mà không muốn hợp tác với chúng em chứ? Tiền bồi thường vi phạm hợp đồng theo em nhớ là rất cao nha”

Từ Thanh sẽ không làm vậy, hần không quan tâm là nhà nào xuất bản sách của hần hay quyền nào đã ra. Hơn nữa, hần cũng không muốn bồi thường vi phạm hợp đồng bằng số tiền lớn như vậy, chỉ với nguyên nhân thiếu gia của nhà xuất bản quán lấy mình.

Nhưng Từ Thanh vẫn dùng một bộ dáng lạnh mặt kia: “Không biết”

Thẩm Phàm nhìn hẩn, đôi mắt chớp chớp: “Được rồi, vậy em với anh không nói chuyện yêu đương, chỉ làm bạn tình với nhau được không?”

Từ Thanh không thể làm gì khác hơn là xoa xoa mi tâm: “Thẩm tổng, theo tôi biết thì cậu không thiếu bạn tình”

Thẩm Phàm yên lặng nhìn hẩn rất nghiêm túc, cậu như là đang thông báo: “Đúng vậy, nhưng bọn họ không phải là anh”

“Tại sao không phải là tôi thì không thể? Nhiều người viết tiểu thuyết như vậy, viết giỏi hơn tôi cũng có rất nhiều” Từ Thanh uể oải nói.

“Đương nhiên là bởi vì em chỉ thích anh rồi”

Thẩm Phàm dừng một chút, nói: “Nếu không anh cho rằng hình khỏa thân của em ai cũng có thể nhận sao? Tài sản của em, em cũng có thể cho anh một nửa mà. Em giữ nhiều như vậy đều nguyện ý cho anh mà, anh tại sao lại không muốn lấy vậy”

Từ Thanh đột nhiên đưa tay chạm vào mặt Thẩm Phàm, nói: “Cậu gửi hình khỏa thân cho tôi là có ý này?”

Thẩm Phàm nghi ngờ hỏi: “Chứ còn gì nữa?”

Từ Thanh đột nhiên lộ ra một nụ cười: “Tôi cho rằng ý của cậu là, vóc người của bốn thiếu gia tôi đẹp lắm, người theo đuổi tôi xếp hàng từ đây đến tận nước Pháp, anh còn không biết quý trọng bốn thiếu gia à”

Thẩm Phàm gật đầu: “Anh nói cũng đúng lắm, cho nên... anh thật sự có thể quý trọng em sao?”

Từ Thanh trầm ngâm rồi a một tiếng: “Cho tôi thời gian suy nghĩ nhé, được không?”

Thẩm Phàm đã lên kế hoạch nếu lần thứ hai bị từ chối lần nữa, nhưng cậu không nghĩ tới có thể nhận được câu trả lời có thể cân nhắc này nên ánh mắt liền sáng lên. Cậu nhào lên người Từ Thanh rồi dừng lại, ngẩng mặt lên nhỏ giọng nói: “Vậy em bây giờ có thể hôn anh không?”

Không chờ Từ Thanh trả lời đã thấy một cảm xúc mềm mại in lên mặt hẩn. Nó rất giống với giấc mơ của Từ Thanh.

Từ Thanh bưng gương mặt bị hôn qua, nói: “Cậu nói cậu nguyện ý làm 0 có thật không vậy?”

Thẩm Phàm như con gà nhỏ mổ thóc gật gật đầu, trong lòng tràn đầy mong đợi nhìn Từ Thanh.

Từ Thanh dừng lại, nói: “Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ”

Thẩm Phàm: “...”

(1) hận chi thiết: nguyên văn là “ ”, “ ”, “ ”. tức là khi tình yêu quá đậm sâu nhưng bị tổn thương, những sự uất giận, buồn bã nếu không có chỗ để trút thì nó biến thành sự căm ghét.

p/s: *khoe nửa người là chia nửa tài sản ()*

[edit ngày 23.6.2019]

7. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(edited by manhvaivun)

Sau khi Thẩm Phàm nhận được câu trả lời sẽ suy nghĩ thật kỹ của Từ Thanh, thì chỉ trong ba ngày, cậu đã mời Từ Thanh ra ngoài hẹn hò. Có lúc cậu muốn xem phim điện ảnh, cũng có lúc muốn mời Từ Thanh đi ăn món Pháp, có lúc lại muốn hắt đi đánh golf. Thậm chí cậu còn ép Từ Thanh nói ra chuyện tình của mình với các bằng hữu.

Từ Thanh chưa bao giờ tỏ thái độ quá không muốn đi, cho dù cậu muốn hắt làm cái gì, Từ Thanh đều bởi cậu.

Thẩm Phàm cảm thấy hắt cũng đã suy nghĩ được hơn nửa tháng, ắt hắt cũng đã suy nghĩ kỹ, thế nhưng Từ Thanh lại chậm chạp không có đề cập đến việc này. Tuy bây giờ hắt đối với cậu toàn là sự dung túng, nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy đây chỉ là kế hoãn binh của Từ Thanh.

Hắt bảo sẽ cân nhắc cái gì đó đều là lừa cậu, cậu vẫn thấy hắt trông giống như đang chờ đến khi cậu mệt mỏi liền có thể thoát thân hơn.

Ánh đèn trong bar (1) tối tăm, những tay ca hát đang ngồi ở trên đài đàn ghi ta hát tình ca, trong quán lúc này chưa có tới mười người, họ tụm năm tụm ba ngồi ở ghế dài bên trong.

Quán bar tuy mở ở đoạn đường nằm ngay trung tâm thành phố nhưng mỗi ngày lượng khách ghé thăm đều rất ít. Bởi vì nơi đây chỉ dành cho khách có hẹn trước, mà chỉ có hội viên mới có thể hẹn trước. Nói tóm lại chính là chỉ có những công tử nhà giàu cùng với hồ bằng cầu hữu (2) của mình mới tới đây chơi.

Thẩm Phàm chính là một trong những hội viên ở đây.

Cậu cúi thấp đầu ngồi trên ghế dài bên trong, đôi mắt nhìn chăm chăm khoảng trống đến xuất thần, chén rượu trong tay khẽ lung lay.

Lâm Mậu thấy bạn thân mình buồn bã, trong lòng liền ghi hận lên người đàn ông khiến bạn thân mình mê muội đến thần trí không rõ kia, cậu ta vỗ vỗ vai Thẩm Phàm, một bộ dạng lão đại ta đây mà chỉ ra điểm sai lầm Thẩm Phàm: “Phàm, cậu còn chưa hết hi vọng với tên viết sách kia sao?”

Thẩm Phàm liến cau mày: “Anh ấy là tiểu thuyết gia”

Lâm Mậu giơ tay lên đầu hàng: “Được được được, tiểu thuyết gia thì tiểu thuyết gia, phải làm sao cậu mới hết hi vọng với hần đây. Hần ta thì có cái gì tốt chứ, chúng ta đi đến Ost (chắc đây là tên một địa điểm), có thể không gặp được người tốt hơn hần sao?”

Thẩm Phàm nhấp một ngụm rượu, trên mặt mang theo một chút kiêu ngạo cùng một nụ cười e lệ nói: “Cậu thì biết cái gì, anh ấy vẫn tốt, anh ấy đã giành được giải thưởng ngòi bút vàng, sở hữu doanh thu đứng đầu về truyện online, lớn lên lại rất đẹp trai, người cũng rất ôn nhu...”

Lâm Mậu: “...Vậy sao cậu còn không ở với người ta đi”

Thẩm Phàm nhìn ly rượu, quơ quơ sau đó lạnh nhạt nói: “Anh ấy không thích tớ, cậu nói xem, tớ có chỗ nào không tốt mà anh ấy lại không thích tớ?”

Lâm Mậu: “Hần bị mù!”

Thẩm Phàm gật gật đầu, rồi cả giận phản ứng lại: “Cậu mới mù!”

Lâm Mậu: “...”

“Vậy cậu còn có thể vui vẻ chơi đùa được sao?” Lâm Mậu không nói nữa, cậu ta phát hiện khi Thẩm Phàm yêu thích một người chính là rơi vào trạng thái này, có đồng tính nhưng không có nhân tính.

“Ai, cậu nói thử xem, anh ấy chỉ luôn nói là sẽ cân nhắc rồi đáp ứng tớ, tớ phải làm sao bây giờ?” Thẩm Phàm đột nhiên đổi chủ đề, liền hỏi về cái vấn đề khiến mình phiền não mấy ngày nay.

Lâm Mậu tiến đến gần bên tai Thẩm Phàm thì thầm một lúc, cậu nhướn mày hoài nghi hỏi: “Thật sự có hiệu quả không?”

Lâm Mậu bật ngón tay cái: “Tuyệt đối thành công, làm như vậy thì không được cũng phải được!”

Quần áo rải rác nằm ngổn ngang trên thảm trải sàn Ba Tư màu đỏ sậm, người đàn ông mở lớn chân, dựa vào ghế salon, đôi mắt nửa khép nửa mở mà nhìn người đang quỳ giữa hai chân mình kia.

Toàn thân Thẩm Phàm như tỏa sáng. Lỏa thể, cậu nhấc mắt nhìn về phía người đang lười nhác dựa vào ghế kia. Những tia mặt trời trong buổi hoàng tụy rất ôn nhu những cũng rất ám muội, chúng rơi lên người hần, soi rõ lên ngũ quan nhu hòa nhưng lại anh tuấn phi phạm của hần.

Chóp mũi cậu đối diện với quần của hần. Ngay đùng quần hần phảng phất có thể nghe được mùi nồng đậm của tinh khí đàn ông.

Tay Thẩm Phàm vỗ vỗ nơi đó, trên mặt liền ửng đỏ lên hai má, cậu hơi do dự dừng lại một chút.

Người đàn ông phát rú xuống, tiếng cười không rõ ý tứ, giọng nói khàn khàn: “Em đi đi”

Thẩm Phàm trừng hần một cái, cắn răng mà kéo khóa quần hần xuống. Nơi đó căn phòng lên một ụ khiến cậu thẳm giật mình, không cam lòng mà thừa nhận rằng, người này xác thật so với cậu càng có tư vị đàn ông hơn một chút.

Cậu thân thủ đang muốn kéo quần lót hần xuống, lại chợt nhớ tới một số tình tiết trong video dạy học mà trước đây có xem qua, vì vậy liền đem mặt hướng đến gần hơn, dùng răng của mình nhẹ nhàng ngậm lấy một bên quần lót mà từ từ kéo xuống.

Quần lót vừa mới được kéo xuống, món đồ chơi bên trong liền không chờ được mà lập tức nhảy ra, vỗ vào trên mặt cậu, khiến mặt cậu trong nháy mắt liền đỏ như tích máu, tanh quá.

Món đồ chơi kia khí phách hùng dũng oai vệ mà đối diện với mặt cậu. Màu sắc không sẫm, cũng rất sạch sẽ. Cậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần một cái, lông mày hần hơi nhíu lại, trong mắt liền có phần tối đi không rõ ràng.

Cậu cứ ra sức vừa mút vừa hút như trong video đã học. Nhưng hàm răng cậu lại làm đau hần.

Cậu bí ai nghĩ mình đúng là hết thuốc chữa.

Hắn bị cậu làm đau như thế, tuy kêu rên nhưng lại không có cảm giác hứng tình gì cả.

Mãi đến khi miệng cậu bị chua cả lên, hắn vẫn không bắn ra được. Cậu nghe được âm thanh bắt đầu dī trên đỉnh đầu vang lên: “Em đến cùng đã hạ thuốc gì với tôi?”

Thẩm Phàm chợt dạ ngược mắt nhìn hắn, mím mím môi nói: “Em... bạn của em cho em”

Hắn thở dài, bản thân không chỉ tưởng đến phát đau mà cả người cũng không có khí lực. Thẩm Phàm làm vậy lại giống như cù lét cho ngứa nên căn bản không giải quyết được vấn đề của hắn.

Chuyện này hắn cũng có trách nhiệm, bởi hắn không nghĩ tới lá gan Thẩm Phàm lại lớn như vậy. Nhưng dù gì sự tình đã thành ra như vậy, hắn cũng không thoát khỏi trách nhiệm, nếu như không phải hắn lần nữa dung túng cho cậu...

Thẩm Phàm dường như nhớ ra cái gì đó, liền đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hắn, ngữ khí còn đặc biệt mang theo phần kiêu ngạo: “Anh đến cùng là có đồng ý đi cùng em hay không? Nếu như anh không đồng ý, em liền...”

Từ Thanh đánh gãy lời cậu: “Em liền làm sao? Treo tôi lên? Sau đó đem tôi vứt đi như món đồ chơi bị phế bỏ, không tìm được người khác để yêu?”

Thẩm Phàm bị lời nói của hắn chặn lại, làm nửa ngày sau mới nuốt nuốt đem câu nói của mình nói cho xong: “Thì em liền cưỡng X anh”

Từ Thanh: “...Vậy em cũng thật lợi hại đó, Thẩm thiếu muốn cưỡng X tôi thế nào hửm?”

Thẩm Phàm đột nhiên cứng lên, hứng thú cũng bùng lên dữ dội. Mấy cái ví dụ về hứng thú trong cơ thể người này, tất thấy cậu đều học từ 200 cái GV giáo dục mà ra.

Sắc mặt Từ Thanh càng ngày càng thâm trầm, trong lòng nghĩ, cậu đến cùng là từ đâu học được mấy cái này hả?

Thẩm Phàm giống như dâng hiến vật quý mà ngồi ở đó lẩm bẩm, Từ Thanh nhắm mắt lại dần xuống lửa giận trong lòng: “Được, tôi đồng ý”

Thẩm Phàm vẫn đang lẩm bẩm, qua vài giây cậu mới phản ứng được câu nói của hắn, miệng mở lớn đến như đại ra: “Anh... anh vừa nói cái gì?”

Từ Thanh nhìn con hồ ly ngốc ngốc đang sững sờ này, âm thanh liền mang theo chút ý cười: “Không nghe? Không nghe vậy không tính”

Thẩm Phàm đột nhiên hướng về phía hắn mà nhào tới, gật đầu như già tởi, tự đắc nói: “Em nghe được mà, nghe được mà! Nói không giữ lời là heo đó!”

Từ Thanh ôm hắn, trên gương mặt lại xen lẫn vẻ u sầu, hắn không biết đoạn tình yêu này có thể kéo dài bao lâu, cũng không biết trong tương lai nó sẽ đi về hướng nào. Hắn chỉ có thể nghe theo trái tim mình mà đi, bởi vì đây là số mệnh. Và trái tim hắn nhất định phải do Thẩm Phàm nắm giữ.

Hắn vì bởi Thẩm Phàm xem một bộ phim điện ảnh cầu huyết mà lần đầu tiên đem thời gian sáng tác trong ngày đẩy lên 3 giờ sáng. Hắn vì bởi Thẩm Phàm tắm suối nước nóng mà suốt mấy ngày trước đều thức đêm viết, dồn mấy vạn chữ lại viết rồi giữ bản thảo. Hắn vì bởi Thẩm Phàm mà sẽ đi đến nơi trước đây mình không muốn đi.

Từ Thanh từ trước đến giờ cũng không tưởng tượng bộ dáng khi yêu của mình là như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới có một ngày bản thân sẽ vì một người mà thay đổi nhiều như vậy. Từ Thanh hắn bề ngoài trông rất lười biếng để quan tâm đến mọi việc, nhưng chỉ có những người thân cận mới biết, thật ra hắn là người rất cố chấp, sẽ không vì người khác mà nhượng bộ như vậy.

Nhưng những cố chấp của hắn khi trước mặt Thẩm Phàm lại không đỡ nổi một đòn.

Tuy rằng Từ Thanh luôn nói sẽ suy nghĩ một chút nhưng thật ra trái tim hắn đã luôn mở cửa, chỉ đợi Thẩm Phàm dọn đồ vào ở thôi.

Khi hắn thấy gương mặt đỏ bừng của Thẩm Phàm, cùng với dáng vẻ khi quần áo trên người bị cởi xuống của cậu khiến hắn nhớ tới một câu nói.

Đối với người như hắn mà nói, đã không động tình thì thôi, đã động tình thì chính là đại họa trời giáng.

Tầm lưng trắng nõn bóng loáng nổi bật lên giữa tấm thảm màu đỏ sẫm, hai cái xương hõ điệp thon gầy của cậu được lót trên tấm thảm dân tộc ấy bị sấn đến thanh thuần mà sắc khí, cái mông trắng nõn cũng bị xoa nắn thành đủ loại hình dạng, dần dần cũng hằn lên dấu tay đo đỏ.

Thẩm Phàm cắn môi, cả người nhũn ra. Tiếng rên kiều mị luồn qua kẽ răng mà bật lên. Từ Thanh đặt từng cái hôn lên lưng cậu, rồi sau gáy, rồi trên sống lưng đến cả xương hõ điệp của cậu (3)

Từ Thanh mò đến đôi môi mềm mại của Thẩm Phàm, giọng nói ần ần mùi vị tình dục: “Em cắn môi làm gì?”

Thẩm Phàm liền lè lưỡi liếm ngón tay hắn, mãi đến khi được cho phép, âm thanh cũng dần phóng đảng lên.

Nửa người dưới của bọn họ dính sát nhau, cùng chìm đắm trong tình dục. Dục vọng như đắm vào sâu trong đại dương, lần đầu được cùng người mình yêu quện vào nhau giữa nước và sữa, cảm giác thật sự rất sung sướng.

Từ Thanh lại khấn nữa lên đỉnh, đột nhiên ghé bên tai Thẩm Phàm nói: “Ich mag sie” (tiếng Đức: Anh yêu em)

Thẩm Phàm bị lời của hắn kích thích làm cho thân thể run lên, chất lỏng sền sệt màu trắng sữa rơi xuống thảm trải sàn, cậu nhẹ giọng nói: “Em cũng vậy”

Sự lãng mạn của Từ Thanh chính là một điều bí mật và rất hàm súc.

Quyển sách hiện tại của hắn có nhân vật chính là con lai gốc Đức nên sẽ nói tiếng Đức.

Như mọi khi, nhân vật này cũng là người đang tìm kiếm một bí mật. Nhân vật này còn bị một nhân vật nữ truy hỏi, tại sao hắn vẫn luôn cô đơn.

Vai chính đáp rằng bởi tôi chưa gặp ai có thể khiến tôi nói lời yêu.

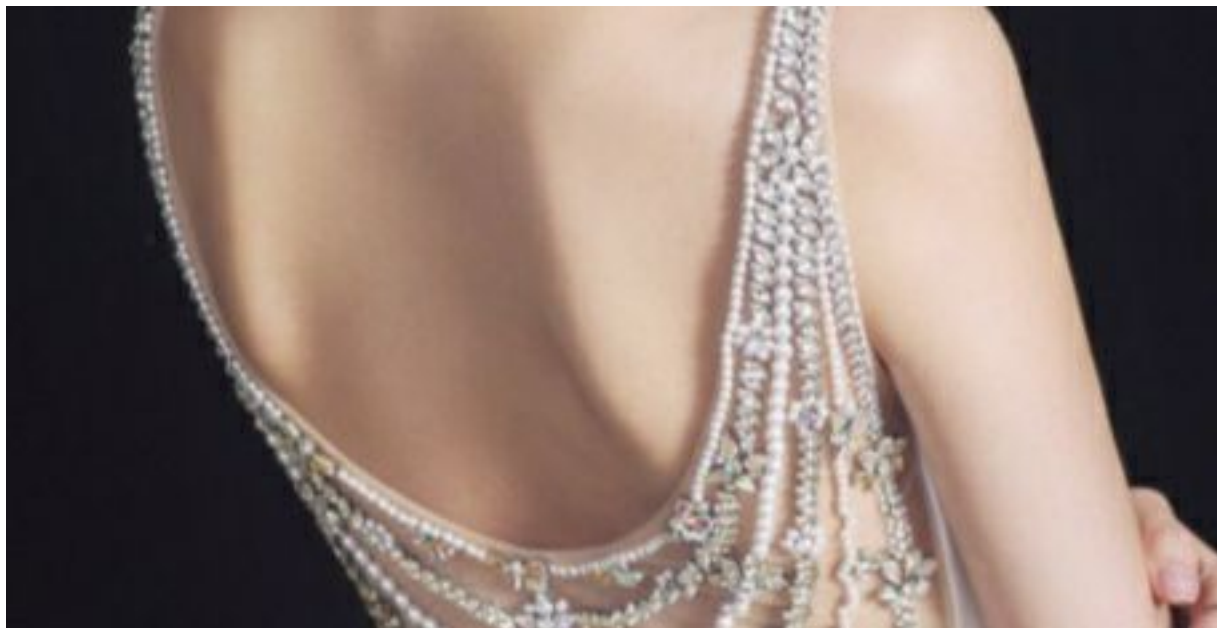
Mà Từ Thanh so với nhân vật chính trong sách của hắn may mắn hơn, bởi hắn cuối cùng đã có thể gặp được người mình thích để nói tiếng yêu.

(1) thật ra quán bar ở đây là Qing bar, không phải là dạng bar mà có âm nhạc xập xình, vũ trường này nọ mà nó tương tự như phòng trà vậy, âm nhạc yên tĩnh, không có sàn nhảy,... tìm hiểu thêm tại đây:

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B8%85%E5%90%A7/7780408>

(2) “hồ bằng cầu hữu” là thành ngữ chỉ “bè” không phải “bạn”, là bạn xấu.

(3) xương hõ điệp (xương bướm):

[edit ngày 26.6.2019]

8. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 8

(edited by manhvaivun)

Thẩm Phàm từ trên giường ngồi dậy, híp mắt lại ngáp một cái, rồi xoa xoa đôi mắt mình. Người bên cạnh cậu vẫn còn ngủ say, cậu lại nhớ tới giấc mơ về những chuyện trong quá khứ ban nãy, kim lòng không được bèn mỉm cười.

Từ Thanh rất lâu rồi không có giấc ngủ ngon vì thế theo lẽ đêm nay hắn cũng ngủ không ngon. Hắn vừa nằm xuống, trong ngực liền bị ngộp nên đành phải ngồi dựa vào đầu giường mãi đến nửa đêm mới có thể nghỉ ngơi.

Trong lúc hắn dựa vào đầu giường nghe thấy Thẩm Phàm gọi tên của hắn, âm thanh nhỏ nhẹ lại mềm mại như mèo kêu, khiến hắn nhin không được hôn Thẩm Phàm một cái. Bản thân cũng không biết Thẩm Phàm mơ thấy cái gì mà ôm eo hắn rất chặt.

Thẩm Phàm đau lòng mà mơn trớn vuốt ve đôi chân mày đen nhánh của Từ Thanh, môi cậu cọ qua hàng mi dài của Từ Thanh một chút, liền rón rén bò xuống giường. Cậu sợ phát ra tiếng nên không mang dép lê, tự đóng kín cửa sau đó một đường đi chân trần chạy vào nhà bếp.

Mặt trời đã lên đến đỉnh, rèm cửa sổ dày nặng cơ hồ đã che gần hết tia sáng, chỉ có một tia nắng lẻ loi từ

rèm cửa sổ mà chui vào chiếu lên mặt Từ Thanh.

Ngực Từ Thanh đột nhiên kịch liệt đập phồng trong phút chốc, hần mở mắt ra, đưa tay quạt lớp mồ hôi lạnh mà mỏng manh trên trán xuống.

Từ Thanh sau khi từ trong giấc mộng tỉnh dậy, tim vẫn đập rất nhanh. Hần ngồi ở trên giường bình ổn lại nhịp tim của mình một chút mới hồi tưởng lại giấc mơ ban nãy, nhưng chính bản thân hần lại không nhớ đến tột cùng là vừa nãy mình mơ thấy gì.

Tóc tai Từ Thanh rối tung ngồi ở trên chiếc giường màu xanh xám, chần chừ khoác lên đến quần làm lộ ra nửa người trên sần chắc gợi cảm. Cơ bụng gợi cảm nổi lên, còn có đường nhân ngư hoàn hảo, nhưng da dẻ lại tái nhợt ngồi trên chiếc xanh xám khiến nó càng thêm nhợt nhạt đến trong suốt.

Thẩm Phàm lúc đẩy cửa ra chính là nhìn thấy tình cảnh này, trong tay cậu vẫn còn cầm cái vá xới cơm, đôi mắt trừng lên nhìn chăm chăm nửa người trên của Từ Thanh.

Từ Thanh liền mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên. Thẩm Phàm thấy biểu tình trong nháy mắt đó của hần làm cậu mém tí nữa là cứng lên, còn hại cậu xoắn xuýt đôi chút.

Mắt Từ Thanh đột nhiên tròn to, liền tách những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình ra, hỏi: “Em...em nấu cơm?”

Thẩm Phàm ngỡ ngác mà a lên một tiếng, thuận theo tầm mắt của Từ Thanh mà nhìn thấy cái vá xới cơm trong tay mình. Hai mắt cậu liền tròn to, kinh hãi mà hô một tiếng rồi quay người bỏ chạy về nhà bếp.

Từ Thanh xoa xoa huyết thái dương, thật hi vọng bảo bối của mình không đem nhà bếp làm cho nổ tung. Mà nếu như có nổ tung thì tốt nhất cũng phải đem tiểu tình nhân của Từ Thanh hoàn trả lại như cũ, bởi vì, nhà bếp chính là tiểu tình nhân hần.

Mỗi ngày thứ dành nhiều thời gian nhất để làm bạn với Từ Thanh chính là nó. Ngoài trừ máy tính xách tay, thì nhà bếp chính là tiểu tình nhân của hần. Cũng bởi vì Thẩm Phàm muốn ăn, mà Từ Thanh hần luôn bữa sáng bữa tối đều ra sức tỉ mỉ chuẩn bị. Thế nhưng cơm trưa là một mình lại là một mình hần ăn, hần trước đây đều tùy tiện làm một ít lương khô để đối phó cho qua nhưng dạo này khẩu vị không tốt nên hần dứt khoát bỏ ăn luôn.

Thẩm Phàm là bảo bối vàng ngọc của Thẩm gia, tại sao bây giờ lại động vào dụng cụ làm bếp nhỉ? Hai người mới vừa trải qua lễ tình nhân đầu tiên cùng nhau, Thẩm Phàm đã thử làm món khoai tây chiên. Tay cậu bị gọt trúng vài chỗ không nói, khoai tây cũng đều bị chiên đến đen thui lì, mùi vị thì nào mặn nào ngọt lại còn đắng, Từ Thanh ăn rồi thiếu chút nữa còn bị đem vào phòng cấp cứu.

Từ Thanh ở một bên vào nước biển, Thẩm Phàm thì ở phòng khám băng bó ngón tay, rốt cuộc hai người ở bệnh viện cùng nhau vượt qua một lễ tình nhân khó quên.

Kể từ đó Thẩm Phàm cũng chưa vào bếp lần nào nữa, có thể nói là do chính cậu không muốn vào, nhưng nếu đúng mà nói thì cậu bị nghiêm cấm tiến vào địa phận nhà bếp.

Từ Thanh nhận lệnh mà từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy hai đôi dép lê đang ngổn ngang nằm trên đất, hần nhíu nhíu mày, rồi cầm theo một đôi trong đó đi ra ngoài.

Thẩm Phàm bưng một chén súp lớn từ phòng bếp đi ra, Từ Thanh liếc mắt nhìn rồi vội vàng đem dép lê vứt xuống đất mà nhận lấy chén súp.

Từ Thanh vừa cẩn thận đem chén súp đặt ở giữa bàn liền nắm tay Thẩm Phàm qua xem. Quả nhiên ngón tay cậu bị đỏ lên một mảng, hần kéo cậu đến bồn nước rửa nước lạnh thật mạnh, tuy hần không hề trách móc Thẩm Phàm nhưng bản thân cậu vẫn thấy chột dạ.

Thẩm Phàm liền giải thích: “Em nhất thời sốt ruột nên quên mất phải mang bao tay...”

Từ Thanh ừ một tiếng, thấy bộ dáng thấp thỏm của Thẩm Phàm liền nở nụ cười: “Không có trách em”

Hần nhặt dép lê từ trên mặt đất rồi rồi ngồi xổm xuống mang vào cho Thẩm Phàm, điều này làm cho Thẩm Phàm nhớ lại hình ảnh ngày bé mẹ hay mang giày cho cậu, Thẩm Phàm đang gấp rút muốn co chân bỏ chạy đột nhiên lại e lệ nói nhỏ với hần: “Anh đừng có già dặn như vậy, mẹ em cứ suốt ngày nói em”

Từ Thanh nhíu mày: “Hửm? Mẹ nói em cái gì?”

Thẩm Phàm học ngữ khí của mẹ mình rồi bắt đầu biểu diễn: “Ai nha, tiểu Phàm à, con còn tiếp tục như vậy, sau này lỡ như con rời khỏi Từ Thanh thì phải làm sao, con không thể cứ để Từ Thanh hầu hạ con như vậy hoài được, con cũng không phải đứa nhỏ 3 tuổi mà”

Từ Thanh phì một tiếng bật cười: “Mẹ thật biết đùa, bắt quá bà có thể yên tâm”

Thẩm Phàm ngoẹo cổ: “Hả?”

“Anh sẽ không từ bỏ em đâu”

Âm thanh Thẩm Phàm rất ôn nhu: “Em biết mà, em là nhà của anh mà, anh còn có thể đi chỗ nào chứ?”

Từ Thanh lại nghĩ tới một khả năng đáng sợ nhưng rồi cũng nhanh chóng lại vò nát hai chữ đó mà ném ra ngoài.

Số lần xuất hiện ý nghĩ đáng sợ này của hần gần đây càng ngày càng tăng.

May là món Thắm Phàm nấu chính là cháo hoa. Trong nồi cơm điện có mực nước nên dù có không biết nấu cơm thì cũng không đến nỗi làm nó quá khó ăn.

Từ Thanh nhấp một hớp cháo, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hần liền ngẩng đầu lên nhìn Thắm Phàm đang cúi đầu húp cháo, hỏi: “Bảo bối, em đã vo gạo chưa?”

Thắm Phàm liền a một tiếng, biểu tình so với lúc quả quyết sát phạt ở công ty khác nhau một trời một vực, ngơ ngơ ngác ngác mà giật mình hỏi: “Vo gạo là cái chi?”

Từ Thanh yên lặng đặt chén cháo xuống, Thắm Phàm bị hần nhìn liền nổi lên một trận chột dạ, thử thăm dò nói: “Công ty TaoMee? Mole’s World (1) sao?”

Từ Thanh: “?”

Thắm Phàm lúng ta lúng túng nói: “Em đoán sai sao?”

Từ Thanh: “... Chính là em đã rửa gạo chưa?”

Thắm Phàm nghi ngờ hỏi: “Đã ngâm nước rồi mà vẫn phải rửa sao? Rửa như thế nào?”

Từ Thanh chỉ cảm thấy trong ngực như bị một luồng khí đè lên, nhưng hần cũng không muốn phát cổ khí này lên người Thắm Phàm. Ngặt nỗi cổ khí này tới một cách rất kỳ lạ, hần trước đây sẽ không vì chuyện này mà tức giận bao giờ.

Vì thế hần đành mím môi cười cười: “Không có gì đâu, em ăn đi, ngoan”

Người ngồi trên thảm trải sàn màu đỏ sậm ấy có gương mặt rất anh tuấn, đôi gò má được phác họa bởi những đường nét khiến cho vô số thiếu nữ phải rít gào, môi hần khê nhếch, ánh mắt mê man.

Xuất hiện triệu chứng mới sao?

Hần biết tình huống của bản thân không ổn, hần thậm chí đoán được mình mắc phải bệnh gì – là bệnh trầm cảm. Vào một năm trước sau khi hần bị một người ăn vạ sao chép tác phẩm, suốt nửa năm sau đó hần đã thấy rõ ràng trạng thái tâm lý của bản thân đã xuất hiện những chuyển biến, và cho tới bây giờ, tình huống của hần lại ngày càng nghiêm trọng hơn.

Hần chưa hề nghĩ tới sẽ đi trị liệu, hần đối với các phương pháp trị liệu rất chống cự. Hần tự biết bản thân rất quan tâm đến ánh mắt người khác nhìn mình, hần cũng không thích người khác dành cho mình những cái nhìn khác thường, hay nói đúng hơn là hần rất chán ghét nó. Hần trước đây không quen biết Thắm Phàm nên có thể muốn trạch liên trạch, nếu có thể không cần ra khỏi cửa thì liền không ra, hần chỉ cần nhận được sự tán dương của vạ người trên internet là đủ rồi.

Mặt khác, vừa bắt đầu hẳn cũng không cảm thấy bệnh trầm cảm sẽ gây ra cho hẳn rắc rối gì cả, hẳn không thể chết, bởi vì hẳn có Thẩm Phàm, hẳn đã đáp ứng muốn cùng Thẩm Phàm dắt tay nhau đi một đời.

Lại nói, hẳn thấy bản thân không có cái gì để trị cả, người hẳn như vậy, cái gì có thể trị tốt được đây.

Từ Thanh biết Thẩm Phàm rất lo lắng cho hẳn, cũng biết Thẩm Phàm đại khái cũng đã lén lút tìm hiểu qua bệnh tình của hẳn.

Thẩm Phàm cũng không có ép hẳn đi khám bệnh, Thẩm Phàm chỉ ở bên cạnh bồi hẳn giống như trước đây. Thẩm Phàm có cơ hội liền dụ dỗ hẳn ra ngoài tản bộ, dụ dỗ hẳn không cho hẳn ở nhà tập mà phải đi tới phòng tập thể hình bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ dùng làm nũng đại pháp rất lâu cũng chỉ để hẳn ăn nhiều cơm thêm chút.

Bản thân Thẩm Phàm chính là một người rất nóng tính, chịu chân thành dễ dàng người khác đây là lần đầu tiên.

Quan hệ của bọn họ từ trước đến giờ là Từ Thanh cưng chiều Thẩm Phàm. Thế nhưng trong khoảng thời gian này, ở một khía cạnh khác, mối quan hệ này đã sụp đổ mất rồi.

Từ Thanh thường ngày một bên chiều cổ Thẩm Phàm, còn một bên thì hưởng thụ sự dung túng cùng sủng nịch của Thẩm Phàm dành cho mình.

(1) Ở đây chắc là do đồng âm nên Thẩm Phàm hiểu thành như vậy. Ai biết chỉ bảo tớ để tớ sửa ạ (”)

Còn **Taomee** là công ty giải trí dựa trên các trò chơi trực tuyến ở Trung Quốc, mà trò Thẩm Phàm nói cũng là trò nổi bật nhất của công ty này, đó là **Mole”s World** (Vương quốc chuột chũi). Nếu bạn nào hỏi đó có chơi Zing Me thì chắc biết trò này (”)

p/s: hồi đó tui là fan cuồng trò này, chơi vui cực, khi tui mới mở nhà hàng được ít lâu thì nó lại đóng cửa ở Việt Nam, tới giờ vẫn chưa mở lại (”)

[edit ngày 29.6.2019]

p/s: tranh thủ edit để coi tập cuối của “Con tim sắt đá”

9. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 9

(edited by manhvaivun)

Từ Thanh ôm máy vi tính của mình ngồi trên ghế salông, chuẩn bị viết chương mới.

Hồi trước, hắn toàn viết tiểu thuyết vào đêm khuya. Bởi vì chỉ ở trong đêm khuya hắn mới thấy lòng mình yên tĩnh, mới có thể khiến hắn tập trung mà viết. Thẩm Phạm tuy chưa từng nói, nhưng hắn biết cậu luôn thấy rất bất mãn với việc này.

Từ đó mà hắn cũng chậm chậm điều chỉnh bản thân để ban ngày viết tiểu thuyết, để dành thời gian cho buổi tối có thể ôm Thẩm Phạm rồi cùng nhau ngủ. Hắn đối với cách an bài này cũng rất chi là hài lòng.

Từ Thanh nhìn chằm chằm vào trang tài liệu trống không trên màn hình, chợt sửng sốt trong phút chốc, hắn không nhớ rõ chương trước hắn viết đến đâu nữa.

Hắn mở quyển sổ tài liệu nhỏ của mình ra, lại mở thêm file văn bản của chương trước, nhìn tổng thể một lần rồi mới bắt đầu viết chương mới.

Nhân vật... Chà, tên của người đầu mới gọi là gì nhỉ, hắn lại phải nhìn tới sổ tài liệu lần nữa, rồi tìm đến tên của người nọ.

Từ Thanh mím mím môi, trí nhớ của hắn quả thật càng ngày càng kém.

Ở chương mới này hắn chỉ viết hơn sáu ngàn chữ, nhưng lại tốn gần hết một ngày của hắn. Sau khi đăng chương mới lên, hắn liền thoát ra mà không chờ xem bình luận như thường ngày.

Hắn trực tiếp đóng máy tính lại rồi ngồi ngốc nhìn ra ô cửa sổ.

Từ Thanh cũng không biết vì sao hắn lại sợ sệt, bỗng dưng hắn lại sợ nhìn thấy người khác phê bình tiểu thuyết của hắn, cho dù có cả trăm người khen ngợi tiểu thuyết của hắn nhưng chỉ cần một người phê bình hắn cũng khiến hắn dễ dàng tự hoại nghi bản thân.

Hắn trước đây không phải như thế.

“Brùm Brùm – ”

Từ Thanh cầm điện thoại di động lên nhìn tên trên màn hình, do dự phút chốc mới bấm nhận: “...Alo?”

“Lão Từ, tới nhà của tôi chơi đi, cũng lâu rồi cậu chưa tới, bộ cậu không nhớ tới người anh em này nữa sao?” Âm thanh lạnh lạnh của Đỗ Chu Vân phát ra từ trong loa điện thoại.

“ ... ”

“Lão Từ? Hở? Không tín hiệu sao? Alo?” Đỗ Chu Vân nghi hoặc, âm thanh cũng càng lúc càng lớn.

“Tôi nghe được, nhưng gần đây tôi không thời gian.” Từ Thanh nhanh chóng lên tiếng trước khi lỗ tai của mình bị Đỗ Chu Vân làm cho nổ tới điên trong vòng một giây nữa.

“Cậu sao lại bận như vậy chứ, từ chối tớ mấy lần rồi đó. Tớ nào có phải con của cậu mà đi năn nỉ, đến đây đi, lần này cậu nhất định phải đến, với mang theo Thẩm tổng nhà cậu luôn. Tôi có tin tốt muốn nói với cậu” Đỗ Chu Vân rất ít khi miễn cưỡng người khác, nên lần này chắc chắn là có việc.

Từ Thanh cũng không cự tuyệt nữa, nói: “Được rồi, tôi đi”

Sau khi cúp điện thoại, hắn liền đem việc này ghi vào phần nhắc nhở hạng mục công việc trong điện thoại, hắn sợ một lúc nữa hắn sẽ quên mất.

Hắn còn phải báo cho Thẩm Phàm biết sớm một chút, để cậu còn sắp xếp thời gian. Hắn nhớ tới chuyện này liền có chút không muốn đến hẹn, bởi Thẩm Phàm nếu muốn để trống thời gian một ngày thì sẽ phải đem công việc của mình đẩy lên một ngày khác để làm, hắn không muốn Thẩm Phàm mệt mỏi như vậy.

Thẩm Phàm vừa tan sở, điện thoại của Từ Thanh liền báo cho hắn biết công việc trong hạng mục nhắc nhở dành cho ngày hôm nay - Thứ tư, đi phòng tập thể hình.

Từ Thanh mệt mỏi xoa xoa mi tâm, hắn thấy bản thân quá mệt mỏi, không có khí lực để làm tiếp chuyện khác. Nhưng không chờ hắn kiểm cái cơ thật hay thì Thẩm Phàm đã gọi điện tới.

“Thanh, anh đi chưa?”

Từ Thanh khe khẽ thở dài: “Vẫn chưa, anh vừa viết xong một chương”

“Há, vậy anh mau ra cửa đi, em sắp tới rồi”

Từ Thanh trầm mặc một lát mới nhẹ giọng nói: “Anh hôm nay hơi mệt, có thể không đi không?”

“Thanh, lần trước ở phòng tập thể hình có người tìm em muốn xin số điện thoại...”

Từ Thanh liền đánh gãy lời cậu: “Anh đi, em chờ anh”

Thẩm Phàm luôn có 10 ngàn phương pháp làm cho hắn thỏa hiệp với cậu.

Thẩm Phàm thay xong đồ thể thao của mình liền lên máy chạy bộ, bỗng nhiên ánh sáng bị che khuất đi, cậu nhú mày rồi từ trên máy chạy bộ nhìn xuống tên thủ phạm kia. Bóng người gã ta cao lớn đến độ cơ hồ đem cả người cậu nhấn vào trong bóng tối.

Thẩm Phàm nhú chặt mày lại, người này chắc là cao khoảng một mét chín đi.

Trên người gã đàn ông nhô lên từng khối cơ bắp thể hiện sức mạnh của gã ta. Gã hiển nhiên đối với cơ bắp của bản thân rất tự tin nên liền ưỡn ưỡn cơ ngực, nói: “Tôi dạy cậu luyện cơ ngực nhé?”

Thẩm Phàm lạnh nhạt đáp: “Không cần”

Cậu xoay gót muốn rời đi liền bị gã ta đưa cánh tay cản đường, cậu giương mắt liếc gã một cái đầy khinh bỉ: “?”

Gã không để ý đến sự chán ghét trong mắt cậu mà nói: “Tôi rất lợi hại, cho cậu nhận thức một chút nhé?”

Thẩm Phàm cau mày, cậu không nghĩ tới ở câu lạc bộ cao cấp như vậy mà còn có người không biết thức thời như vậy sao, liền lạnh giọng nói: “Tránh ra”

Gương mặt gã đàn ông liền biến sắc, gã và Thẩm Phàm không hẹn mà gặp. Gã cũng cảm thấy Thẩm Phàm không có hứng thú với mình liền hừ một tiếng: “Cậu kiêu ngạo cái gì, vừa nhìn liền biết cậu bị người ta làm đến hư hết rồi. Cậu phải biết tôi là ai, để đến thời điểm chia tay với người ta lại đến cầu xin tôi làm cậu”

Thẩm Phàm trừng gã ta, đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười ấy phải nói là muốn bao nhiêu châm chọc liền có bấy nhiêu: “Anh là ai?”

Gã chỉ thấy người này cười cực kỳ chói mắt khiến gã tưởng mình sắp phát điên lên nhưng lại nghĩ tới, bản thân có thể làm cho người này mê mẩn đi cầu xin mình nên gã liền đắc ý: “Hào Môn Quốc Tế biết không? Chú của tôi chính là chủ tịch”

(cái này thì tớ bó tay, tớ có đi tìm hiểu nhưng cũng không biết dịch như thế có đúng không, nhưng nếu search Haomen International thì nó ra rất nhiều kết quả...(o“ ”o))

Trong lòng Thẩm Phàm liền hiểu ra, cậu nở một nụ có chút không rõ ý tứ: “Vương tổng là chú của anh à”

Gã đàn ông thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cũng không có suy nghĩ kĩ, chỉ nghĩ Thẩm Phàm là

khách hàng đã từng đến Hào Môn Quốc Tế nên biết đến tên cậu của gã thôi.

Đúng vậy, Thẩm Phàm ở trong mắt gã chỉ như một con vịt. Người này lớn lên trông xinh đẹp như vậy, lại còn đến câu lạc bộ tập thể hình dành cho người có tiền này, nếu không phải là một con vịt muốn tán tỉnh người có tiền thì là cái gì?

Thẩm Phàm khinh bỉ nói: “Cùng lắm cũng chỉ là loại nhà giàu mới nổi, vậy mà lại coi bản thân lợi hại sao?”

Gã ta không nghĩ tới phản ứng của Thẩm Phàm sẽ như thế này nên trong nháy mắt liền rất kinh ngạc. Bắp thịt trên mặt co rúm lại, gã đây lần đầu tiên bị người khác làm cho mất hết mặt mũi. Một người luôn luôn được nịnh bợ như gã làm sao chịu được sự khinh bỉ trào phúng của Thẩm Phàm, nên gã liền tức giận mà vung nắm đấm lên người Thẩm Phàm.

Thẩm Phàm phản ứng rất nhanh bèn nghiêng người né đi nên thành ra gã đàn ông vô bị hụt. Thẩm Phàm đập lên lưng gã một cước. Rồi thừa dịp gã lão đảo liền một tay bắt lấy tay gã, tay khác cũng nhanh nhẹn mà đè chặt vai gã ta, đem người áp trực tiếp xuống đất.

Thẩm Phàm ngồi trên lưng gã đàn ông ấy, vỗ vỗ mặt gã nói: “Nghe nói Vương Vinh Quý có một người cháu trai rất vô dụng, thì ra chính là anh. Anh vẫn nên bớt rước thêm phiền phức về mình đi, đừng chọc tức người anh không nên chọc, chú của anh không giữ được anh đâu”

Sắc mặt gã đàn ông trắng bệch, trong lòng liền sinh ra sự khủng hoảng, lẽ nào... Cậu trai xinh đẹp này không phải như mình tưởng, cậu ta không phải chỉ là một mb ưà nhìn sao?

Gã ta hít một hơi, nói: “Phải phải, xin lỗi, là tôi mắt chó coi thường người khác...”

Thẩm Phàm hừ một tiếng, ở trên lưng hắn, ánh mắt sáng lên, gương mặt lộ ra một nụ cười xán lạn, cậu nhào vào trong ngực của người mới đến mà nói: “Anh tới muộn quá, anh xem, anh không ở đây thì em liền bị người ta quấy rầy đó”

Từ Thanh đối với sự làm nũng biến tướng này của Thẩm Phàm liền không có sức mà phản kháng, hắn chỉ ho khan một cái, néo néo mặt Thẩm Phàm: “Ừm, anh sai rồi, sau này anh sẽ tới sớm một chút”

Thẩm Phàm thỏa mãn gật gật đầu, hai người không hề liếc mắt nhìn đến người đang nằm úp sấp dưới đất kia nên tự nhiên cũng không nhìn thấy ánh mắt nham hiểm của gã.

Vương Quân Lai trong lòng xì một tiếng, còn tưởng rằng là người có tiếng tăm lắm, nói cho cùng thì cũng là dựa vào kim chủ mới dám động thủ đánh người. Cùng lắm cũng chỉ là một tiểu tình nhân mà cũng tự đề cao bản thân mình như vậy. Mà gã ta cũng đã từng gặp qua không ít người có tiền như vậy, ngoài mặt tuy ra vẻ cứng chiều nhưng trên thực tế thì họ sẽ không quan tâm đến mấy món đồ chơi này đâu.

Vương Quân Lai từ dưới đất bò dậy,

gã ta vỗ tay một cái đầy lạnh nhạt, sau đó vươn tay ra với Từ Thanh, nở nụ cười trông rất nịnh hót: “Xin chào, xin chào, tôi là Vương Quân Lai của Hào Môn Quốc Tế, vừa nãy là hiểu lầm thôi...”

Từ Thanh không hiểu vì sao gã này lại nở một nụ cười buồn nôn như vậy với mình, nên hắn cũng không nói một lời, chỉ lạnh nhạt mà gật gật đầu. Hắn cũng không muốn nói chuyện với người lạ, rất mệt.

Vương Quân Lai vẫn còn hỏi: “Xin hỏi ngài là...?”

Từ Thanh đang chuẩn bị mở miệng thì Thẩm Phàm đã lạnh lùng nói: “Mắc mớ gì đến anh”

Sắc mặt Vương Quân Lai liền trở nên khó coi, ánh mắt gã nhìn về phía Từ Thanh, nói: “Chuyện này... tiểu tình nhân ngài nuôi có chút hơi nóng tính đó, không chờ ngài mở miệng nói chuyện đã ngang nhiên cướp lời, như vậy không hay lắm phải không?”

Từ Thanh sững sờ, cau mày: “Anh nói cái gì?”

Vương Quân Lai thấy sắc mặt Từ Thanh trong nháy mắt đã biến đổi thì coi việc gây xích mích của mình đã thành công nên liền nói: “Úi giời, nếu nói về dạy dỗ loại đồ chơi bé nhỏ này thì tôi rất có kinh nghiệm...”

Gã ta còn chưa dứt lời thì trên mặt đã lãnh trợn một quyền, đôi mắt Từ Thanh đen sì theo dõi hắn trông như muốn ăn thịt người: “Tôi lại cảm thấy anh mới là người thiếu dạy dỗ”

Vương Quân Lai bị đôi mắt thâm sâu của hắn nhìn chằm chằm liền cảm thấy lông tơ của mình dựng cả lên, gã bưng một bên má bị đánh của mình, âm thanh run rẩy nói: “Phải rồi, xin lỗi, là tôi, tôi nói sai...”

Từ Thanh quay đầu nhìn về phía Thẩm Phàm, cậu liền lộ ra một nụ cười âm trầm: “Tôi đã nói với anh đừng nên chọc vào người không nên chọc, anh còn không chịu nghe. Lần sau tôi sẽ nói chuyện cùng với Vương tổng, nếu như ngài ấy không quản được cháu trai của mình thì cũng đừng nên thả ra chỉ cho nó làm mất mặt”

Vương Quân Lai liền há hốc mồm, cái gì cũng không nói được.

Hai người không thèm để ý gã ta nữa, Từ Thanh liền kéo Thẩm Phàm ra khỏi phòng tập thể hình, nói: “Hôm nay phòng tập hơi đông, chúng ta về nhà tự rèn luyện được không đi?”

Khóe miệng Thẩm Phàm giật một cái, cậu nhìn Từ Thanh, nói: “Em thấy nhiều người mới tốt chứ”

Từ Thanh lại nói: “Vừa nãy xảy ra chuyện như vậy, em cũng chẳng có tâm tình mà tập luyện, nên chúng

ta về nhà đi, buổi tối sẽ ăn sườn bò, uống rượu đỏ, chịu không?”

Thẩm Phàm như bị mê hoặc, cậu mím môi suy nghĩ một chút mới trả lời: “Vậy chúng ta tập luyện xong sẽ trở về ăn ha”

Từ Thanh thở dài: “Đầu anh đau, rèn luyện không được.”

Thẩm Phàm đã lạnh lùng lại còn cứng rắn nói: “Anh đừng có mà giả bộ, đi thay quần áo nhanh lên”

Từ Thanh: “...”

[edit ngày 01.07.2019]

10. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(edited by manhvaivun)

Chờ đến khi hai người về đến nhà đã là tám giờ, cơm nước xong Thẩm Phàm còn muốn đi xử lý cho xong công việc, nên sườn bò và rượu đỏ tự nhiên cũng biến thành một món nước. Từ Thanh sau khi đặt bát mì Yang Chun (1) xuống liền lấy đĩa ra ăn tối.

Bởi vì quanh năm sống một mình nên kỹ năng sinh hoạt của Từ Thanh rất khá. Thẩm Phàm đặc biệt thích ăn món mì Yang Chun hần làm. Hần cho một chút mỡ lợn cùng gia vị vào canh gà, khi ấy mỡ lợn sẽ tan ra biến thành giọt nước mà trôi lơ lửng trên nước mì. Đem mì sợi vắt lên rồi bỏ vào trong chén. Thái chút hành lá xanh xanh để thêm sự tinh tế cho vắt mì dẻo dai. Tiếp theo theo đó ta cho lên trên mì một cái trứng chần chưa chín, chỉ cần nhẹ nhàng đâm vào lòng đỏ thì liền chảy xuống thấm lên sợi mì. Và thế là mỹ vị nhân gian đã được hoàn thành.

Thẩm Phàm nhiệt tình ăn xong bát mì nóng hằm hập, cậu sờ sờ bụng mình, cảm giác ấm áp trong dạ dày lan tỏa ra rất dễ chịu. Cậu liếc nhìn Từ Thanh một cái thì phát hiện hắn chỉ ăn có miếng đã để đĩa xuống ngồi bất động.

Cậu nhíu nhíu mày: “Thanh, sao anh không ăn?”

Từ Thanh liền nở nụ cười với cậu, nhưng là một nụ cười rất nhạt: “Ăn chứ, em cứ đi làm việc trước đi, đợi anh dọn dẹp xong hết sẽ vào tìm em, chịu không?”

Gương mặt diễm lệ của Thẩm Phàm đỏ ửng một mảng, cậu biết Từ Thanh nói đến tìm cậu là có ý gì.

Thật ra thì Từ Thanh sẽ không đi tìm cậu lúc cậu đang làm việc, trừ phi, chỉ trừ phi Từ Thanh muốn làm cậu thì mới đem cậu từ trong công việc kéo đến trên giường.

Thẩm Phàm sờ sờ mặt của mình, khá nóng, cũng không biết bọn họ ở chung đã bao nhiêu lâu, sớm chiều luôn gặp mặt, nhưng mỗi khi như thế cậu vẫn mặt đỏ tim đập. Cậu ồ một tiếng, giả vờ thận trọng nói: “Em ngày mai còn phải mở...”

Từ Thanh gật gật đầu: “Vây thôi quên đi, em hôm nay cứ nghỉ ngơi thật tốt đi”

Thẩm Phàm liền cuống lên: “Đừng nha! Anh vẫn có thể làm ít hơn mà...”

Thẩm Phàm đột nhiên ngẩng đầu, quả nhiên thấy trên mặt Từ Thanh là một nụ cười trên tức mà. Cậu hừ một tiếng, liền quăng ra một câu nói hung ác: “Anh dám chọc em, anh chờ đó!”

Từ Thanh chờ Thẩm Phàm đi vào thư phòng thì nụ cười trên mặt dần biến mất, hắn sờ sờ ngực mình.

Hắn thấy không đúng.

Trong đầu hắn biết rõ bản thân yêu Thẩm Phàm, Thẩm Phàm muốn bất cứ cái gì chỉ cần hắn có, hắn liền có thể nguyện ý cho cậu. Thế nhưng trong lòng hắn lại rất bình tĩnh, như một đầm nước tù đọng, ngay cả một chút gợn sóng cũng không có, một đầm nước chết.

Hắn liền sinh ra một chút mơ hồ, đến cùng hắn vẫn thích Thẩm Phàm sao? Hiện tại hắn là bị bắt buộc phải yêu Thẩm Phàm hay thật sự bản thân hắn yêu Thẩm Phàm?

Vừa nãy ở nhà bếp, trong lúc gọt hành hắn vẫn luôn không nhìn được mà nhìn chăm chăm lưỡi dao, hắn vẫn luôn biết khống chế chính mình nên mới không để lưỡi dao gieo họa xuống ngón tay, trong đầu bỗng dưng nhớ đến một suy nghĩ – cứ như vậy chết đi cũng tốt.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện đã khiến hắn lạnh sống lưng, chảy mồ hôi lạnh khắp người. Thật ra trước đây hắn đã từng có những hành vi tự làm hại mình, bởi khi ấy có thể nhận được một chút sự an ủi tịch mịch từ trong những hành vi tự làm hại mình này, nhưng chưa bao giờ hắn nghĩ đến cái chết cả.

Hắn có chút sợ.

Không phải là sợ chết, điều hắn sợ chính là, khi hắn thấy chán ngấy cái thế giới này, muốn tìm kiếm sự giải thoát thì Thẩm Phàm phải làm sao bây giờ.

Từ Thanh cúi đầu nhìn qua chén mì Yang Chun nguội lạnh một chút, mặt không thay đổi liền đem nó đổ bỏ vào bồn rửa.

Hắn đem luôn chén đĩa bỏ vào máy rửa chén rồi đi tới ban công. Hắn lấy một bao thuốc lá đã từ rất lâu vẫn chưa hết ra, ngón tay quẹt một cái rồi nhen lửa lên.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, may là ban công trong nhà được che lại, làm phòng kính, nếu không thật sự sợ chính mình nhìn không được suy nghĩ mà nhảy xuống.

Khói thuốc bao phủ gương mặt với ngũ quan thâm thúy của hắn. Ánh mắt cũng không biết đang nhìn về nơi nào, có thể đó là một đêm đen vô bờ bến, có thể đó là một cảnh đêm với ánh đèn huy hoàng ở nơi thành thị, hay cũng có thể đó cũng là một vầng trăng tròn trên bầu trời đêm.

Mãi đến khi thấy tàn thuốc nóng nóng nơi đầu ngón tay, hắn mới phục hồi lại tinh thần của mình. Hắn trào phúng kéo khố miếng xuống rồi đem tàn thuốc ném vào thùng rác.

Ừm, hay là mình nên viết di chúc trước đi.

Từ Thanh nghĩ vậy liền cười cười.

“Ừm...Thanh, Thanh, Thanh...” Thẩm Phàm ngồi trên bàn sách, hai tay ôm lấy sau gáy Từ Thanh, trên người phát ra hương vị tinh dục. Dục vọng hồng hồng trong đôi mắt lại tựa như chìm vào một hồ nước nhỏ.

Từ Thanh ngất eo Thẩm Phàm, hung mãnh thô bạo mà lần lượt tàn phá thân thể cậu. Hắn không nói gì, chỉ thỉnh thoảng phát ra vài tiếng thở dốc, hơi thở như bị suyền.

Hai má Thẩm Phàm như nở đầy hoa đào, trên quai hàm như được một lớp phấn phủ khiến Từ Thanh không nhìn được liền cắn nhẹ lên mặt cậu. Thẩm Phàm tựa oán trách mà trừng mắt liếc Từ Thanh một cái, đôi

mắt như có dòng nước lưu chuyển nhân gian, Thẩm Phàm liền kinh ngạc hô lên một tiếng: “Sao...Tại sao, nó lại lớn...”

Từ Thanh thân thiết nắm cằm cậu, ôn nhu lưu luyến. Hạ thân lại rất tàn khốc mà chinh phạt khiến khoe mắt Thẩm Phàm rơi nước mắt, nhưng lại bị Từ Thanh hôn lên từng cái nuốt vào miệng.

Suốt một hồi lâu, nước như cuộn cuộn bên trong, ngón tay cậu cào từng vết trên lưng Từ Thanh để lại mấy dấu tay và vết cào đỏ đỏ của cậu. Cuối cùng cũng bắn ra. Cảm giác thỏa mãn như dâng trào nhưng cậu lại khó nức nở mà làm nũng với Từ Thanh: “Ông xã, em còn muốn...”

Vấn kiện vốn ở trên bàn đã bị gạt sang bên, trên cổ và xương quai xanh của Thẩm Phàm hiện lên toàn là vết tích mảy đỏ sậm. Cậu nghẹn ngào khóc thút thít, cả người như một đứa con nít đưa đầu đến gần hân, ướt át mà hôn lên thân thiết.

Từ Thanh cũng đáp lại nụ hôn không chút do dự, hân ôm lấy hông của Thẩm Phàm rồi ôm cậu vào phòng ngủ.

Hai bên thịt trắng nõn bị tách ra. Quá đáng, hông cậu lại bị đánh đến đỏ lên trông như hai trái đào tươi mới lại mọng nước, bên trên lại là dấu đánh hồng hồng, trông rất đậm dăng lại còn mang theo hương vị của dục vọng.

“A, ông xã, ưm...” Thẩm Phàm vùi đầu vào gối, tay ghì lấy chăn, trên người lộ ra nửa tấm lưng đầy ý xuân, trong miệng lại ngâm nga rên rỉ.

Thẩm Phàm ở trong phòng, phần thân trên trần truồng ngoài không khí. Từ lần đầu tiên cậu bỏ thuốc Từ Thanh đã có thể nhìn ra được, thời điểm trước đây lúc cậu nổi loạn thì cái gì cũng đều chơi đùa qua, cho nên Từ Thanh đối với những người đã cùng cậu làm trước đây cũng chỉ bằng một phần mười thôi.

Thế nhưng đây là Từ Thanh, không phải những người đó.

Cậu chỉ cần nghĩ tới là Từ Thanh đang làm cậu, đang chiếm lấy cậu thì cả người liền run rẩy, dù chỉ là trong tưởng tượng cũng có thể khiến chỗ bên dưới của cậu chảy nước, phía trước phun ra một luồng chất lỏng trắng đục.

Cuối cùng, sau khi Từ Thanh ấn gáy cậu xuống liền nằm úp sấp trên người cậu, hỗn hển mà bắn ra, lấp đầy bên trong cậu.

Trong nửa năm nay, số lần Từ Thanh làm cậu so với trước đây tăng lên rất nhiều. Mới bắt đầu cậu còn hoài nghi có phải là Từ Thanh đang dần mất hứng với cậu hay không, nhưng sau đó biết được trạng thái tâm lý của Từ Thanh thì không thêm để ý mấy chuyện này nữa.

Ngược lại, cậu càng để ý Từ Thanh hơn.

Từ Thanh ngủ thiếp đi sau cơn kích tình. Là ai nói quan hệ tình dục có thể khiến chất lượng giấc ngủ trở nên tốt hơn, tất cả đều nói dối. Thẩm Phàm đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn hàng lông mi dài của Từ Thanh, nhìn thấy đôi má của hân ngày càng gầy đi làm lòng cậu liền đau nhói.

Cậu biết buổi tối Từ Thanh ngủ không ngon, cậu cũng biết Từ Thanh ăn rất ít, cũng biết Từ Thanh hay lên lút tự hại mình, nhưng cậu chỉ có thể nhìn, làm bộ cái gì cũng không biết, tin tưởng những lời giải thích vụng về của Từ Thanh và rồi tiếp tục làm bộ vô tâm để ngăn cản hân tự làm tổn thương mình.

Nếu cho Từ Thanh đi diễn kịch, thì khẳng định hân chính là “bình hoa” có vận đen đeo bám đến già.

Tuy trên mặt treo lên một nụ cười nhưng cay đắng trong lòng cậu cứ từng trận xông lên cổ họng chưa chút. Cậu không biết vì sao Từ Thanh lại không muốn đi khám, bác sĩ nói với cậu, nếu bản thân bệnh nhân không có nguyện vọng muốn trị khỏi bệnh thì cho dù có ép buộc, họ cũng sẽ không phối hợp.

Thẩm Phàm chưa từng có ý muốn bắt ép Từ Thanh, cậu vẫn luôn cho Từ Thanh một sự tự do tuyệt đối, bởi vì cậu tin tưởng Từ Thanh. Nhưng đến bây giờ, cậu cũng không biết mình có nên tin hân hay không nữa.

Cậu sợ.

Cậu rất sợ, sợ có một ngày Từ Thanh nuốt lời.
Nhưng nếu đã nói cả đời thì phải là cả đời, nói không giữ lời chính là heo.

(1) mì Yang chun:

[edit ngày 03.07.2019]

11. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 11

(edited by manhvaivun)

Căn biệt thự được xây ở vùng ngoài thành của thành phố W, lại thêm kẹt xe nên Thẩm Phàm chạy gần 3 tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Từ Thanh cả ngày hôm nay đều không nói lời nào. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn suy nghĩ điều gì đó, tiểu thuyết cũng đã ngưng được hai ba ngày, biên tập đã nhắc hắn nhiều lần nhưng hắn đều kiếm cớ lấy lệ cho qua.

Tất cả những điều đó Thẩm Phàm đều thu vào trong mắt, trong lòng cũng rất lo lắng.

Đỗ Chu Vân đã ở ngay cửa biệt thự chờ họ, bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ ngũ quan tuy bình thường nhưng lại toát khí chất bất phàm. Từ Thanh đại khái cũng đoán được tin tức mà anh ta muốn nói cho hắn biết là chuyện gì.

Thẩm Phàm nhìn thấy người phụ nữ ấy liền sững sốt một chút, rồi trước tiên vẫn chào hỏi: “Văn tổng?”

Đỗ Chu Vân cười hắc hắc nói: “Đây là bạn gái của tôi, Văn Dĩ Tuệ”

Văn Dĩ Tuệ khẽ gật đầu cùng hai người: “Xin chào, Thẩm tổng, không nghĩ tới ở đây sẽ nhìn thấy cậu”

Tầm mắt của Đỗ Chu Vân bắt đầu rơi xuống đôi tay đang nắm chặt của Từ Thanh và Thẩm Phàm, anh chớp mắt một cái nói: “Dĩ Tuệ, còn đây là bạn thân của anh, Từ Thanh”

Văn Dĩ Tuệ cũng nhìn thấy hai người đang nắm lấy tay nhau, trên mặt cũng không có chút gì kinh ngạc hay chán ghét mà chỉ mỉm cười nói: “Nghe Chu Vân luôn nhắc đến anh, nhưng vẫn không có cơ hội được gặp. Cảm ơn anh trước đây đã chăm sóc cho Chu Vân nhà tôi”

Từ Thanh mặt không thay đổi mà gật gật đầu: “Ừm, xin chào”

Trong mắt Văn Dĩ Tuệ chợt lóe lên một tia kinh ngạc, Đỗ Chu Vân nhìn mãi thành quen mà ôm lấy hông của cô, nói: “Lão Từ người này chính là như vậy đó, trong nóng ngoài lạnh, ha ha, em đừng để ý”

Thẩm Phàm ở bên nặn nặn ngón tay Từ Thanh, hắn mới kéo kéo khóe miệng rồi cũng nở nụ cười với Văn Dĩ Tuệ.

Đỗ Chu Vân sớm đã đem động tác nhỏ này của hai người thu vào đáy mắt, anh hướng về phía Thẩm Phàm mà liếc mắt ra hiệu khiến khóe miệng cậu cũng hơi câu lên.

Bữa ăn tối hôm nay là do Đỗ Chu Vân đích thân xuống bếp. Đỗ Chu Vân trên con đường sự nghiệp thì

không có mấy thiên phú, anh ta cũng không có ý tưởng cho việc này. Nhưng ngược lại, anh ta đối với mỹ thực lại khá tâm đắc, cũng rất có thiên phú trong việc nấu nướng. Công thức nấu ăn riêng của Từ Thanh cũng là do Đỗ Chu Vân và hắn cũng nhau thảo luận mà ra.

Đỗ Chu Vân tác quái muốn kéo theo Thẩm Phàm: “Lão Từ à, hôm nay cậu nghỉ ngơi đi, đem bà xã cậu cho tôi mượn làm trợ thủ nhé”

Thẩm Phàm rất thuận theo mà theo sát Đỗ Chu Vân đi vào nhà bếp, Từ Thanh liền nhú mày, nói: “Cậu muốn Thẩm Phàm làm trợ thủ cho cậu?”

Đỗ Chu Vân nghe vậy liền cười quái dị nói: “Làm sao, tay chỉ bị trầy xước chút cũng đau lòng à?”

Từ Thanh a một tiếng: “Tôi là sợ em ấy làm nổ nhà bếp của cậu, tôi không đền nổi đâu”

Thẩm Phàm trừng Từ Thanh một cái, miệng làm khẩu hình: “Đợi về nhà anh biết tay em!”

Từ Thanh cười cười. Sau khi chờ hai người đi vào nhà bếp, Văn Dĩ Tuệ đột nhiên quay đầu hỏi Từ Thanh: “Lần đầu tiên tôi gặp Thẩm tổng vẫn thấy cậu ấy chỉ có một mình. Hai người lúc thường ở chung rất tốt nhỉ?”

Từ Thanh ừ một tiếng, Văn Dĩ Tuệ liền nói tiếp: “Chu Vân vẫn luôn nhắc đến anh, nhưng lại chưa từng nói qua người yêu của anh là Thẩm tổng, tôi ngày hôm nay thấy Thẩm tổng cũng bị dọa hết hồn. Cậu ấy có một đối tượng tốt như vậy, thảo nào vẫn luôn giữ mình trong sạch”

Từ Thanh mím môi, cười cười, hắn nhìn về phía Văn Dĩ Tuệ, nói: “Em ấy cũng rất tốt”

Văn Dĩ Tuệ nói: “Tôi và Chu Vân là gặp nhau ở quán thịt nướng”

Cô liếc mắt nhìn Từ Thanh liền phát hiện ánh mắt hắn hiện lên chút kỳ quái nên nói thêm: “Người có tiền cũng sẽ ăn quán ven đường mà”

Từ Thanh lặng lẽ nghĩ, Thẩm Phàm sẽ không ăn đâu, cậu cũng không thể ăn, bởi vì dạ dày cậu không tốt nên dễ dàng bị viêm.

Văn Dĩ Tuệ dừng một chút, tựa như đang hồi tưởng rồi mới nói tiếp: “Lúc đó Chu Vân gọi một bàn đồ nướng, tôi vốn không thích ăn rau họ nhưng nhìn thấy anh ấy ăn, tôi tự nhiên cảm thấy ăn rau họ nướng cũng rất ngon. Anh ấy thấy tôi nhìn mình chằm chằm nên liền đưa cho tôi một xiên, nhường tôi ăn. Anh ấy còn nói tôi gây quá, đừng vì giảm cân mà không ăn thức ăn, như vậy sẽ hại sức khỏe”

Từ Thanh gật đầu: “Lời đó đúng là Lão Đỗ sẽ nói”

Văn Dĩ Tuệ nở một nụ cười e lệ, ôn nhu mà bình thản, nói: “Sau đó anh ấy thường hay đưa cơm cho tôi, đúng là ngu ngốc. Mới đầu tôi cũng không để ý đến anh ấy, nhưng anh ấy làm cơm thật sự rất ngon. Có một lần, trong lúc tôi lái xe về nhà có một người đàn ông đuổi theo xe tôi, hấn còn mắng tôi. Thật ra tôi không sợ chút nào, nhưng Chu Văn anh ấy đột nhiên xuất hiện khiến tôi có cảm giác rất an toàn, trong nháy mắt đó tôi cảm thấy anh ấy là người đặc biệt đáng tin cậy. Thế nên tôi đã đáp ứng anh ấy bởi vì anh ấy thật sự rất tốt”

Từ Thanh cũng không phải rất muốn nghe chuyện bạn thân gốc của mình theo đuổi bạn gái, hấn tuy không có quá nhiều hứng thú với chuyện này, nhưng vẫn luôn gật đầu đáp lại, miễn cho đối phương cảm thấy lúng túng.

Văn Dĩ Tuệ quán sát hấn nửa ngày mới nói: “Anh có phải là...” Cô suy nghĩ trong phút chốc để tìm từ rồi nói tiếp: “Mắc bệnh tâm lý?”

Từ Thanh sững sốt một chút rồi giương mắt nhìn cô, Văn Dĩ Tuệ cười cười: “Ồ đại học tôi có học qua tâm lý học”

Từ Thanh trầm mặc một chút mới nói: “Tôi chưa từng đi khám qua, nhưng vốn là vẫn phải đi”

Văn Dĩ Tuệ nhíu nhíu mày: “Anh không muốn đi khám qua thử một chút sao, bệnh tâm lý vẫn là rất cần được coi trọng mà”

Biểu cảm của Từ Thanh bỗng dưng trống rỗng trong nháy mắt: “Tôi không nghĩ sẽ đi chữa trị, tôi cảm thấy rất tốt” Tôi còn thấy nếu chết đi cũng rất tốt, nhưng hấn không có nói ra điều này.

“Vậy thì, Thẩm tổng, cậu ấy không có yêu cầu anh đi chữa bệnh sao? Hơn nữa anh có bệnh tâm lý, nó đối với người bên cạnh anh cũng sẽ tạo thành sự ảnh hưởng nhất định” Biểu tình Văn Dĩ Tuệ rất nghiêm túc mà nói.

Từ Thanh mím môi không lên tiếng, mãi đến nửa ngày mới nói: “Ừm, em ấy không có yêu cầu tôi cái gì cả”

Người tốt như em ấy, tôi quả thật không xứng.

Văn Dĩ Tuệ thở dài, cũng không nói gì nữa. Cô thì có thể nói cái gì, chuyện gia đình của hai người mà.

Từ Thanh dừng một chút, nói: “Cô đừng nói cho Chu Văn biết”

Văn Dĩ Tuệ gật gù đầu: “Ừm, đây là việc riêng tư của anh, tôi sẽ không nói cho người khác đâu”

Lúc nàyThẩm Phàm bưng đồ ăn đi ra, nụ cười trên mặt mang theo sự tinh xảo khiến gương mặt càng lộ ra nét diễm lệ. Nét thanh tú ấy khiến cả mỹ nhân như Văn Dĩ Tuệ cũng phải kinh ngạc. Thẩm Phàm lúc

thường ở trên thương trường đều nhất quán mang theo một tấm mặt nạ nghiêm túc mà thận trọng, nhưng mấy ai biết khi cười rộ lên lại đẹp như thế.

Từ Thanh giúp cậu bưng một cái đĩa, nói: “Anh đi bưng thức ăn, em ngồi đi”

Thẩm Phàm dụ ngoan mà ngồi vào vị trí của Từ Thanh, Văn Dĩ Tuệ gật gật đầu với cậu trêu ghẹo nói: “Thẩm tổng, lúc thường luôn nghiêm túc thận trọng, không ngờ khi cười rộ lên đến tôi cũng bị Thẩm tổng mê hoặc”

Thẩm Phàm lại cười: “Đừng gọi tôi Thẩm tổng, cứ trực tiếp gọi Thẩm Phàm đi, tôi cũng gọi cô là Dĩ Tuệ nhé”

Văn Dĩ Tuệ gật đầu rồi nhìn Từ Thanh đang bưng đồ ăn ra, tự trong đáy lòng mà nói: “Hai người rất xứng đôi”

Biểu tình của Từ Thanh chợt ngưng lại trong nháy mắt, rồi mới kéo khóe miệng nở nụ cười. Thẩm Phàm nhú mày, rất tự nhiên nói: “Tôi cũng thấy vậy”

Đỗ Chu Vân lúc này ồ một tiếng: “Hai người còn biết xấu hổ hay không, lúc thường thì mỗi ngày đều phát cầu lương không nói, hôm nay ngày tốt của tôi mà các người còn muốn ngược tôi sao? Có tính người hay không vậy? Dĩ Tuệ, lại đây lại đây, chúng ta cũng ân ái, cũng ngược chết bọn họ đi”

Văn Dĩ Tuệ che miệng cười, gương mặt bình thản thường ngày của cô giờ đây cũng xuất hiện thêm mấy phần phong tình.

Bốn người cơm nước xong thì đèn phòng khách đột nhiên tắt.

Văn Dĩ Tuệ nhỏ giọng kêu một chút, cô lục đục đi tìm Đỗ Chu Vân nhưng không tìm thấy, cô nhú nhú mày, hét lên: “Chu Vân? Chu Vân? Anh ở đâu?”

Trong bóng tối, Thẩm Phàm nắm chặt tay Từ Thanh, cậu đến gần hẳn rồi chủ động hôn lên môi Từ Thanh một cái.

Vừa chạm vào đã tách ra, cậu liếm môi một cái, nhỏ giọng nói: “Là vị rượu vang đỏ đó”

Ở trong bóng tối nhưng đôi mắt Thẩm Phàm vẫn rất sáng, Từ Thanh hôn một cái lên đôi mắt tinh anh kia của cậu, rồi ôn nhu nói: “Uống một chén thôi nhé”

“Oh...Em còn muốn hôn”

“Em không sợ cảnh sát điều tra được em uống rượu còn lái xe sao?”

“Không biết đâu... Chỉ hôn một chút làm sao điều tra ra”

Một chút ánh nến chợt sáng lên, Đỗ Chu Vân bưng bánh ngọt đi ra, anh ta không nhìn hai người mà nói: “Van cầu hai người, bỏ qua cho tôi đi, hôm nay tôi mới là nhân vật chính đó!”

Văn Dĩ Tuệ cũng trong bóng tối mà nghe bọn họ thì thầm với nhau hồi lâu, khiến cô đối với mối quan hệ của bọn họ lại có thêm một nhận thức mới.

Đỗ Chu Vân đặt bánh ngọt lên chiếc bàn dài, trong tay như có ma thuật mà biến ra một cái hộp vuông bằng nhung. Anh quỳ một chân xuống đất, giơ chiếc hộp trong tay lên. Sau khi chiếc hộp mở ra, chiếc nhẫn kim cương bên trong liền hiện ra với vài tia sáng đang lóe lên dưới ánh nến.

Văn Dĩ Tuệ sửng sốt một chút, chớp chớp mắt.

Đỗ Chu Vân nhìn cô, ánh mắt thành khẩn đầy nghiêm túc: “Dĩ Tuệ, tuy chúng ta quen biết cũng chỉ gần nửa năm, nhưng anh đã nghiêm túc suy nghĩ, nếu như không phải em, anh sẽ không muốn kết hôn. Anh... anh đã từng gặp rất nhiều người, nhưng chỉ có em mới nắm được lòng trung thành của anh, mà anh chỉ tìm được cảm giác khi ở trên người em.. Anh, anh nghĩ sẽ gả cho em, ấy vậy mà, không phải, em sẽ cười anh, không không...”

Văn Dĩ Tuệ che miệng, nước trong mắt lấp lánh: “Em đồng ý”

Đỗ Chu Vân nghe câu trả lời của Văn Dĩ Tuệ vẫn không có phản ứng, dần dần mới tìm lại ngôn ngữ của mình: “Anh...anh nghĩ kĩ rồi, em có thể gả cho anh không?”

Văn Dĩ Tuệ lại nói một câu: “Em đồng ý”

Đỗ Chu Vân há hốc mồm a một tiếng, Văn Dĩ Tuệ đưa tay trái ra với anh ta. Đỗ Chu Vân sửng sốt nửa ngày mới đem bàn tay run rẩy không ngừng của mình cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón tay của Văn Dĩ Tuệ.

Mãi đến lúc đèn được mở lên, Đỗ Chu Vân vẫn chưa có hồi phục lại tinh thần, anh ta hơi giật mình nhìn ba người, nói: “Dĩ Tuệ đồng ý gả cho tôi?”

Thẩm Phàm liền bật cười: “Đỗ Chu Vân, đầu óc anh bị cương thi ăn rồi hả?”

Biểu tình của Đỗ Chu Vân thoát nhìn trông rất giống bức tường hạt trong Plants and Zombie. Đỗ Chu Vân nháy mắt mấy cái, nhéo bản thân một cái, kêu ngao một tiếng. Văn Dĩ Tuệ bất đắc dĩ mà xoa cánh tay anh, nói: “Ngớ ngẩn, anh thật ngu ngốc mà”

Từ Thanh thấy anh em tốt của mình có được hạnh phúc, nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh, không có bao nhiêu cảm xúc. Tuy trên mặt hắn cười nhưng trong lòng không hề có cảm xúc, lạnh lùng nhìn mọi người.

Một mối quá, hắn hiện tại vì sao lại biến thành như vậy? Có phải hắn sẽ làm ảnh hưởng đến Thẩm Phàm không? Một người như hắn làm sao có thể làm ảnh hưởng đến Thẩm Phàm, người như hắn...làm sao xứng với cậu?

[edit ngày 5.7.2019]

12. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 12

(edited by manhvaivun)

Suốt con đường về nhà, cả hai người luôn trầm mặc, trong lòng họ đều chứa tâm sự của chính mình.

Thẩm Phàm cầm tay lái, trong lòng như đánh trống. Những lời nói của Đỗ Chu Vân ban nãy khiến tiếng gõ trống trong lòng cậu càng thêm nặng nề.

“Làm sao cậu biết hắn không muốn? Hắn yêu cậu như vậy, làm gì có khả năng không muốn chứ?”

“Nhưng mà... gần đây tâm tình của anh ấy không tốt, tôi cũng không biết thời cơ này suy cho cùng là có đúng hay chưa”

“Thì tâm tình không tốt mới được chứ, hắn vừa nghe xong lập tức sẽ vui vẻ lên, hai người lại tiếp tục chơi vòng tròn tình yêu, không có gì phải sợ cả”

“... Anh không biết đâu...”

“Tôi là bạn thân hắn sao có thể không biết, ở bề ngoài hắn lạnh như băng, nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Nghe tôi đi, không sai đâu. Hơn nữa, tôi giúp cậu tìm người bố trí xong rồi, cậu cũng đã chuẩn bị hơn nửa năm, đừng có vừa lâm trận đã bỏ chạy chứ”

“... Được rồi”

Nhưng có lẽ, có lẽ, có lẽ Từ Thanh sẽ vì chuyện này mà khá lên một chút, sau đó sẽ nguyện ý đi khám bệnh thì sao?

Thật ra nửa năm này đổ lại, trong lòng cậu cũng rất mệt mỏi, một bên cậu phải lo lắng cho cảm xúc của Từ Thanh, một bên phải đề phòng Từ Thanh làm chuyện điên rồ, một bên lại còn muốn nắm giữ quyền to ở công ty.

Nhưng cậu cũng không có than vãn, mối quan hệ này lúc mới bắt đầu cậu đã dùng thủ đoạn hèn hạ để bức bách Từ Thanh yêu đương với mình. Cho nên, nếu như ngay cả một chút thử thách này cũng không chịu được thì cậu dựa vào cái gì yêu cầu Từ Thanh cả đời ở bên cậu?

Huống hồ chi, Từ Thanh đối với cậu rất tốt, Từ Thanh là người duy nhất tuy không có quan hệ máu mủ với cậu nhưng lại đối xử cậu nhường nhịn và sủng nịch như con.

Lúc này trong đầu Từ Thanh lại đang rất căng thẳng, trái tim trong ngực cứ thỉnh thoảng nhẩy, lòng cũng buồn bực hoảng hốt. Bởi hắn biết, đây là triệu chứng phát sinh do bệnh tình của hắn. Hắn mở cửa sổ xe cho gió đêm lùa vào, như để hóa giải được phần nào buồn bực và hoảng hốt trong lòng.

Hắn đã nghĩ xong về việc nên làm thế nào sau này.

Thẩm Phàm dẫn trước bước vào nhà, nhưng không có mở đèn. Từ Thanh theo sau bước vào, trong lòng hơi nghi hoặc một chút, hắn đang chuẩn bị bật đèn đã bị Thẩm Phàm ôm lấy.

“Đừng, trước tiên đừng bật đèn”

Âm thanh của Thẩm Phàm trong bóng tối đặc biệt rõ ràng.

Tâm lý Từ Thanh hoảng hốt, có một ý tưởng dường như đã lên xuất hiện trong đầu hắn, hắn hỏi: “Sao vậy?”

“Anh yêu em sao?”

Từ Thanh trầm mặc.

Hắn rất yêu Thẩm Phàm. Điều này trong lòng hắn biết rất rõ nhưng hắn không xứng, hay ít nhất bây giờ hắn không xứng.

Lòng Thẩm Phàm bỗng dưng đau xót, cậu khàn khàn lên tiếng hỏi lại lần nữa: “Anh yêu em sao?”

Từ Thanh xiết chặt tay lại, nắm chặt đến cả ngón tay hắn cũng ớn ớn đau đớn, nhưng cũng nhờ sự đau

đón đó đã kéo hắn trở lại hiện thực. Hắn dừng một chút mới nói: “Yêu”

Thẩm Phàm thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy cậu thật sự sợ, rất sợ Từ Thanh sẽ nói với cậu rằng hắn không yêu cậu.

Trái tim cậu vừa nãy bị Từ Thanh làm loạn tùng phèo, đến bây giờ trong ngực vẫn còn kinh hoàng.

Thẩm Phàm ấn mở đèn.

Trong nháy mắt đó đèn sáng lên, ánh sáng màu vàng ấm áp ngời lên bao quanh Từ Thanh khiến hắn nheo mắt lại, hắn dừng chậm lại rồi mới từ từ mở to mắt.

Vẻ mặt của hắn chợt cứng lại.

Phòng khách trước mắt hắn không phải kiểu trang trí của sáng hôm nay mà kiểu trang trí của mấy năm trước, đồ đạc vật dụng cũng là những món năm đó bị bán đấu giá. Thẩm Phàm đã thu mua về toàn bộ cho hắn rồi.

Thẩm Phàm nắm tay hắn, dắt hắn đến bên tường, ngay cả ký hiệu chiều cao của hắn khi còn bé cũng đều được làm lại giống y như đúc.

Hắn không biết Thẩm Phàm vì điều ngạc nhiên này đã phải chuẩn bị bao lâu. Một năm? Hai năm?

Hắn sờ sờ mặt mình, trên mặt ấm áp một mảng.

Trong lòng hắn chốc lát đã gợn lên cơn sóng khiến nước mắt cứ giàn giụa mà chảy ra.

Trái tim của hắn không hề bình tĩnh.

Thẩm Phàm nắm tay hắn, cậu quỳ một chân xuống, đôi mắt cứ mãi nhìn hắn chăm chú.

Hắn cúi đầu thấy bóng mình trong đôi mắt của Thẩm Phàm, vẻ mặt hắn không hề bình tĩnh như hắn nghĩ.

“Từ Thanh, năm năm trước lúc em biết đến anh thì em đã bắt đầu theo đuổi anh rồi. Em lúc ấy đã nói cho anh biết, em rất nghiêm túc đối với anh, mấy năm qua cũng đã chứng minh lời nói đó. Hiện tại, em vẫn phải nói với anh, tương lai em vẫn sẽ nghiêm túc với anh, đồng thời cũng nghiêm túc mời anh bước vào cuộc sống tương lai của em sau này, anh có thể đồng ý với em không?”

Thẩm Phàm từ trong ngực lấy ra một cái hộp nhung, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim đơn

giản, mặt trên còn có một viên kim cương nho nhỏ.

Kim cương ngay dưới ánh đèn lập lòe chiếu lên tia sáng chói mắt, Thẩm Phàm cầm chiếc nhẫn trên tay, trong lòng cậu đầy tự tin chuẩn bị đeo nó vào tay của Từ Thanh.

Cậu nói: “Viên kim cương này là lễ vật ba tặng em lúc em mười tám tuổi. Ban đầu nó vốn rất lớn nhưng em đã đem nó cắt thành nhiều viên nhỏ để sau này vào ngày kỉ niệm kết hôn hằng năm của chúng ta, em sẽ tặng anh từng chiếc nhẫn...”

Tay Thẩm Phàm đột nhiên trống rỗng, cậu lảng lảng mà nhìn Từ Thanh rút tay về.

Về mặt Từ Thanh vẫn trước sau như một mà lạnh nhạt, những cảm xúc phức tạp ban nãy tất thấy đều biến mất, chỉ còn lại lạnh nhạt.

Âm thanh run run của Từ Thanh như bán đứng chính mình: “Chúng ta chia tay đi”

Trong một giây này, biểu tình trên mặt Thẩm Phàm cũng cứng lại, nụ cười dần biến mất, tất cả biến thành hồ hững.

Không gian như đọng lại, sự trầm mặc bắt đầu tỏa ra giữa hai người. Cậu nhìn chằm chằm Từ Thanh, ánh mắt trông như rắn độc, ngực kịch liệt phập phồng, hơi thở trầm xuống nặng nề. Từ Thanh bị cậu nhìn đến quay mặt đi.

Tay Thẩm Phàm khẽ run, cậu nâng tay lên, ánh mắt hồ hững.

Từ Thanh nhắm mắt lại như chờ đợi cái tát kia.

Nhưng đợi nửa ngày, cái tát kia cũng không rơi xuống.

Hắn mở mắt ra liền thất tay Thẩm Phàm rũ xuống, thật giống như vừa nãy chỉ là ảo giác của hắn. Môi Thẩm Phàm run rẩy, nước mắt lớn như lệ châu trên viền mắt cậu từng giọt từng giọt mà rơi xuống, chạm đến tận thẳm trái sần.

Thẩm Phàm rất ít khóc, đây là lần đầu tiên mà hắn thấy Thẩm Phàm khóc ngoại trừ lúc ở trên giường. Hô hấp của hắn như ngừng lại, hắn tận lực khắc chế chính mình không kích động mà hôn lên những giọt nước mắt đang treo trên hàng lông mi kia.

Một giọt nước mắt của Thẩm Phàm treo trên viền mắt, chớp mũi ửng hồng, cánh mũi nhấp nháy, môi cậu run rẩy, nghẹn ngào nói: “Anh mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

Đôi môi của Từ Thanh mím rất chặt, thật ra lòng hắn không phải thờ ơ vô cảm. Những giọt nước mắt của Từ Thanh chính là đốm lửa ở trong tim hắn, cứ từng chút từng chút mà thiêu rụi nó đến đau nhói.

Thẩm Phàm đẩy hắn, đôi mắt tàn nhẫn nhìn hắn: “Anh nói đi! Lời của anh mới nói, anh lặp lại lần nữa!”

Ánh mắt của Thẩm Phàm như muốn từ trên người hắn cắt rớt một miếng thịt vậy, khiến hắn không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, hắn xoa mặt rồi dừng lại một chút mới mở miệng: “Anh nói...”

“Ba – ”

Trên mặt hắn đau rát, cái tát này tuy rằng đến muộn nhưng vẫn không có vắng mặt.

Thẩm Phàm có vẻ như đã hạ xuống quyết tâm, nên hắn có thể cảm thấy bên mặt bị đánh kia rất nhanh đã sưng lên. Đây là lần đầu tiên bọn hắn động thủ.

Thẩm Phàm nở một nụ cười tự giễu, nói: “Ngày hôm nay thật sự là một ngày tốt mà, chúng ta có rất nhiều lần đầu tiên. Lần đầu tiên cầu hôn, lần đầu tiên cãi nhau, rồi lần đầu tiên động thủ, có phải sắp tới anh còn muốn lần đầu tiên chia tay?”

Môi Từ Thanh run lên, hắn muốn nói cái gì đó. Thẩm Phàm tàn bạo nhìn hắn chằm chằm, trong giọng nói của cậu lộ ra tâm tình kích động: “Anh vừa nãy nói cái gì em đều không nghe thấy! Anh có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa, em nhất định sẽ đánh cho anh không nói nên lời!”

Từ Thanh nhìn thấy sự tàn nhẫn cùng kiên quyết trong mắt Thẩm Phàm, toàn bộ tâm tư đều như được đặt trên lò lửa. Thẩm Phàm dùng ánh mắt này nhìn hắn khiến lồng ngực hắn ngột ngạt, thiếu chút nữa thở không nổi.

“Xin lỗi...” Lời hắn nói còn chưa dứt thì miệng đã bị tay Thẩm Phàm chặn lại. Thẩm Phàm dùng ánh mắt không thể tin nhìn hắn, qua chốc lát mới nản lòng mà buông ra.

Thẩm Phàm cúi thấp đầu, không thấy rõ cảm xúc ra sao: “Anh thật sự nghĩ muốn cùng em chia tay như vậy sao? Giày xéo trái tim em khiến anh vui lắm sao? Anh đến cùng là có trái tim không vậy? Anh dựa vào cái gì mà đối xử với em như vậy? Bởi vì em yêu anh sao? Nên anh mới như có thể như vậy phải không?”

Thẩm Phàm ngẩng mặt lên, nước trong mắt như trào ra: “Anh chính là đồ con rùa khốn nạn năm còn sống!”

Ngón tay thô ráp của Từ Thanh lướt qua trước mắt cậu, lau đi những giọt nước mắt đang thiêu đốt con tim hắn kia, thanh âm hắn nặng nề nói: “Xin lỗi, là anh khốn kiếp, anh làm em đau lòng, đều là lỗi của anh”

Thẩm Phàm liền đẩy hắn ra: “Anh không phải muốn chia tay! Anh bây giờ liền cút cho em! Em không muốn nhìn thấy anh!”

Thẩm Phàm bị hắn nhấn trở lại vào lồng ngực, cậu cúi thấp đầu, hai má ửng nhẹp kề sát bên cổ Từ Thanh. Cậu cắn vào khối da thịt này của hắn tàn nhẫn, Từ Thanh chỉ có thể rên khê một tiếng mà chờ Thẩm Phàm sau khi nếm được vị tanh ngọt trong miệng, cậu mới vội vả thả ra.

Cậu cọ làn nước mắt lên bả vai Từ Thanh rồi mới ngẩng đầu lên, dữ dằn nói: “Anh có ý gì?! Em không hiểu!”

Từ Thanh nâng mặt cậu lên ở trên mặt cậu bắt đầu hôn, từ trán cho đến chóp mũi, đến đôi môi rồi xuống cằm.

Những cảm xúc thâm trầm trong mắt Từ Thanh thiếu chút nữa đã đem cậu nhấn chìm trong đó, cậu nghe thấy giọng Từ Thanh: “Xin lỗi, tha thứ cho anh được không, anh không muốn cùng em chia tay”

Thẩm Phàm theo dõi hắn, hầu kết nhốn nháo, mãi nửa ngày sau mới lần nữa mở miệng: “Anh nhớ lời của anh đó. Lần sau em mà nghe được hai chữ kia, em sẽ khóa anh ở nhà, khắc lên trên tiểu JJ của anh ”vật riêng của Thẩm Phàm“, cho anh vĩnh viễn ở nhà gốc, coi anh như cái gối massage mà đánh đó!”

Môi Từ Thanh cọ cọ lên mặt Thẩm Phàm: “Được, nghe em, bảo bối”

Thẩm Phàm lườm hắn một cái, nói: “Em sẽ nhớ lấy cái này cả đời, anh cứ chờ em cùng anh tính lại phiên nợ này cả đời đi!”

Trái tim bị tổn thương của Từ Thanh dần dần đã được tình yêu thương lấp kín, một dòng nước ấm tự nhiên len lỏi đến trong lòng, hắn đột nhiên sinh ra sự kỳ vọng đối với tương lai, hắn muốn tiếp tục sống cùng Thẩm Phàm cho đến bảy mươi tám mươi tuổi, rồi lòi lại chuyện cũ ra kể cho nhau nghe.

Nghĩ đến một màn này khiến lòng hắn nở rộ như chưa từng được như vậy. Bây giờ hắn như một quả khinh khí cầu được bơm đầy khí, lảo đảo mà bay lên bầu trời.

“Được, anh sẽ chờ em tới tính toán phiên nợ này cả đời”

Từ Thanh dừng một chút nói tiếp: “À đúng rồi, ngày mai theo anh đi bệnh viện, được không?”

[edit ngày 7.7.2019]

13. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 13

(edited by manhvaivun)

Vào buổi sáng ở trung tâm chăm sóc sức khỏe tâm thần rất đông người. Có nhiều người ở đây bề ngoài nhìn cũng không thấy có vấn đề gì, một số người thì ngồi tán gẫu, có người lại trầm mặc ngồi một chỗ. Từ Thanh nhận bệnh án, nếu hắn đã đến đây thì chắc chắn sẽ chưa lâm trận mà đã bỏ chạy.

Thẩm Phàm nặn nặn tay hắn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta tìm một chỗ ngồi một lát nhé”

Hai người ngồi một bên không bao lâu thì có người lại gần họ muốn trò chuyện, Thẩm Phàm nhú nhú mày rồi cũng chỉ tùy ý mà ứng phó vài câu.

Người đó tiến đến trước mặt Từ Thanh, cứ liên miên căn nhắc rồi hỏi một đống vấn đề liên quan đến riêng tư của Từ Thanh. Từ Thanh mặt không thay đổi nhìn người nọ, cũng không trả lời.

Mãi đến khi tai Từ Thanh bị nhét một ống nghe vào, âm thanh mềm mại dần dần vang lên bên trong.

”Bảo bối à, bảo bối của em.

Dành tặng anh một chút ngọt ngào.

Để đêm nay anh say giấc nồng.

Tiểu quỷ à, tiểu quỷ của em

Vuốt nhẹ chân mày anh

Để anh thấy yêu thế giới này”

...

”Bảo bối à, bảo bối của em

Dành tặng anh một chút ngọt ngào

Để đêm nay anh say giấc nồng

Tiểu à, tiểu quý của em,

Véo nhẹ gương mặt tươi cười của anh

Để anh yêu toàn bộ ngày mai.”

(bản vietsub này được lấy từ video của kênh cpop vietsub)

Đây không phải bản gốc, mà là giọng hát của Thẩm Phàm.

Hắn nghe thấy âm nhạc vẫn còn vang nhưng tiếng ca đã ngừng.

Thay vào đó là giọng nói của Thẩm Phàm được vang lên.

“Em làm bảo bối nhiều năm như vậy, bây giờ đổi lại anh làm bảo bối, để anh làm bảo bối của em cả đời, có được không?”

Hắn nhìn Thẩm Phàm, gương mặt trắng nõn của cậu hơi ửng hồng. Ngày hôm qua, Thẩm Phàm nằm ở trong ngực mình cả một buổi tối mới nguôi giận, cho nên phỏng chừng đoạn ghi âm này đã được thực hiện trước đó để lúc chuẩn bị cầu hôn sẽ đưa mình nghe.

Trong lòng hắn lại dâng lên niềm hối hận, ngày hôm qua sao hắn có thể làm Thẩm Phàm thương tâm như vậy chứ?

Thẩm Phàm nhét tay mình vào lòng bàn tay hắn, nhiệt độ ấm áp làm cho cậu đem mấy cảm xúc tâm tình này bỏ lại vào trong tâm trí.

Không bao lâu sau, cuối cùng cũng đến lượt Từ Thanh.

Hắn ngồi ở trong phòng, nơi này không giống như phòng khám bệnh truyền thống mà toàn màu trắng và mùi thuốc khử trùng. Ở đây giống một văn phòng hơn. Bên trong rất yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy được những nhánh cây cây ngô đồng Pháp sum xuê đung đưa, từng tia sáng xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cuối cùng chạm đến trên cửa sổ tạo thành nhiều vệt lốm đốm.

Hắn không biết bản thân ngồi ở trong đó bao lâu, cũng không biết đã trả lời bao nhiêu câu hỏi. Giọng nói của bác sĩ rất trầm ổn: “Không có gì bất ổn cả, anh chỉ là đang ở trong trạng thái hậm hực, chán nản, nhưng mà anh vẫn phải làm một cái kiểm tra để chắc chắn”

Hắn thở phào nhẹ nhõm, bởi dường như hắn đã tìm được lí do để bào chữa cho những hành vi trong quá khứ của nửa năm này. Hắn uất ức, thật sự rất uất ức.

Làm xong kiểm tra hắn liền trở về gian phòng ôn hòa và yên tĩnh kia để nghe bác sĩ giải thích một chút về các chỉ số này cho hắn, rồi cuối cùng mới nhận được đơn thuốc.

Thẩm Phàm đóng tiền cho hắn rồi lãnh thuốc. Thẩm Phàm rất tâm lý, không có hỏi hắn vừa nãy hắn và bác sĩ đã trao đổi những gì. Lúc hai người gặp nhau, Từ Thanh chỉ nở một nụ cười, còn Thẩm Phàm hôn hắn một cái.

Thuốc cũng không nhiều, chỉ có hai hộp, là thuốc thông mạch máu não và Zolof (thuốc chống trầm cảm).

Ban ngày nửa phần, buổi tối nửa phần.

Từ Thanh cầm hộp thuốc, hai hộp gộp lại mới hơn 100 đồng tiền thuốc, thật sự có hiệu quả sao?

Thẩm Phàm vừa về đến nhà liền tìm hai hộp đựng thuốc nho nhỏ rồi ngồi nghiêm túc trên thảm trải sàn, bắt đầu nhặt thuốc ra rồi phân loại.

Từ Thanh thấy Thẩm Phàm như học sinh tiểu học đang nghiêm túc làm bài tập, trái tim liền tan chảy thành một đầm nước. Hắn đột nhiên muốn được chiều chuộng, nên liền làm nũng. Hắn ôm lấy Thẩm Phàm từ phía sau, nói: “Có thể không uống thuốc không? Anh thấy bệnh của mình không cần trị cũng sẽ khỏi mà”

Thật ra hắn không nghĩ rằng sẽ không uống thuốc, chỉ là hắn muốn được nghe những lời Thẩm Phàm lo lắng cho hắn mà thôi.

Đúng như dự đoán, Thẩm Phàm lườm hắn một cái: “Anh bớt đi, thuốc cũng đã được kê rồi, sao lại không uống chứ”

Thẩm Phàm cảm thấy ngữ khí của mình quá mức nghiêm túc nên âm thanh tự nhiên nhu hòa xuống: “Ngoan, chờ một lát cơm nước xong thì uống thuốc nha”

Từ Thanh ồ một tiếng, đem đầu mình chôn vào hõm cổ của Thẩm Phàm mà cọ tới cọ lui: “Xin lỗi...anh ngày hôm qua...”

Thẩm Phàm lạnh mặt: “Đừng nói nữa, em không muốn nhớ tới chuyện hôm qua đâu, mới vừa nhớ tới thôi em đã muốn bạo lực gia đình với anh rồi”

Mỗi Từ Thanh cọ bên tai Thẩm Phàm rồi ngậm lấy tai cậu, dùng răng cạ cạ, giọng nói lại hàm hồ ướm át: “Vậy anh không nhắc tới nữa, em yêu anh không? Em sẽ luôn yêu anh chứ? Thậm chí nếu anh mãi bị bệnh

như thế sao?”

Thẩm Phàm tuy không chịu được phiền phức nhưng lại rất thích sự quấy rầy còn làm nũng này của hắn, bởi dù gì thì rất khó khăn cậu mới xem được Từ Thanh làm nũng như vậy.

Tay Thẩm Phàm bỗng dưng buông lỏng, viên thuốc liền rớt xuống thảm trải sàn, cậu trừng mắt nhìn hắn một cái với ý tứ rất rõ ràng, anh coi anh đã làm cái gì nè!

Ngược lại Từ Thanh không hề câu nệ tiểu tiết, hắn liền nhặt thuốc lên cho vào miệng, cũng không quan tâm có phải giờ uống thuốc không đã nuốt xuống.

Thẩm Phàm thấy thế liền cuống lên: “Anh ăn bậy cái gì, tiền thuốc này không kém đâu!”

Từ Thanh xoay người cậu lại, hôn lên môi cậu. Thẩm Phàm bị động tác của hắn làm kinh sợ, cả người lập tức chấn động.

Cậu ma xui quỷ khiến mà nghĩ, vừa nãy anh ấy là uống thuốc tâm thần sao? Không phải thuốc trắng dương đúng không?

Thẩm Phàm rất nhanh sau đó liền không còn sức lực để suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì bàn tay Từ Thanh đã tiến vào trong quần cậu, thông thả mà vò, rồi nắn nắn cái mông cậu.

Áo sơ mi trước ngực bị kéo sang bên như muốn bị xé toạc ra, nhận vai trò quần gia tiết kiệm lâu rồi nên Thẩm tổng cũng có chút đau lòng, cậu đã bỏ tận mấy vạn ra để đặt riêng đó!

Thẩm Phàm phản nài: “Anh làm gì vậy, từ từ cởi nha, y phục này đắt lắm đó...”

Hạt đậu nhỏ không hề sẫm màu của Thẩm Phàm bị hắn ngậm vào trong miệng liếm liếm rồi day day khiến cậu lập tức không còn sức lực để oán giận mà chỉ đỏ mặt, thở hổn hển. Chiếc quần lót trực tiếp bị lột xuống hơn phân nửa, làm lộ ra hai đóa hoa thật trắng nõn trước mắt Từ Thanh.

Thẩm Phàm ở trong lòng hắn bị lật người lại làm cho giật mình, thậm chí một tiếng. Cậu nằm úp sấp, đùi bị ép lên trên. Thẩm Phàm nằm trên thảm trải sàn, quay đầu lại nhìn hắn.

Hai bên má Thẩm Phàm đều vụn vụn ửng đỏ, trong mắt như có sương mù bốc hơi, đôi môi đỏ ầu của cậu hơi hé ra. Đặc biệt nhất là nốt ruồi dưới mi mắt cậu đang trực tiếp hiện lên trong mắt Từ Thanh, nốt ruồi ấy đâm vào lòng hắn đến tê tê dại dại, bụng dưới cũng muốn bốc hỏa.

Hắn kéo khóa quần, đem chỗ đó của mình móc ra đánh lên hai đóa hoa trắng nõn của cậu. Thịt trên hai đóa hoa trắng trắng ấy của Thẩm Phàm rất non mềm, nên chẳng mấy chốc đã bị đánh đến ửng hồng. Hắn cúi người xuống, cả người nghiêng qua liếm lên chỗ nhăn nhéo kia của cậu.

Cả người Thẩm Phàm khẽ run lên, cậu nhận thức được Từ Thanh đang liếm nơi đó của cậu khiến cậu vô cùng kích động, cậu dần dần híp mắt lại bắt đầu cảm nhận xúc cảm của đầu lưỡi.

“Ừm...” Từ Thanh hừ nhẹ một tiếng, đầu lưỡi bắt đầu chui vào, bắt chước lúc làm tình mà xuyên vào.

Từ Thanh đột nhiên rời khỏi khối thịt mềm làm Thẩm Phàm phải mở mắt ra nhìn hắn, khóe mắt rưng rưng, trong miệng cũng phát ra vài tiếng rên nho nhỏ.

Từ Thanh không biết từ nơi nào lấy ra một cái ống rỗng nho nhỏ rồi trượt vào, chen lún trong hậu huyệt của Thẩm Phàm mà tiến vào. Ngay tại cửa huyệt, ngón tay của hắn cũng được đưa vào tử mĩ mà mở rộng. Mấy năm ở chung làm hắn hiểu rất rõ thân thể Thẩm Phàm, cũng biết được kiểu nào có thể làm cho cậu sướng nhất.

Có điểm nào bên trong nhô nhô lên thì phải nhấn vài đó, còn th*t của Thẩm Phàm bắt đầu chảy ra một ít chất lỏng từ tuyến tiền liệt, tích tích nhỏ giọt xuống thẩm trải sàn. Từ Thanh nhìn những giọt nước từ trong còn th*t của cậu tí tách chảy xuống, liền nhếch miệng cười một cái. Hắn nhìn cảnh đẹp trước mắt rồi cũng tự tuốt cho chính mình.

Thẩm Phàm nhìn hắn, rầm rì mà mềm mại nói: “Ông xã, ông xã tiến vào đi mà”

Cậu vừa nói, một bên còn tự lắc lắc mông của mình, cái mông bị đánh bạch bạch này giờ đỏ ửng một khối, trông tình sắc cực kỳ.

Sợi dây lý trí cuối cùng trong đầu của Từ Thanh rốt cuộc cũng đứt đoạn, cổ họng hắn khô như bị thiêu rụi. Hắn rốt cuộc không nhịn được mà nắm lấy tính khí có kích thước “nhỏ” đáng kinh ngạc của mình hướng tới miệng huyệt nhỏ bé kia, chậm rãi động thân tiến vào.

Trong nháy mắt hắn đi vào đó, tầng tầng thịt mềm liên bao vây lấy hắn khiến hắn sáng khoái mà thở ra.

Cảm giác được Từ Thanh lấp kín thật sự rất tốt, Thẩm Phàm thậm chí có thể cảm nhận được thịt gân dữ tồn trên tính khí của hắn. Thẩm Phàm rơi nước mắt lã chã, đôi môi hồng hồng há tròn vo, đầu lưỡi cũng hơi đưa ra một chút.

Tuyến tiền liệt bị cọ đến cọ lui kích thích liên tục làm Thẩm Phàm kêu lên không ngừng, âm thanh cũng rất mềm mại mà dâm dăng. Từ Thanh một bên làm hậu huyệt của cậu, một bên lại muốn không để ai có thể nghe thấy âm thanh của cậu, bởi bất luận là người nào nghe thấy tiếng rên này chắc chắn đều sẽ muốn chết trên giường của cậu.

Bên dưới cũng nhanh chóng đánh vào mông thịt, tiếng động va chạm thân thể bạch bạch cùng tiếng nước dâm mỹ vang lên trong gian phòng. Mông thịt trắng mịn bên dưới bị đánh thành màu hồng phấn, phần thịt mỏng manh nơi ngực kia của cậu cũng bị hắn nắm vào trong tay xoa xoa, khiến Từ Thanh trong phút chốc sinh ra ảo giác rằng bản thân như một con chó mẹ ở dưới quần Từ Thanh mà phóng dăng cầu yêu.

Sự xấu hổ trong lòng phút chốc xông tới khiến cậu cắn chặt lấy môi mình. Trước giờ cậu chưa từng xấu hổ ở trên giường, nhưng trong giây lát này cảm xúc xấu hổ không biết vì đâu mà lại thiếu chút nữa nhấn chìm cậu.

Từ Thanh phát hiện sự bất thường của Thẩm Phàm, hần cúi người liếm liếm hôn hôn lên xương hõ điệp của Thẩm Phàm, giọng nói ầm ạch hỏi: “Bảo bối, em sao vậy?”

Thẩm Phàm dùng cánh tay che mặt không muốn trả lời lại bị Từ Thanh kéo ra. Thẩm Phàm trong nhất thời nghĩ mình đã làm mất hứng thú của Từ Thanh nên co chân lên, biểu tình mệt mỏi muốn từ dưới đất bò dậy bỏ chạy.

Còn chưa kịp bỏ chạy, cậu đã bị Từ Thanh thô bạo mà đè lại xuống đất. Chân cậu bị ép mở ra, vật cương cứng của hắn lại lần nữa lấp đầy cậu, hai chân Thẩm Phàm treo lên bả vai Từ Thanh. Hắn hôn hôn bắt chân cậu, rồi tới mắt cá chân, ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt sắc bén mà theo dõi cậu, giống như chỉ cần một ánh mắt là hắn đã có thể thống trị tất cả.

Cậu dùng tay che lại nửa bên mặt, cắn môi nhỏ giọng rên hừ hừ, Từ Thanh kéo tay cậu ra rồi nhìn gương mặt đỏ ửng của cậu trong phút chốc liền cúi người hôn cậu, ở bên trên đầu lưỡi ôn nhu triền miên mà giằng co, phía dưới lại hung mãnh và thô bạo, ẩm ướt dính dính một mảng.

Đợi đến khi một hồi tình ái kết thúc, Thẩm Phàm đã bắn hai lần, tiểu một lần, toàn bộ thẩm trải sàn đều gần như bị hồng hết. Thẩm Phàm ở trong ngực Từ Thanh vừa khóc vừa mắng hắn một hồi, rồi ngơ ngơ ngác ngác mà đáp ứng đề nghị của Từ Thanh sẽ đi nước ngoài du lịch.

Cậu nhắm mắt lại rồi suy nghĩ, ngày mai sẽ an bài công tác cho Trịnh Xảo để dành ra một tuần đi du lịch.

[edit ngày 9.7.2019]

14. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 14

(edited by manhvaivun)

Thư ký rất nhanh đã an bài xong xuôi công việc của cậu, Thẩm Phàm thậm chí còn lôi ba mình từ nhà đến công ty để thay cậu quản lý một tuần.

Trong lòng ba cậu cũng thấy rất mệt mỏi, lúc trước đứa con này từ trong tay mình lấy được quyền lực khổng

cực biết bao, bây giờ chỉ vì đi ra ngoài du lịch với con rể mà sẵn sàng tạm đưa lại quyền.

Thẩm Phàm nào biết ba đang oán thầm cậu, cậu chỉ biết bản thân đang cùng Từ Thanh ngọt ngào ngồi trên máy bay đi thẳng tới Paris xinh đẹp.

Bên trong khoang hạng nhất rộng rãi rất ít khách, chỉ có vồn vện mấy người. Thẩm Phàm vẫn thấy ngồi ở khoang phổ thông cũng được, dù gì cũng đến nơi mà. Thế nhưng Từ Thanh nhất định muốn ngồi khoang hạng nhất. Thẩm Phàm khó chịu, cậu muốn ngồi khoang phổ thông còn không phải vì muốn tiết kiệm tiền cho Từ Thanh sao, mà ngược lại hắn nhất định phải ngồi khoang hạng nhất. Hắn viết sách không khổ cực à!

Đúng vậy, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Từ Thanh thì chi phí của toàn bộ chuyến đi du lịch lần này đều do Từ Thanh phụ trách chi trả, cho nên Thẩm Phàm - người luôn luôn trả tiền, hiện tại trong lòng rất dỗi ứ.

Có thể nói thuốc ở bệnh viện thật sự rất hữu hiệu, chỉ mới uống một ngày, Từ Thanh đã không còn những suy nghĩ chết chóc, đối với việc chữa trị của bản thân cũng dần sinh ra nhiều tự tin hơn.

Thẩm Phàm mỉm cười nhìn Từ Thanh, trái tim cậu hơi xao xuyến, còn bàn tay lại lén lút chui vào tấm chăn của Từ Thanh.

Từ Thanh nở một nụ cười cứng đờ, quay đầu nhìn cậu, không nói gì.

Lá gan Thẩm Phàm càng ngày càng lớn nên đã lén lút kéo phéc-mơ-tuya quần của Từ Thanh xuống, cậu trừng mắt nhìn hắn, trong đôi mắt lóe lên vài tia giảo hoạt nhìn y như một con hồ ly con đang ăn vụng.

Từ Thanh mím môi, đem tay cậu kéo ra ngoài, hắn không thể làm gì khác hơn là xoa xoa đầu cậu, nói: “Đừng nghịch”

Thẩm Phàm sát lại bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Anh không muốn sao?”

Từ Thanh than thở: “Chờ đến khách sạn đi, em cẩn thận anh mộng em nở hoa”

Thẩm Phàm liếc mắt nhìn hắn: “Nở hoa thì lần nào cũng nở, anh đúng là biến thái”

Bị bà xã mắng mình biến thái nên Từ Thanh quyết định sẽ ngồi vững trên cái danh “biến thái” này. Nghĩ thế nên tay hắn liền mò xuống, bóp một cái lên hai đám thịt mười phân có xúc cảm mềm mại của cậu.

Mặt Thẩm Phàm ửng đỏ lên, không dám nhìn hắn nhưng vẫn giữ tay của Từ Thanh đặt dưới hông mình.

Nữ tiếp viên hàng không đang đẩy xe nhìn thấy bề ngoài xuất chúng của hai người, ánh mắt liền phát sáng,

hai gò má phấn phấn hồng, giọng nói ôn hòa hỏi: “Chào ngài, ngài có muốn uống chút gì không?”

Mặt Thẩm Phàm lại càng đỏ hơn, cậu ho khan một cái, nói: “Cho tôi nước nóng là được rồi”

Tâm tình Từ Thanh hiện đang rất tốt, cũng không keo kiệt mà cùng nữ tiếp viên nở một nụ cười: “Một ly rượu đỏ”

Nữ tiếp viên hàng không đi rồi vẫn lén lút ngoái đầu nhìn hai người bọn họ, nghĩ, hành khách ngồi bên trong cũng dễ dàng xấu hổ quá rồi, lỡ tai đều ửng đỏ lên, trông thật đáng yêu.

Từ Thanh chà xát lỗ tai Thẩm Phàm, hỏi: “Sao lại hồng như vậy hả?”

Thẩm Phàm nhìn hẩn chằm chằm, nhưng không có tứ giận chỉ nhỏ giọng nói: “Anh là đồ lưu manh, ở trước mặt người khác mà vẫn bóp mông em!”

Từ Thanh cười rộ lên, nói: “Thì anh lưu manh, nhưng mà cái tay ban này hướng tới quần của anh, ngay đùng quần anh làm cái gì đó, có phải là tiểu biến thái không hửm?”

Thẩm Phàm nói không lại hẩn nên quyết không thềm để ý tới hẩn nữa, đồng thời lại tăng thêm sức lực mà ngồi xuống, mãi đến khi tay Từ Thanh tê rần, cậu mới đem mông mình dời đi.

Từ Thanh xoa xoa tay, nói: “Bảo bối nhà chúng ta thật không thể trâu nha”

Mang tâm trạng vui mừng đến sân bay Pháp, tới nơi đã hơn bốn giờ chiều, nhân viên đón khách liền đưa họ đến khách sạn Four Seasons Hotel George V.

Ngồi mười một tiếng trên máy bay làm cả hai người đều rất mệt mỏi. Nhưng Từ Thanh đã sớm dự định đi đến spa, việc này làm thái dương Thẩm Phàm giật giật nảy giờ, Từ Thanh thật sự uống là thuốc chống bệnh tâm thần sao? Xác định không phải là thuốc biến một người đàn ông thành một cô bạn gái chứ?

Nhân viên phụ vụ ở spa là hai mỹ nhân tóc vàng, tính cách của các cô cũng rất rộng rãi hoạt bát. Họ thật sự là những cô gái nước ngoài dễ thương.

Thẩm Phàm nằm nhoài trên giường spa, nghiêng đầu nhìn bàn tay nhẵn nhụi bóng loáng của mỹ nữ tóc vàng đang chu du trên lưng Từ Thanh kia. Hành động đó khiến cậu cảm thấy trong lòng bị đè lên một khối lửa, miệng cậu nhếch lên, nhìn chằm chằm đôi bàn tay kia, trong đầu liền suy nghĩ lát nữa phải dạy bảo ông xã mình ra sao.

Việc Từ Thanh muốn vào spa chính là cố ý làm cho cậu không thoải mái rồi.

Từ Thanh bị Thẩm Phàm nhìn chăm chăm đến khó chịu, hắn nói một câu tiếng pháp, hai cô bé kia liền che miệng cười rồi đi ra ngoài.

Từ Thanh từ trên giường ngồi dậy mặc áo tắm, lấy tinh dầu đổ ra rồi xoa xoa trên tay, sau đó áp lòng bàn tay ấm áp lên lưng Thẩm Phàm: “Như vậy cũng ghen hả, em là yêu tinh giấu chưa tái thế sao?”

Thẩm Phàm cúi đầu vào trong gối, nói: “Em trông đẹp mắt như vậy, làm yêu tinh cũng nhất định phải là hồ ly tinh”

Từ Thanh cười đến không kiềm chế được, cậu còn không phải hồ ly tinh sao? Hắn vừa nghĩ đến dáng dấp giả tạo của Thẩm Phàm đã cảm thấy bụng dưới căng phồng, hắn cau mày, tại sao gần đây loại ý nghĩ này lại dễ dàng xuất hiện như vậy? Mùa xuân đã qua rồi mà?

Nơi đồ vật kia của anh chưa kịp phòng bị đã bị cái gì đó đột nhiên chọt chọt, hắn cúi đầu thấy Thẩm Phàm đang miễn cưỡng lấy tay chọt một cái, rồi lại thêm chọt một cái vào chỗ kia của hắn. Hỏa dục hoàn toàn bị khơi lên, hắn cởi áo tắm ra, đứng trước mặt Thẩm Phàm, nhìn cậu từ trên cao xuống, nói: “Ai đốt lửa phải chịu trách nhiệm dập lửa”

Thẩm Phàm liếc mắt nhìn hắn một cái thật sâu, dịu ngoan há miệng ra rồi đem đồ vật kia của hắn ngậm vào.

Miệng của cậu bị mở to hết cỡ, há mồm cỡ nào cũng đều bị khóa đầy. Thật ra khẩu giao cho Từ Thanh không thoải mái chút nào, cái đó của hắn quá thô quá lớn, đâm vào trong miệng liền làm cho cậu buồn nôn.

Nhưng cậu vẫn tận lực đem cái dương cụ trắng kiện kia ngậm vào sâu nhất có thể. Cậu mút côn th*t đầy gân này đến chảy cả nước miếng, cậu nhả ra rồi liếm liếm mắt ngựa (1), dùng đôi mắt ướt nhẹp như chứa sương mù mà nhìn Từ Thanh.

Từ Thanh bị ánh mắt của cậu nhìn khiến bên dưới lại càng lớn hơn, hắn biết Thẩm Phàm là đang cố ý câu dẫn hắn.

Hắn nằm dưới cằm Thẩm Phàm, càng đem côn th*t của mình nhét sâu vào bên trong, cổ họng căng mị bao quanh lấy đầu khấc làm cả người hắn như bị kích thích. Chốc chốc cậu lại mút vào lại khiến cả người hắn như có dòng điện chạy qua, trên người tuy ngứa ngáy mà sướng khoái.

Thẩm Phàm rốt cục cũng không chịu nổi nữa phải vỗ vỗ cái đùi lớn của Từ Thanh, hắn rất sướng khoái mà buông cậu ra. Cậu phun ra cái đồ vật trong miệng, thở hổn hển rồi một bên vuốt động, một bên lại xoa xoa hai quả cầu thịt bên dưới.

Từ Thanh liếc mắt nhìn xuống dưới quần cậu, ánh mắt liền âm trầm, âm thanh cũng không ôn nhu như ngày thường: “Liếm JB của đàn ông cũng có thể sướng sao? Em nói em có phải là rất dâm dăng hay không?”

Lần này sự xấu hổ quỷ dị trong Thẩm Phàm lại không có xuất hiện, cậu dùng đầu lưỡi cuộn lấy dương v*t nổi đầy gân xanh của hắn, đôi môi đỏ tươi mút lấy thân trụ, cũng không trả lời.

Từ Thanh lãnh khốc nói: “Xuống dưới đất quỳ”

Thẩm Phàm từ trên giường bước xuống rồi quỳ gối bên chân Từ Thanh. Bọn họ không phải sẽ không chơi loại trò chơi này, mà đây cũng không phải lần đầu tiên chơi.

Cậu vừa mút lấy côn th*t đang muốn nổ tung, vừa giương mắt nhìn Từ Thanh, trong mắt đều là khát vọng. Từ Thanh dùng chân trần cạo lên đồ vật sạch sẽ lại đẹp đẽ của Thẩm Phàm khiến đồ vật của cậu chậm rãi tràn ra chất lỏng nơi tuyến tiền liệt.

Âm thanh của Từ Thanh khàn đặc: “Sao lại dâm dăng như vậy hửm? Ông xã mấy hôm nay không cho em ăn no sao?”

Thẩm Phàm chuyển động đầu lưỡi mình, trườn đến liếm từng chiếc gân hiện lên rõ ràng trên côn th*t, dùng sức câu dẫn hắn.

Từ Thanh rên lên một tiếng, đem côn th*t kéo ra khỏi miệng cậu rồi vỗ vỗ lên mặt cậu, nói: “Làm chuyện xấu sao? Bảo bố muốn làm chuyện xấu hửm?”

Từ Thanh dùng ngón cường hiếp hai quả cầu thịt của cậu, bản thân cũng tự tuốt động rồi thở hắt một tiếng, từng luồng từng luồng tinh dịch trắng đục bắn lên trên mặt Thẩm Phàm.

Thẩm Phàm dùng ngón trở dính một chút chất lỏng ngậm vào miệng, cười đến trông rất tà khí: “Mùi vị của ông xã có chút nhạt, chắc là do túng dục quá độ đó mà”

Từ Thanh kéo cậu lên, một bên đánh vào mông cậu, một bên nói: “Vẫn muốn chơi phải không, cái mông của em vẫn muốn bị làm phải không?”

Thẩm Phàm để mặc hắn tùy ý đánh, cậu lấy giấy lau khô chất lỏng trên mặt, âm thanh mềm mại mà ôn nhu, làm nũng với hắn: “Vẫn còn sớm mà, nhưng mà nếu anh vẫn muốn làm với sức lực điên cuồng như lần trước thì nói không chừng, em mới ba mươi tuổi đã bị trĩ đó”

Từ Thanh nhéo mặt cậu một cái nói: “Không được nói bậy”

Thời điểm hai người từ trong phòng đi ra thì trời đã tối, hai mỹ nữ ngoại quốc thấy đôi môi đỏ au của Thẩm Phàm liền cười cười, khiến cậu có chút ngượng ngùng, cậu liếm liếm môi, nhưng vẫn luôn cảm thấy hình như hai người này đã nhìn ra cái gì đó.

Một trong hai người mỹ nữ ngoại quốc nói với Từ Thanh cái gì đó làm hắn vừa nghe liền lộ ra nụ cười, sau

đó mới trả lời một câu. Thế rồi cuối cùng hai người từ nói một câu đã thành hàn huyên cả buổi.

Thẩm Phàm nói tiếng Anh rất giỏi, nhưng cậu chưa từng học qua tiếng Pháp nên nghe chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì, chỉ có thể ở một bên gấp gáp mà trờ mắt mím môi với Từ Thanh, biểu tình trên mặt thoát nhìn còn rất nghiêm túc.

Từ Thanh như an ủi mà sờ sờ tay cậu.

Cuối cùng thì cô nàng xinh đẹp kia đưa cho họ một lọ tinh dầu hoa hồng, sau đó lưu loát nói một câu tiếng Anh.

Lần này thì Thẩm Phàm nghe hiểu, cậu cười nói một câu cảm ơn.

Sau khi trở về gian phòng, Từ Thanh liền bị cậu đè lên giường, hai tay cậu chống trên cơ bụng của Từ Thanh, cả người tức giận mà đập trườn lên xuống, trong miệng thì đang gặng hỏi: “Anh vừa này...vừa này, nói, nói cái gì với cô gái kia, nói cái gì hả?”

Từ Thanh hướng lên phía đầu giường, cả người Thẩm Phàm mềm nhũn nằm nhào lên người Từ Thanh. Hắn ôm eo cậu, hơi ngồi dậy, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Cô ấy nói bạn trai anh rất đáng yêu, lại rất xinh đẹp”

Từ Thanh khịt mũi cười, âm thanh liền hạ thấp xuống: “Nhưng cô ấy là chưa thấy bộ dáng của em lúc ở trên giường, đó mới gọi là xinh đẹp”

(1) mất ngựa - - Trong cơ thể con người, nó thường đề cập đến đường nối ở giữa dương v*t của nam giới, nghĩa là mở niệu đạo, là lối thoát chung của nước thải và tinh dịch (Baidu)

[edit ngày 10.7.2019]

15. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 15

(edited by manhvaivun)

Lịch làm việc của Từ Thanh cũng không nhiều nên thời gian rất dư dả. Tuy rằng Từ Thanh chưa từng tới Paris nhưng khi hắn còn bé, gia sư dạy ngoại ngữ cho hắn là người Pháp, cho nên tiếng Pháp của hắn so với tiếng Anh tốt hơn nhiều.

Vì vậy bọn họ đương nhiên không cần mời hướng dẫn viên du lịch. Ngôn ngữ của bọn họ hoàn toàn không thành vấn đề. Như vậy cũng rất hợp với ý của Thẩm Phàm, bởi vì cậu chẳng muốn có người quấy rối thể giới hai người của mình đâu.

Từ Thanh nắm tay cậu băng qua con hẻm nhỏ mà sâu thẳm, đi tới cây cầu tình nhân (1) bên cạnh sông Seine. Buổi sáng sớm ở trên cầu tình nhân không có ai cả, rất yên tĩnh. Trên mặt cầu được lát bằng những tấm gỗ dày đặc và là cây cầu duy nhất dành cho người đi bộ bắt qua sông Seine.

Từ Thanh kéo Thẩm Phàm ngồi xuống đất rồi lấy sandwich đã sớm chuẩn bị xong ra, hắn đưa cho Thẩm Phàm, ánh mắt ánh lên thập phần ôn nhu: “Nghỉ ngơi ăn chút gì nhé”

Thẩm Phàm nhìn hắn một lúc cũng không có nhận lấy sandwich. Từ Thanh đành phải tự xé bao đóng gói rồi đưa đến bên mép Thẩm Phàm. Thẩm Phàm lúc này mới há miệng cắn một mẩu lớn, làm nước sốt đều dính cả lên mặt.

Từ Thanh thở dài, vươn ngón tay lau đi chút nước sốt kia rồi cho vào trong miệng mình mút, nói: “Ăn mà dính tùm lum thế”

Thẩm Phàm lè lưỡi, làm mặt quỷ với hắn. Cậu ở trước mặt ba mẹ chưa từng làm như vậy, chỉ có ở trước mặt Từ Thanh cậu mới biến thành một đứa nhỏ, ấu trĩ mà đáng yêu.

Hai ba ngum cậu đã ăn xong một cái sandwich, kế tiếp trước mặt lại được đưa tới một chén nước ấm. Thẩm Phàm nhăn mặt nhỏ giọng nói: “Anh làm gì vậy, không phải đã nói anh mới là bảo bối của em sao?”

Từ Thanh gật đầu: “Ừm, trước tiên ở Paris thì em làm bảo bối. Đợi đến lúc trở về rồi tới anh làm bảo bối nhé. Ngoan”

Thẩm Phàm bé ngoan uống nửa bình sữa bò, rồi làm sao cũng không chịu uống tiếp nữa.

Từ Thanh nhìn sang thấy có tới hàng ngàn, hàng vạn ổ khóa đang được treo lên hai bên cầu, hắn chỉ chỉ, nói: “Treo một cái khóa không?”

Thẩm Phàm lắc đầu: “Không muốn đâu, lỡ như ổ khóa hỏng thì làm sao bây giờ, em mới không cần đâu” Cậu dừng một chút rồi hung dữ nói: “Anh đời này cũng đừng nghĩ sẽ chia tay em”

Lòng bàn tay ấm áp của Từ Thanh bao lấy tay cậu, nói: “Ừm, không chia tay”

Viện bảo tàng Louvre hùng vĩ huy hoàng chính là thiên đường của những người yêu nghệ thuật. Thậm chí đối với người đầu tiên tới đây mà nói, nơi này chính là mê cung.

Từ Thanh xem sách trong tay, một bên lại đưa Thẩm Phàm đi tham quan trong phòng. Thẩm Phàm rất

yêu thích những nơi như nhà sách, viện bảo tàng, phòng trưng bày nghệ thuật,... Thẩm Phàm đã từng là một người rất không hiện thực, rất thích ảo tưởng. Nếu như cậu không phải là con trai của ba cậu, có lẽ cậu sẽ trở thành một nhà nghệ thuật gia, như vậy sẽ xứng đôi với Từ Thanh thêm chút nữa nhỉ?

May là ba cậu không biết sự ảo tưởng của cậu, nếu không ông ấy chắc chắn sẽ bị chọc cho tức chết.

Cậu dừng chân lại trước một bức hội họa thật lâu, Từ Thanh cũng không có quấy rầy cậu, chỉ ở bên cạnh lẳng lặng nhìn cậu. Cậu đang nhìn bức tranh, mà hắn lại đang nhìn cậu.

Thẩm Phàm quay đầu lại, âm thanh tuy rất nhỏ nhẹ nhưng tràn đầy hưng phấn: “Cô ấy rất đẹp có đúng không? Em thật thích cô ấy nhưng vẫn luôn rất bận rộn, mãi không có thời gian đến xem”

Lúc này Từ Thanh mới quay đầu nhìn bức tranh kia, hắn không hiểu cái gì cả, chỉ biết là trong bức tranh quả thật có một người phụ nữ gương mặt rất xinh đẹp. Hắn gật gật đầu, biểu thị đồng ý với Thẩm Phàm.

Thẩm Phàm liền hướng đến bên tai hắn phổ cập kiến thức khoa học cho hắn: “Bức tranh này gọi là ”Donna allo specchio“, được vẽ bởi Tiziano Vecellio, Titian, anh biết không?” (2)

Từ Thanh lắc đầu.

“Ông là em của Giorgione, và thầy của bọn họ là Bellini” (3) Thẩm Phàm nói.

Hửm... Những người này là ai vậy?

Từ Thanh: “... Ồ, thì ra là như vậy.”

Thẩm Phàm lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói cho hắn câu chuyện đằng sau bức tranh này. Từ Thanh tai trái nghe, tai phải đi ra, trong lòng thì thầm nghĩ, quả nhiên không đến nhầm nơi, Thẩm Phàm đúng là rất thích Paris.

Đến tận đêm khuya Thẩm Phàm cũng không ngừng được kích động. Trong máy chụp hình đều là ảnh của mấy bức tranh kia làm Từ Thanh có chút ăn giấm. Thẩm Phàm tuy không có đồ hắt, nhưng lại khiến hắn có chút buồn cười, hắn còn có thể ăn giấm chua với mấy bức tranh nữa sao?

Chuyến du ngoạn trên sông Seine là điều bắt buộc đối với một chuyến hành trình lãng mạn ở Paris. Từ Thanh cũng không có ngoại lệ, nên hắn đã bao trọn một chiếc du thuyền để thực hiện điều này. Vào thời điểm Thẩm Phàm ngồi ở bàn ăn, cười dịu dàng nhìn hắn, trong lòng cậu cũng nhìn ra ngày hôm nay có gì đó không giống bình thường.

Ngoài cửa sổ, cảnh đêm trên sông Seine hiện lên rất lãng mạn, màu đèn đường vàng vàng khoanh thành một vòng. Tháp Eiffel trong đêm đen lại càng toát lên vẻ đẹp lóng lánh của mình, nàng như biến thành nữ

vương của toàn bộ thành thị, đứng ở vị trí trung tâm tỏa ra tia tao nhã mê người. Đặc biệt hơn, dưới ánh đèn lung linh này, nàng lại càng xinh đẹp không tả nổi.

Đèn ở phòng ăn bị tắt, chỉ còn lại ánh nến lấp lóe trên bàn ăn, phát ra từng vòng ánh sáng nhẹ nhàng mà dịu kỳ. Nhân viên tạp vụ kéo đàn violin cũng bắt đầu trình diễn một bản hòa tấu. Thẩm Phàm càng nghe tiếng âm nhạc vang lên kia thì biểu tình trên mặt càng không đúng.

Salut d'Amour. (4)

Đôi môi Thẩm Phàm chậm rãi hé mở, ánh mắt cậu càng mở lớn hơn. Từ Thanh từ bên trong đi ra, hất quỳ một chân xuống đất. Chiếc nhẫn kim cương bị cự tuyệt tàn nhẫn hôm trước đang bày ở trước mắt Thẩm Phàm.

“Thẩm Phàm, nếu như nhân sinh có thể tự lựa chọn thì anh rất muốn được vứt bỏ toàn bộ cuộc sống của mình để có em. Lúc trước anh vì sợ mất đi em, cho nên không ước ao điều gì, thậm chí cũng không dám ước ao. Thế nhưng em lại khác, khiến cho anh hiện tại chỉ muốn nắm em vững vàng trong lòng bàn tay. Anh muốn hỏi, không biết em có đồng ý dành phần còn lại của cuộc đời đi đi cùng một người hèn nhát như anh không?”

Bên tai Thẩm Phàm không còn nghe được gì nữa, trong đầu cũng ong ong, trái tim đập badabum liên hồi trong lồng ngực, trời đất như quay cuồng, dường như cậu đã rơi vào nơi không gian một chiều khác rồi.

Nhưng cậu lại nghe được chính giọng của mình vang lên.

“Em...đồng ý” Âm thanh của cậu khàn khàn không còn giống như của bản thân.

Mãi đến khi chiếc nhẫn được đeo vào ngón áp út, cậu mới giương tay lên, ngơ ngác ngác nhìn bàn tay của mình, vẫn chưa hoàn hồn lại.

Từ Thanh cúi đầu thành kính hôn lên chiếc nhẫn một chút.

Thẩm Phàm giơ tay lên trước mặt rồi nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, không chắc chắn lắm nói: “Anh vừa này...vừa này là anh cầu hôn em sao?”

Từ Thanh nhìn dáng dấp không thể tin tưởng của Thẩm Phàm chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau. Phải rồi, lúc trước hắn từ chối cậu chắc hắn đã làm tổn thương nghiêm trọng lòng tự trọng của Thẩm Phàm.

Hắn đi tới ôm lấy Thẩm Phàm, nói: “Đúng rồi”

Thẩm Phàm trầm mặc, nửa ngày mới mở miệng lần nữa: “Anh, anh tại sao...lại đem chiếc nhẫn của em đưa cho em? Anh cầu hôn em mà không tự chuẩn bị nhẫn sao, anh đúng là một chút thành ý cũng không

có mà”

Từ Thanh: “...”

Bởi vì bản thân Từ Thanh không tự chuẩn bị nhấn cầu hôn, một chút thành ý đều không có nên hắn đã bị ép ký kết một loạt hiệp ước có tính nhục nước mất chủ quyền.

Từ Thanh lặp lại những lời của Thẩm Phàm rồi nói: “Anh xin thề, càng ngày càng siêng năng, sẽ không bỏ dở chương truyện...” Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: “Cái gì?”

Thẩm Phàm đỡ cằm, theo dõi hắn: “Anh còn nhớ anh đã dừng truyện bao lâu sao, độc giả của anh đã xả bao nhiêu đao kiếm vào tiểu Chu rồi, anh biết không. Mấy ngày trước cô ấy còn tìm em khóc lóc đây”

Từ Thanh: “...”

Thẩm Phàm nói tiếp: “Hơn nữa, em cũng muốn biết kẻ bị tình nghi rút cuộc là ai đó, ôi chao”

Từ Thanh: “...Cái đó anh cho em biết không được sao?”

Thẩm Phàm che miệng hắn, sợ hãi nói: “Không cho anh spoil”

Từ Thanh: “... ừm”

Trở lại khách sạn, hai người ôm hôn nhau thật sâu ngay trước cửa sổ sát đất, bấy giờ đối với bọn họ mà nói, toàn bộ thế giới đều không còn quan trọng, trong mắt chỉ có đối phương, chỉ có sự tồn tại của đối phương mới là quan trọng.

Thẩm Phàm nằm ngoài cả người trên cửa sổ sát đất, người phía sau bắt cậu tự dùng sức mà nhấn eo, phải tự thân mà động.

Cậu hướng mắt ra ngoài nhìn cảnh màn đêm Paris qua cánh cửa sổ, trong mắt bỗng dưng xuất hiện một tầng sương mù mờ昧, nước mắt từ khóe mắt cũng theo gờ má chảy xuống dưới. Trong đầu cậu mơ màng mà hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy Từ Thanh.

Lần ở tiệc rượu không phải là lần thứ nhất bọn họ gặp mặt, thật ra trước đây cậu đã biết dáng dấp của Từ Thanh ra sao rồi.

“Đây là Trục Ảnh sao?” thẩm phàm xem tài liệu trong tay, lông mày nhíu chặt lại.

Người này...Quá tuần tú, tại sao lại làm người chuyên viết tiểu thuyết nhỉ? Hơn nữa, vừa nhìn đã biết hẳn không phải là 0.

“Đúng vậy, Thẩm tổng, người này chính là Trục Ảnh. Chúng tôi đã điều tra rất lâu. Chúng tôi phải từ công ty của trang mạng xã hội tiểu thuyết mới lấy được một phần nhỏ tư liệu như thế” Người đàn ông trung niên xoa xoa tay, cười đến cả gương mặt đều là vẻ nịnh nọt.

“... Được rồi, đi đi, tôi sẽ gửi tiền cho anh sau”

Người đàn ông trung niên đi rồi, Thẩm Phàm vẫn lẩn qua lộn lại mà xem rõ từng chi tiết trên bức ảnh. Người trong bức ảnh tóc đã cắt đến rất ngắn, ánh mắt lạnh lùng đề phòng, đôi môi mím thật chặt, thoát nhìn không phải người dễ tiếp cận.

“Từ Thanh, Từ Thanh, tên tiếng của Trục Ảnh, là anh ấy, chắc chắn không sai rồi.”

Phải làm thế nào...mới gây được sự chú ý với anh ấy đây?

(1) Cầu tình nhân bắc qua sông Seine hình như là cầu Pont des Arts.

(2)

Họa sĩ Tiziano Vecellio (hay Tiziano Vecelli) là một họa sĩ người Ý, người lãnh đạo trường phái Venice ở thế kỷ 16 của phong trào Phục Hưng. Ông có các tác phẩm nổi bật như “Đức mẹ đồng trinh thăng thiên”, “Pesaro Altarpiece”, “Venus thành Urbino”.

Bức họa “Donna allo specchio” là tó giữ nguyên tên tiếng Ý, trong tiếng Pháp là “La Femme au miroir”, hiện nay đang ở viện bảo tàng Lourve.

(3)

Giorgione là một họa sĩ người Ý thời cao trào Phục Hưng ở Venice, người có sự nghiệp đã bị đứt đoạn khi ông qua đời khi vừa qua tuổi 30. Cùng với Titian người trẻ hơn, họ là những người sáng lập của trường phái hội họa Venice riêng biệt của nền hội họa Phục Hưng Ý.

Giovanni Bellini, gia đình ông là dòng họ họa sĩ nổi tiếng tại Venice. Ông được coi là người đã cách mạng hóa tranh vẽ phong cách Venice, giúp các bức tranh này thêm phong cách gợi cảm và đa màu sắc. Thông qua việc sử dụng sơn dầu có màu rõ ràng và chậm khô, Giovanni tạo ra phong thái sâu sắc và các bóng mờ chi tiết.

(theo wikipedia)

(4) Salut d'Amour (Lời chào của tình yêu), Op. 12, là một tác phẩm âm nhạc được viết bởi Edward Elgar vào năm 1888.

<https://www.youtube.com/watch?v=fu3UOD16jao>

[edit ngày 10.7.2019]

16. Tiểu Ngự Đồng Học - Chương 16: Phiên Ngoại 1: Thẩm Phàm

Phiên ngoại 1: Thẩm Phàm

(edited by manhvaivun)

Thẩm Phàm là một người chưa đạt được mục đích thì không bao giờ bỏ qua, trên bất kỳ khía cạnh nào cũng như thế, ví như, việc thổ lộ chẳng hạn.

Quá trình thổ lộ của Thẩm Phàm phải nói là phi thường gian khổ. Thời điểm ba mẹ cậu biết được đứa con trai họ yêu chiều từ nhỏ cho đến lớn là gay thì đôi mắt mẹ cậu lập tức đỏ hoe, ngón tay chỉ vào cậu run run mà không nói nên lời, thậm chí thiếu chút nữa đã khóc tới ngất đi.

Ba cậu thì đơn giản mà thô bạo. Đó là lần đầu tiên ông dùng chổi quét tước của dì giúp việc kết hợp với đá cầu bồng pháp (1) của tổ tiên để mà đánh Thẩm Phàm, rất dữ tợn.

Thẩm Phàm bị đánh đến trên người toàn những vết máu ứ đọng tím bầm phình lên dữ dội mà cũng không có mở miệng nhận sai xin tha, chỉ cắn răng quỳ ở đó, tuyệt đối không nói một lời.

Cậu không nghĩ tới ba mẹ mình đối với việc này lại có phản ứng dữ dội như thế. Sau đó, ba cậu cười lạnh rồi cho cậu xem lá thư chia tay của người bạn trai bấy giờ của cậu. Nói là thư chia tay, cũng không bằng nói đó là một phần trong thỏa thuận.

Lúc đó ba cậu nói: “Đây là người đàn ông con chọn đấy!”

Cậu rũ mắt mặt không thay đổi, quỳ gối trên gạch đá hoa cương, không nói gì.

Ba cậu còn nói: “Nếu bây giờ con nhận lỗi, rồi sau đó kết hôn đảng hoàng thì ba sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra”

Đầu gối của cậu sớm đã tím bầm, từ đầu gối truyền đến một hồi đau đớn làm cậu phải ứa mồ hôi lạnh ứa, nhưng vẫn cắn răng nói: “Không có anh ta thì con cũng là đồng tính luyến ái. Coi như bên cạnh con không có ai thì con cũng sẽ không kết hôn với phụ nữ được. Bởi vì nếu kết hôn, thì con chỉ có thể kết hôn với đàn ông!”

Lúc đó mắt ba cậu như hằn lên tơ máu mà đỏ rực, thở hổn hển, ngực kịch liệt đập phồng, lườm cậu một cái liên hôn mê bất tỉnh. Trong nháy mắt đó mọi người đều loạn lên, nhanh chóng đưa ba cậu vào bệnh viện.

Ở bên trong phòng bệnh ngập mùi thuốc khử trùng, cậu quỳ gối trước giường bệnh của ba mình. Ba cậu nhắm mắt nằm trên giường, chớp mũi mẹ cầu đều khóc đến đỏ lên, khuyên cậu: “Con không thể nhận thua sao? Nhất định phải cố chấp với ba con như vậy sao? Kết hôn với phụ nữ có cái gì không tốt cả, một người đàn ông có thể chăm sóc con tốt hơn sao?”

Cậu ngẩng đầu nhìn mẹ, viền mắt tuy hồng hồng nhưng cũng không chảy nước mắt: “Con thích đàn ông, con cũng không thấy việc này có vấn đề. Con chỉ yêu đàn ông thôi, lẽ nào chỉ vì con muốn có người chăm sóc con tốt mà lại đi lừa dối một người phụ nữ, hủy hoại cả cuộc đời người ta sao?”

Mẹ cậu thở dài, đành nhượng bộ mà nhờ người kéo cậu từ mặt đất đứng dậy.

Mẹ cuốn ống quần cậu lên, đập vào mắt bà là một mảng xanh tím trên đầu gối cậu, khiến bà đau lòng đến tột cùng. Bà tìm người mua dầu hoa hồng, rồi một bên vừa thoa dầu cho cậu vừa lải nhải: “Nói quỳ liên quỳ, tại sao không biết đệm ít đồ cả, bao nhiêu tình anh lúc thường của con đâu?”

Thẩm Phàm cười khoe răng trắng sáng: “Đệm đồ vào rồi mẹ còn có thể đau lòng cho con sao?”

Mẹ cậu mạnh mẽ vỗ lưng cậu một cái: “Cái đồ tiểu vương bát đản này! Con nhanh trở về ngủ một giấc cho mẹ, đợi ba con tỉnh rồi mẹ gọi con lại đây!”

Thẩm Phàm được người đỡ lên khắp khiễng bước đi. Cậu biết, cậu đã thắng rồi.

Mấy năm sau, cuối cùng ba mẹ cũng đã chịu tiếp nhận tính hướng của cậu, nhưng bọn họ lại không chấp nhận việc cậu yêu một người viết tiểu thuyết.

Ba cậu trừng lớn hai mắt: “Phương Văn không tốt sao? Sao con lại có thể thích một tên viết tiểu thuyết!”

Thẩm Phàm: “Anh ấy viết tiểu thuyết thì làm sao chứ? Anh ấy còn được nhận giải thưởng mà”

Ba cậu xoa trán: “Nhưng sau này nó có thể trợ giúp cho sự nghiệp của con sao? Nó chỉ là một tên viết tiểu thuyết! Không được, ngày mai con phải theo ba đi làm quen!”

Thẩm Phàm cười lạnh: “Sự nghiệp của con cần người khác trợ giúp mới có thể thành công sao? Tự bản thân con vẫn có thể thành công”

Ba cậu cũng cười lạnh lại: “Nếu con thích tên đó thì cứ thử xem. Nếu như con có thể cướp được công ty từ trong tay của ba thì ba sẽ không quản con phải yêu ai, phải làm gì nữa”

Đến khi Thẩm Phàm nắm được quyền lực trong tay, ba cậu mới chán nản ngồi trong phòng chủ tịch, nhìn cậu rồi cười khở, nói không nên lời, mãi đến nửa ngày sau mới lần nữa mở miệng: “Con trưởng thành rồi”

Nhưng cuối cùng Thẩm Phàm vẫn để cho ba mình tiếp tục làm chủ tịch, rồi lấy danh nghĩa ba mình cử hành một buổi tiệc rượu thương nghiệp rất chi là long trọng. Ba cậu lúc này mới biết, người viết tiểu thuyết kia thậm chí còn không nhận ra con trai mình, vậy mà con trai mình lại đem lòng đi yêu người ta!

Ba cậu tức giận đến không chịu được nên liền mời Phương Văn cùng tới tiệc rượu. Khi Thẩm Phàm nhìn thấy tên của Phương Văn trong danh sách khách mời, cũng không hề nói gì, ngược lại trong lòng cậu lại có sẵn chủ ý có thể lợi dụng để dùng người này một chút.

Ngày đó cậu mặc một bộ lễ phục được đặt riêng, còn đặc biệt tìm một chuyên gia trang điểm để làm bản thân trông nhã nhặn một chút. Cậu đứng trước gương mà tự đắc, Trục Ảnh à, anh trốn không thoát đâu.

Dưới ánh đèn sáng rực của tiệc rượu, vẻ ngoài của cậu vốn rất tinh xảo, nay còn kết hợp với vài đường trang điểm nên càng trông xinh đẹp hơn.

Trục Ảnh, cũng là Từ Thanh. Mái tóc của Từ Thanh so với một tác trong hình thì đã dài hơn rất nhiều. Mặt mày hấn tuấn lãng, so với trong ảnh chỉ có hơn chứ không có kém. Cậu do dự một chút muốn đi qua, nhưng lúc đó lại bị đối thủ một mắt một còn của mình ngăn cản.

Trên mặt của tên một mắt một còn ấy còn mang theo sự trào phúng mà cười: “Nghe nói, cậu thích một tên viết sách nghèo túng sao?”

Thẩm Phàm lạnh, giọng nói trở nên âm trầm: “Mắc mớ gì đến anh, bao giờ mới đến phiên anh ở trước mặt tôi lắm mồm hả?”

Đối thủ một mắt một còn bị con mắt lạnh lẽo của cậu lăng trì đến có chút sợ, nhưng lại không chịu thua: “Năm đó, ba cậu bị bệnh một lần, hiện tại đừng để ba cậu tiếp tục bị bệnh thêm lần nữa nhé”

Dư quang của Thẩm Phàm quét đến người kia thấy hắn cũng đang nhìn về hướng này, nên cậu lập tức nở một nụ cười đầy xem thường và khinh bỉ: “Cảm ơn anh đã quan tâm sức khỏe của ba tôi. Nhưng mà, dù anh có quan tâm đi chăng nữa thì anh cũng không thể làm con ruột của ba tôi, cho nên, anh tốt nhất nên

tỉnh mộng đi”

Mặt của tên đối thủ một mất một còn đỏ lên, Thẩm Phàm cũng không để ý đến hắn nữa mà trực tiếp nhanh chân đi đến chỗ người kia.

Người kia sở hữu một đôi mắt thâm thúy như một ngôi sao trong vũ trụ. Cậu bị người ta dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm, không bao lâu hai gò má đã bắt đầu nóng lên. Cậu đóng giả làm một bộ dáng ương ngạnh, hùng hổ dọa người nói: “Anh vừa nãy nhìn cái gì?”

Cậu biết rõ vẻ bề ngoài của cậu rất chiếm ưu thế nên dù có làm ra biểu tình ương ngạnh cũng không khiến người ta ghét bỏ được. Ngược lại còn làm cho người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc với mình. Quả nhiên Từ Thanh hẳn đã suy nghĩ như vậy, nên không có lộ ra biểu tình chán ghét, trái lại còn rất thông dong, nói: “Cậu cho rằng tôi đang nhìn cái gì?”

Tâm lý Thẩm Phàm liền thở phào nhẹ nhõm, đặt ra một câu hỏi ngược lại tức là Từ Thanh cũng có mong muốn trò chuyện cùng cậu, đúng là mắc câu rồi.

Nhưng cậu không nghĩ tới thì ra bóng ma trong lòng Từ Thanh lại lớn như vậy. Cậu ở phía sai lằng lằng theo dõi Từ Thanh lâu như vậy nhưng vẫn trước sau khó có thể phá tan tâm lý phòng bị của hắn.

Cậu dùng thủ đoạn hạ lưu, ép buộc Từ Thanh bằng ma túy. Cậu biết đại khái Từ Thanh có bao nhiêu phần hảo cảm đối với cậu nhưng hắn vẫn không đáp ứng cậu, cho nên cậu muốn cùng Từ Thanh một lần triệt để quyết cho xong, cậu muốn đánh cược một lần.

Từ Thanh đồng ý với cậu. Cậu vốn là đã chuẩn bị những phương pháp khác để chữa cháy nếu thấy bại. Ai ngờ Từ Thanh lại đồng ý, và rồi cậu nhào vào lồng ngực hắn. Trái tim đã bùm bùm tan vỡ trong ngực cậu trong nháy mắt đó như bị sự sướng vui vùi lấp mất.

Thẩm Phàm biết rằng hai người họ là không có duyên với nhau, tất thấy là do cậu tỉ mỉ bày một cái vòng thiết lớn để từng bước bắt giữ Từ Thanh. Ngày đó, lần gặp gỡ tốt đẹp, mới quen biết ấy đều là giả.

Hai người ở với nhau năm năm, nhưng cậu vẫn trước sau hoảng loạn, cậu rất sợ nội tâm ô uế bùn lầy của cậu sẽ bị ánh sáng ở trước mặt Từ Thanh phát hiện ra, thật ra cậu cũng không tốt như Từ Thanh nghĩ.

Coi như Từ Thanh đã cầu hôn với cậu, hai người sau đó cũng sang Las Vegas đăng ký kết hôn nhưng cậu vẫn rất sợ sệt, vẫn luôn muốn thắng thửa thừa nhận.

(1) “đá cầu bồng pháp”: Đá cầu bồng pháp là một trong hai bí kíp trấn phái của Cái Bang cùng với Hàng long thập bát chưởng trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung. Có nghĩa là dùng gậy trúc để đánh ác cầu, thế nên khi các nhân vật Cái Bang đi hành khất, họ thường mang theo một cây đá cầu bồng, phòng

khi chó dữ tấn công. Từ kinh nghiệm thực tế đánh ác cầu mà đúc kết thành bí kíp.

(theo VTCNews)

[edit ngày 12.7.2019]

17. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 17: Phiên Ngoại 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phiên ngoại 2

(edited by manhvaivun)

Trời vừa lờ mờ sáng, Thẩm Phàm đã kéo chăn che ngực mà rời khỏi vòng tay của Từ Thanh. Cậu ngồi dậy, nhìn Từ Thanh đang chìm trong giấc ngủ nhẹ nhàng mà yên tĩnh, trong lòng bỗng dưng lại hoảng lên một chút. Cậu cúi người sát vào Từ Thanh rồi đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ chào buổi sớm.

Trông như hoàng tử đang hôn lên môi mỹ nhân của mình.

Lông mi Từ Thanh khẽ rung lên. Lúc đôi mắt hắn vừa mở mang theo một chút mờ mịt chưa tỉnh ngủ, thì đập vào trước mắt hắn là nốt ruồi hạt gạo bé xinh của Thẩm Phàm, hắn vuốt ve tay cậu một chút, giọng khàn khàn nói: “Thức dậy sớm vậy?”

Thẩm Phàm “ừ” một tiếng, rồi chui vào ngực Từ Thanh, bé ngoan nói: “Em không có buồn ngủ, đây là lần đầu tiên em đưa anh về nhà đó”

Từ Thanh mỉm môi nở nụ cười, hắn vuốt vuốt mái tóc rối như tơ vò của cậu, nói: “Em sợ cái gì, ba mẹ em có thể ăn thịt anh sao?”

Thẩm Phàm giương mắt nhìn hắn rồi liếm môi một cái, nói: “Họ không thể ăn anh, nhưng em thì có thể đó”

Nói xong, cậu liền co người, rụt vào trong chăn.

Từ Thanh nhìn trần nhà, đầu óc hắn bây giờ chẳng còn gì trong đó nữa.

Qua nửa ngày, Thẩm Phàm mới lau miệng từ trong chăn chui ra. Cậu một bên xoa quai hàm của mình, một bên oán giận nói: “Anh chậm quá, mỗi lần đều mệt đến như vậy, anh không thể nhanh lên sao?”

Từ Thanh: “...”

Hai người mặc quần áo tử tế rời khỏi nhà. Dọc đường đi Thẩm Phàm không có nói chuyện, đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, môi mím chặt thành một đường thẳng, biểu cảm trên mặt nghiêm túc đến độ trông như chuẩn bị tham gia hội nghị của một thương vụ quốc tế nào đó vậy.

Từ Thanh lái xe, hắn vừa uống thuốc nên có chút chóng mặt. Vì vậy luôn tập trung tinh lực mà lái xe, không có chú ý tới Thẩm Phàm đang không giống bình thường.

Chờ khi đến ngôi nhà lớn trong khu thương mại cũ ở trung tâm thành phố, Thẩm Phàm mới do dự mở miệng nói: “Tôi về nhà em có chuyện muốn nói với anh”

Từ Thanh gật đầu, rồi nhéo mặt cậu một cái, nói: “Sao mặt em nghiêm túc vậy hửm?”

Thẩm Phàm lắc lắc đầu, cũng không nói một câu.

Mẹ của Thẩm Phàm là một người phụ nữ rất ôn nhu, rất xinh đẹp, tiếng tăm trong quá khứ cũng rất vang dội, bà từng đoạt giải hoa hậu Trung Quốc, khi còn trẻ cũng tham gia không ít phim điện ảnh.

Thẩm Phàm đã được di truyền hoàn mỹ vẻ đẹp của mẹ cậu. Còn ba cậu thoát nhìn lại phù hợp với thân phận uy nghiêm, đến độ ngay lần đầu tiên Từ Thanh nhìn thấy ông, cũng không khỏi có chút nhút nhát.

Chuyện tình của ba mẹ cậu chính là cuộc tình của tổng tài điển trai và cô bé lọ lem, cho nên khi ba của Thẩm Phàm dùng lý do kia để cấm cản tình yêu của cậu với Từ Thanh nghe rất buồn cười.

Mẹ của Thẩm Phàm vừa nhìn thấy Từ Thanh, trên gương mặt ôn nhu kia lập tức nở một nụ cười: “Con là Tiểu Thanh đúng không? Phàm Phàm lúc nào cũng đưa hình con cho bác xem”

Từ Thanh liếc Thẩm Phàm một cái, cậu liền đỏ mặt nghiêng đầu đi.

Hắn không chút keo kiệt mà mỉm cười với trưởng bối: “Vâng ạ. Tiểu Phàm cũng hay nói với con, bác là một trong những người đẹp nhất nhì thế giới. Với lại trước đây con cũng rất thích phim của bác ạ”

Mẹ Thẩm Phàm che miệng cười, nói: “Ai nha, đều là chuyện đã qua rồi, nhưng mà, con...con thích nhất phim nào của bác vậy?”

Từ Thanh bèn đáp lời: “Phim ”Cô Thành Anh Hùng” ạ, trong phim bác diễn vai nữ xạ thủ kia đúng là đẹp mê người”

Vừa nghe xong, ánh mắt của mẹ Thẩm Phàm lập tức sáng lên: “Ai nha, bác cũng thích nhất phim đó, nó là bộ phim bác vừa ý nhất”

Và đó cũng là bộ phim điện ảnh duy nhất mà mẹ cậu không diễn vai bình hoa.

Thẩm Phàm bĩu môi, cũng không nghe tiếp cuộc trò chuyện thương mại này nữa mà đi tới chỗ ba mình. Ba cậu thối thối râu mép rồi trừng mắt nhìn cậu: “Người vợ mà con tìm về đang tán gẫu rất vui vẻ với vợ ba đó!”

Thẩm Phàm đối với từ “vợ” này rất thỏa mãn nên bèn gật gật đầu: “Quan hệ mẹ chồng nàng dâu hài hòa không tốt sao ba?”

Lông mày ba cậu đều dựng lên cả rồi: “Nó là nam! Tuy rằng mẹ con đã có tuổi... Nhưng vẫn còn mùi vị trẻ trung xinh đẹp như thiếu nữ, cho nên vẫn phải tránh xa ra mới đúng!”

Thẩm Phàm bị sốc bởi sự chiếm hữu của ba mình liền quay đầu nhìn, quả nhiên thấy mẹ cậu đang cười khanh khách đứng sau lưng.

Mẹ cậu sau khi bị phát hiện, lập tức đánh ba cậu một cái, gương mặt tràn đầy phong tình: “Anh đoán mò cái gì!”

Trong khi mặt Thẩm Phàm không cảm xúc, thì Từ Thanh vẫn đứng đó tươi cười. Cả ngày hôm nay, số lần hắn nở nụ cười so với hai mươi năm trong quá khứ còn nhiều hơn.

Ba Thẩm Phàm nhìn Từ Thanh rồi ho khan một cái, nói: “Từ Thanh đúng không, nghe nói hai con đã đi lĩnh chứng nhận ở Las Vegas rồi?”

Từ Thanh gật đầu: “Dạ đúng thưa bác trai, con sẽ đối tốt với Tiểu Phàm”

Ông đưa mắt liếc nhìn đứa con nhà mình một cái, trong bụng nghĩ thầm, cậu mà không đối tốt với Thẩm Phàm thì nó chắc chắn sẽ có hàng trăm loại thủ đoạn để chinh cậu đó, giả heo ăn hổ, là sở trường của Thẩm Phàm!

Mẹ Thẩm Phàm ôn nhu cười: “Sao còn gọi là bác trai hả, con và Phàm Phàm cũng đã kết hôn rồi, phải đổi xưng hô nha”

Ba cậu hừ lạnh một tiếng: “Đứa con bất hiếu này, kết hôn cũng không thương lượng với người trong nhà!”

Thẩm Phàm nghe xong liền lộ ra một nụ cười thương mại: “Năm năm trước ba cũng đã nói, sau này sẽ không quản con sẽ yêu ai, ở cạnh ai, không phải sao?”

Ba Thắm Phàm bị cậu làm đến tức nghẹn, trong lòng khó chịu nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Cái đó giống với kết hôn sao?”

Từ Thanh có chút lúng túng, may mà mẹ Thắm Phàm vẫn đang cười ôn hòa với hắn, nên trong lòng hắn cũng thoáng ổn định đôi chút.

Thắm Phàm nói: “Con không quan tâm ba có đồng ý hay không, con nhất định chỉ kết hôn với anh ấy. Năm năm trước ba biết con yêu anh ấy, thì năm năm sau con cũng như vậy”

Ba Thắm Phàm bị lời thông báo chân tình của con mình làm cho ngại ngùng, ông nhú mồm nhưng vẫn giữ nguyên một vẻ mặt duy nhất: “Câu nói này con nên tự về nhà mà nói với vợ con kia!”

Thắm Phàm biết ba cậu tuy nói lời chua ngoa nhưng trong lòng mềm yếu, ông cũng chỉ là bất mãn với việc cậu và Từ Thanh đăng ký kết hôn xong rồi mới thông báo cho bọn họ, nên mới nói ra những câu này mà thôi.

Từ Thanh khẽ mỉm cười: “Ba, mẹ, con có đem theo một chút quà ra mắt” Vừa dứt lời, hắn lập tức mang hai chiếc hộp đồ cổ ra. Bởi vì nghe nói mẹ của Thắm Phàm thích sưu tập trang sức cổ nên đã đặc biệt nhờ đồng nghiệp tìm về một bộ trang sức Điểm Thúy (1), còn chuẩn bị cho ba của Thắm Phàm một ít lá trà.

Mẹ cậu kinh ngạc há miệng: “Ai nha, còn có lễ vật nữa sao? Ừm...vậy mẹ cũng phải cho con một chút tấm lòng mới được”

Mẹ Thắm Phàm bèn cởi chiếc vòng ngọc tử đã đeo nhiều năm ra rồi nhét vào tay Từ Thanh. Từ Thanh nhận lấy vòng ngọc tử, sau đó rất tự nhiên mà đưa cho Thắm Phàm, cậu cũng lẳng lặng nhận lấy.

Sau khi hai người nhận xong giấy xác nhận, Từ Thanh liền đem thẻ ngân hàng đã tích trữ nhiều năm giao cho Thắm Phàm. Cậu cũng không có từ chối, cậu biết hành động này của Từ Thanh chính là triệt triệt để để giao cuộc đời của hắn cho cậu.

Ba Thắm Phàm nghiêm mặt, đổi lại một cái hộp. Từ Thanh còn chưa kịp mở ra, ông đã nói: “Đây là ba tìm Lý Mạt đại sư khắc chữ lên bút máy cho con, hi vọng sự nghiệp của con càng ngày càng đi lên”

Lý Mạt là một bậc thầy thư pháp nổi tiếng, một tấm chữ thôi cũng có thể được chụp hình hàng chục vạn lần.

Từ Thanh nhận lấy bút máy, nói: “Phiền ba rồi”

Biểu tình của ba cậu cuối cùng cũng buông lỏng: “Không có gì, dù sao hai đứa lấy nhau xong đều là người một nhà”

Mẹ cậu cũng cười: “Đúng vậy, sau này đều là người một nhà”

Trong lòng Từ Thanh “a” một tiếng, thì ra sau này bản thân cũng có người nhà rồi. Hắn nhìn Thắm Phàm ngồi bên cạnh, tất cả những điều này là do em ấy mang đến cho mình, tính mạng của mình vẫn còn tốt đẹp như vậy đều là do em ấy mang lại. Thắm Phàm, em làm sao có thể, làm sao có thể tốt với anh như vậy hả?

Thắm Phàm và Từ Thanh cùng nhau liếc mắt một cái, rồi rất vui vẻ dời ánh mắt đi. Cậu có chút chột dạ, cậu không biết khi về nhà sẽ phải thẳng thắn như thế nào, sẽ phải đối mặt với cái gì. Có lẽ là cãi vã, cũng có thể là chia tay, nhưng chia tay, cậu tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Sau khi cả nhà ăn cơm xong, mẹ cậu liền nhiệt tình kêu hai người ngủ lại nhưng Thắm Phàm từ chối: “Qua mấy hôm tụi con sẽ trở về nữa, ngày mai tụi con có việc ạ”

Hai người vừa về đến nhà, Từ Thanh đã đặt cậu ngay huyền quan.

“Sao vậy bảo bối, cả ngày hôm nay em lúc nào cũng có tâm sự nặng nề hết vậy?”

Từ Thanh cắn cắn lỗ tai bạch ngọc của Thắm Phàm.

“Anh tránh ra, em có chuyện muốn nói với anh nè” Thắm Phàm đẩy hắn ra.

“Chuyện gì?” Từ Thanh bèn tránh ra, ở trong bóng tối dường như hắn có thể nhìn thấy trong mắt Thắm Phàm, có cái gì đó lấp lánh chột lóe lên.

“Em... em có việc nói với anh.”

“Ừm, em nói đi, anh nghe đây.”

Âm thanh của Thẩm Phàm có chút run rẩy: “Anh có chán ghét em không?”

Từ Thanh hơi nhú mào: “Làm sao vậy? Dù có làm sao anh cũng sẽ không ghét em mà”

Thẩm Phàm do dự mãi mới mở miệng lần nữa: “Thật ra em đã biết dáng dấp của anh ra sao trước buổi tiệc kia rồi”

Từ Thanh hơi dừng lại nghe cậu rồi mới nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

Thẩm Phàm nói: “Là em cố ý, cố ý tiếp cận anh. Em nghĩ phải gây cho anh một sự chú ý”

Từ Thanh liếm môi một cái, nói: “Đây chính là việc em muốn nói với anh sao?”

Thẩm Phàm nói: “Hơn nữa...em... em vẫn luôn biết mẫu người lý tưởng của anh ra sao, nên, đây đều là do em giả vờ... thật ra em căn bản không phải như vậy”

Từ Thanh che kín cái miệng của cậu, âm thanh khàn khàn đáp: “Bảo bối, đừng nói nữa, em nghĩ sao vậy hả. Buổi tối hôm đó em tỏ tình với anh, còn nói em đã vì anh làm rất nhiều điều, rồi lại nói em yêu anh nhiều bao nhiêu”

Thẩm Phàm mở to hai mắt, trông như một con vật nhỏ dần dần.

Từ Thanh hôn một cái lên trán cậu, nói: “Anh yêu em bảo bối, không quan tâm em là người thế nào, anh cũng yêu em bảo bối”

Thân thể Thẩm Phàm bắt đầu run lên, cậu gật gật đầu. Lát sau khi hai người nhìn đối phương một lâu, Thẩm Phàm mới đột nhiên nở một nụ cười ám muội: “Ca ca, nơi nào của anh yêu em vậy?”

“Là nơi này của anh yêu em, hay là ở đây?” Ngón tay Thẩm Phàm từ trên ngực Từ Thanh bắt đầu trượt xuống dưới.

“Phải, đều yêu em.”

(1) Điểm Thúy: [] là công nghệ trang trí với vật liệu sử dụng chính là lông chim phỉ thúy (chim phỉ thúy - bói cá - có lông màu xanh biếc, rất đẹp mắt), cổ đại gọi Điểm Thúy là Thúy, chính là lấy từ tên chim phỉ thúy ra để đặt. Lông chim do khúc xạ mà màu sắc rất mịn màng, tỏa ánh sáng lấp lánh, xinh đẹp chói mắt vì thế mà vang danh thiên hạ.

(theo Đại Kỷ Nguyên)

(ảnh từ demonax.pixnet)

[edit ngày 16.7.2019]

18. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 18: Phiên Ngoại 3: Tình Định

Phiên ngoại 3: Tình định

(edited by manhvaivun)

Từ Thanh tuyệt đối chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế —— bị tình định gọi điện đến để bức vua thoái vị.

Hắn để điện thoại di động xuống, lại nhìn chén nước trước mặt một chút rồi cầm lấy nửa viên thuốc kia nuốt xuống.

Vừa nãy tên kia nói cái gì nhỉ?

À, tên tình định ấy nói Thẩm Phàm chính là tình yêu đích thực của cậu ta. Trước đây cậu đã từng vì cậu ta mà công khai với gia đình, khi ấy lưng Thẩm Phàm còn bị ba cậu đánh đến tan xương nát thịt. Lúc trước cậu ta vì một vài lý do gia đình mà không thể không đi tha hương, ra nước ngoài du học. Và bây giờ, khi đã trở về Trung Quốc, cậu ta lại phát hiện mình vẫn yêu Thẩm Phàm tha thiết và đắm say.

Tên tình định ấy còn nói, hai người họ gần đây đã liên lạc trở lại, cậu ta hi vọng Từ Thanh có thể tự mình biết thân biết phận mà đừng cản trở bọn họ và lui ra khỏi con đường tình yêu đích thực rộng thênh thang của họ.

Thật là duyên dáng quá đi.

Từ Thanh sờ sờ cằm, ừm, có một chút đâm tay thì phải.

Hắn đứng dậy đi đến phòng vệ sinh. Người đàn ông trong gương đường trông như đang có tinh thần không tốt lắm, nhúm râu ngắn và cứng cứng trên cằm hiện ra tạo nên cho con người hắn một khí chất chán chường, vừa đẹp trai mà còn thêm chút lo âu, ủ dột, có dáng vẻ của một người nghệ sĩ đẹp trai mà lười thôi lếch thếch.

Từ Thanh thoa kem cạo râu lên cằm, rồi nghiêm túc mà cạo đi mớ râu lún phún ấy. Sau khi rửa mặt sạch sẽ xong, hắn lại nhìn vào chính mình trong gương mà cười cười, rồi cũng tự chụp cho mình một tấm rồi đăng lên Weibo.

@Tác giả Trục Ảnh: *Kể tình nghi [Picture.jpg]*

Mới đăng lên Weibo có một phút mà dưới đây đã xuất hiện hơn cả trăm bình luận, hần lướt qua lướt lại, ý cười trên khuôn mặt lại càng sâu.

[A a a a a đây là người nào?]

[Đây là Trục Ảnh sao????]

[Có lẽ, tiếng “ông xã” này em sẽ trân trọng mà dùng để gọi anh trước.]

[Ông xã, em cũng có thể]

[Lồng gà nhắc nhở, tỷ có thể thì muội cũng có thể]

[Internet không phải là nơi bất hợp pháp.jpg]

[China Net. Cảnh sát nhắc nhở về văn minh trên mạng.jpg]

[Trục Ảnh thoát nhìn gay gay.]

[Đừng có vừa nhìn vào trai đẹp đã lập tức nói là gat đi. Bạn đồ kị Trục Ảnh đại nhân của chúng tôi lớn lên đẹp trai thì có!]

[Thật sự có điểm gay.]

[Tôi có tin tức ngầm: Trục Ảnh không chỉ là gay, mà còn có người yêu đồng tính nhiều năm nay rồi]

[???? Tôi không tin!!!!]

Từ Thanh nhìn thấy cái tin tức ngầm này, lập tức sững sốt một chút, ba ba ấn điện thoại di động trả lời

@Tác giả Trục Ảnh đã trả lời: **@Nghe nói chồng bạn đi ra ngoài làm 0: Đúng rồi.**

[Ồi giời ời! Tôi mù rồi! Trục Ảnh đại nhân thừa nhận mình là gay kìa trời! Còn có người yêu đồng tính!]

[Trời ạ... Tại sao ai lớn lên đẹp trai đều là gay vậy...]

[Thật là ghê tởm, tôi không làm fan của anh ta nữa đâu]

[Bạn có làm fan qua sao? Trong blog của bạn toàn là cảm tưởng về tiểu thuyết của tác giả XXX, bạn là fan của khu D đối diện thì có!]

[Tôi thật sự không chấp nhận được...rời fandom thôi]

[Chúc Trục Ảnh đại đại và người yêu hạnh phúc!]

[Trục Ảnh đại đại không cần để ý những bình luận làm người ta phát ghét nha, chúng em ủng hộ anh!]

[Trục Ảnh đại đại, vợ của anh đáng đáp ra sao ạ?]

[Ủa, sao biết Trục Ảnh là công? Tôi thấy Trục Ảnh chính là thụ!]

[Không thể, Trục Ảnh vừa nhìn đã thấy là 1 tinh khiết]

[Thôi, mọi người đừng cãi cò, hai người bọn họ mỗi người 0.5 được chưa]

Từ Thanh uống một hớp, trực tiếp trả lời mấy bình luận này.

@Tác giả Trục Ảnh đã trả lời: **@Kẻ tình nghi nắm nhỏ:** Cảm ơn lời chúc phúc của bạn nhé.

@Tác giả Trục Ảnh đã trả lời: **@Ngẩng đầu ba thước thấy thần tiên:** Có cơ hội sẽ cho mọi người nhìn thấy em ấy, nhưng điều kiện trước tiên là em ấy phải đồng ý.

Tag #Trục_Ảnh_lộ_mặt đã trở thành hot search trong ngày hôm nay.

Weibo Thẩm Phàm đặc biệt chú ý tới Từ Thanh, cậu vừa nhận được tin nhắn nhờ đã lập tức mở điện thoại lên nhìn thấy tấm hình tự sướng của Từ Thanh. Trong hình, nửa người trên của hắn ẩn hiện sau lớp áo sơ mi bằng lụa, để hở ra mấy cúc áo, hơn nữa mảnh ngực đều lóa lổ ở ngoài, trên cổ hắn còn có một giọt nước lấp lánh đang chảy xuống.

Thẩm Phàm như bị tấm hình này bỏ bùa, nửa ngày đều không rời tầm mắt, yết hầu cậu lặn lặn lên xuống một hồi. Trong lòng cũng không biết dâng lên cảm giác gì mà sinh ra ý nghĩ muốn đem Từ Thanh giấu thiệt kĩ ở nhà, không bao giờ muốn thả ra nữa.

Sau một lúc, điện thoại di động của cậu vang lên.

Tiếng chuông điện thoại di động ồn ào kéo cậu từ mấy suy nghĩ đen thui bển uể trở về hiện thực, cậu vừa nhìn cái tên trên màn ảnh, chân mày liền cau lại.

“Này?”

Âm thanh nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia vang lên: “Tiểu Phàm! Hôm nay theo em đi dạo phố được không?”

Trong lòng Thẩm Phàm lập tức trở nên buồn bực, nói: “Sao cậu lại tìm tôi? Người khác không thể bồi cậu đi sao?”

Đối phương trầm mặc vài giây, lúc âm thanh lại lần nữa vang lên, lần này nghe giọng hẳn vô cùng đáng thương: “Em coi anh là bạn tốt mà, trong quá khứ quan hệ của chúng ta tốt như vậy, nếu không phải... nếu không phải, vì việc kia thì chúng ta... Anh bây giờ sẽ không đối xử với em lãnh đạm như vậy... Nha ——”

Thẩm Phàm bị sự huyền não của cậu ta phiền đến đau cả đầu bèn bảo: “Dừng —— chiều nay 3 giờ tôi tới đón cậu”

Ở đầu bên kia cậu ta lập tức nhảy cẫng lên hoan hô đồng ý.

Thẩm Phàm nhanh chóng cúp điện thoại. Ánh mắt lập tức trở nên rất lạnh lùng, cậu cũng không biết rốt cuộc nào Thư Lam Phong bị hư chỗ nào rồi, từ ngày trở về nước bỗng dưng lại bắt đầu muốn dây dưa với cậu. Bản thân cậu đã từ chối biết bao nhiêu lời mời của cậu ta rồi mà tên Thư Lam Phong đó làm như không hiểu ý thứ của cậu, vẫn mắt nhắm mắt mở tiếp tục dây dưa với cậu.

Bực mình.

Lúc 3 giờ, Thẩm Phàm vẫn còn ngồi ở văn phòng một hồi lâu mới xuất phát. Mãi đến khi Thư Lam Phong gọi điện đến đã là 3h40.

“Này, sao anh còn chưa tới nữa, em đã chờ rất lâu rồi đó”

Thẩm Phàm có một chút khó hiểu, rốt cuộc là vì cái gì, mà có thể biết một tiểu bạch thủ năm đó trở thành bộ dáng hiện tại hả?

Cậu lãnh khốc nói: “Tôi lập tức đến, cậu xuống lầu đi”

Chờ đến khi cậu đến, Thư Lam Phong đã khoác sẵn lên mình một chiếc áo sơ mi bằng lụa tinh xảo đứng dưới bóng mát ngay trước công ty. Thẩm Phàm nhìn nhìn Thư Lam Phong, kiểu quần áo cậu ta mặc cũng

khác mấy so với Từ Thanh, nhưng sao lại khác xa nhau đến vậy. Đúng là người mặc khác nhau thì mang đến hiệu quả cũng khác nhau mà.

Thư Lam Phong vừa nhìn thấy xe cậu đã lập tức vẫy tay rồi chạy tới: “Tiểu Phàm!”

Thẩm Phàm lạnh nhạt gật đầu một cái. Hôm nay cậu muốn nói rõ ràng với Thư Lam Phong nên chút chuyện nhỏ này trước hết cần nhin thì cứ nhin đi, tránh cho trên mặt tên đại gia này trông khó coi.

Thư Lam Phong vừa lên xe đã dựa sát vào người cậu, nói: “Tiểu Phàm, chúng ta đến International Market. đi, em nghe nói Hermes mới ra cho ra mẫu ba lô mới, em thật thích cái đó nha”

Thẩm Phàm bị mấy câu nói tiếng Anh tiếng ta hỗn hợp của cậu ta làm cho sững sờ, bèn nói: “Tôi không có thời gian cùng cậu đi dạo phố, chúng ta phải về nhà”

Thư Lam Phong nhếch miệng: “Anh tại sao lại như vậy, em muốn gặp anh nhiều lần như vậy mà anh chỉ đồng ý với em này. Đến rồi cũng không chiều theo em, chúng ta tốt xấu gì cũng quen biết nhau nhiều năm như vậy, mà anh lại đối xử với em như thế sao? Nếu như bị bạn học khác biết đến, anh thấy anh nói vậy mà coi được sao?”

Thẩm Phàm liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Tôi chỉ đi cùng cậu đến 5h chiều, cậu tranh thủ mà đi dạo nhanh lên. Chúng ta còn có việc phải nói rõ ràng”

Thư Lam Phong rất không hài lòng, muốn nói thêm vài câu nữa mà thấy sắc mặt của Thẩm Phàm như vậy, nên chỉ đành ngậm miệng lại.

Có nhu có cương thì mới theo đuổi được người mình thích chứ.

Thư Lam Phong nhìn chiếc túi trước mặt, soi mói nói: “Còn màu khác không, màu này tôi không thích lắm”

Thẩm Phàm liếc mắt nhìn chiếc túi kia, hừm, hơn mười vạn, đủ cho nhà bọn họ chi tiêu trong nửa tháng đó.

Thư Lam Phong nói: “Tôi nhớ hình như có màu xanh lam mà?”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười nói: “Nếu muốn mua chiếc túi màu xanh lam thì phải xếp hàng, nhưng Thẩm tiên sinh nói không muốn xếp hàng ạ”

Thẩm Phàm ngẩng đầu lên, phát hiện Thư Lam Phong đang tha thiết nhìn mình, cậu hơi nhú mày, chuyện gì vậy? Cái túi hơn mười vạn mà muốn mình trả tiền?

Thẩm Phàm quyết đoán nói: “Thư Lam Phong, cậu muốn xếp hàng thì cứ xếp đi, thứ tốt gì cũng phải chờ đợi mà” Cậu nói rồi cùng nhân viên ở cửa hàng nở nụ cười.

Người ngân viên ấy thoáng cái đã hiểu rõ, lập tức mỉm cười nói: “Thư tiên sinh, ngài không thích màu khác sao?”

Thư Lam Phong ủy khuất nhìn Thẩm Phàm, nói: “Thôi, tôi không mua nữa”

Thẩm Phàm liếc nhìn một cái túi, trong lòng khẽ động, nghĩ, chiếc túi màu đen này có vẻ tốt. Từ Thanh anh ấy đeo lên...Ừm, rất đẹp.

“Cái túi màu đen kia, đem gói lại giúp tôi” Thẩm Phàm hất cằm về chiếc túi kia, nhân viên cửa hàng nghe rồi lập tức lưu loát mà mang đi đóng gói.

Thư Lam Phong do dự nửa ngày mới đi đến trước mặt Thẩm Phàm, nhỏ giọng nói: “Em thích màu xanh mà, à mà thôi, màu đen em cũng không ngại”

Thẩm Phàm kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn: “Cậu nói cái gì đó?”

Thư Lam Phong chỉ vào nhân viên cửa hàng đang gói chiếc ba lô màu đen kia, nói: “Cái đó không phải tặng em sao?”

Thẩm Phàm trầm mặc chốc lát, nói: “Đương nhiên không phải, tôi muốn tặng cho chồng tôi”

Thư Lam Phong đưa gương mặt kinh ngạc nhìn hắn, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Thẩm Phàm nhận lấy túi giấy từ nhân viên rồi đi ra ngoài, cũng chẳng thèm quan tâm Thư Lam Phong có đuổi theo hay không.

“Này! Thẩm Phàm! Anh chờ em một chút!” Thư Lam Phong chạy chậm chạp đuổi theo cản cậu lại, đôi mắt cũng tròn tròn lên hỏi mà hỏi cậu: “Tại sao anh lại biến thành 0 vậy?”

Thẩm Phàm nói: “Thế tại sao tôi không thể làm 0 hả?”

Thư Lam Phong nhíu mày, dùng bộ dáng nghĩ không ra mà nói: “Không đúng, anh trước đây luôn có ý muốn khống chế rất mạnh mà... Bây giờ anh lại nguyện ý làm 0 sao? Anh gạt em phải không?”

Thẩm Phàm nói: “Tôi cứ tưởng để nói rõ với cậu sẽ phải rất lâu. Nhưng bây giờ cậu đang nghĩ gì, tôi đều biết cả. Anh của cậu bảo cậu đi tiếp cận tôi phải không? Lúc trước nhà cậu đáp ứng thỏa thuận, cậu cũng đồng ý, vậy mà hiện tại lại chạy đến đây, là vì cái gì chứ? Hay là, nhà các cậu vẫn là quen thói lật lọng?”

Thư Lam Phong giật mình, nhỏ giọng nói: “Làm sao anh biết là anh của em...Nhưng mà bởi vì em không thể làm cách khác, tất cả đều do anh ấy ép buộc em...”

Thẩm Phàm phất tay, ngắt lời cậu ta: “Tôi không muốn nghe chuyện ái hận tình thù giữa cậu và anh cậu. Tôi chỉ muốn cậu đừng tiếp tục quẩn luyến tôi nữa”

Đôi mắt Thư Lam Phong mở to chứa đầy nước mắt: “Tiểu Phàm, anh thật sự không thích em sao?”

Thẩm Phàm nhìn hắn, âm thanh rất lạnh nhạt: “Câu này cậu nên tự hỏi bản thân kìa, cậu thật sự vẫn còn yêu tôi sao?”

Chờ đến khi Thẩm Phàm đi rồi, qua rất lâu, Thư Lam Phong vẫn đứng yên nơi đó.

Thẩm Phàm nhìn thân ảnh Thư Lam Phong hiện lên trong gương chiếu hậu, rồi lắc lắc đầu, lấy điện thoại ra gọi cho người ấy của mình.

“Thanh?”

“Em muốn trở về rồi sao?” Giọng nói của đối phương mang theo chút lười nhác.

“Ừm, ngày hôm nay ăn gì vậy?”

“Hôm nay anh không có làm cơm, trên đường về em tùy tiện mua ít đồ ăn là được rồi”

“Thế em mua ở Vân Thượng Các nhé?”

“Ừm... Được”

Trong mắt Thẩm Phàm tràn ngập ôn nhu, cậu nói: “Ừm, lát về nhà em có chuyện nói với anh”

Từ Thanh dừng một chút, cũng nói: “Đúng lúc, anh cũng có chuyện nói cho em”

[edit ngày 18.7.2019]

19. Tiểu Ngư Đồng Học - Chương 19: Phiên Ngoại 4: Tình Dịch

Phiên ngoại 4: Tình dịch

(edited by manhvaivun)

Thẩm Phàm vừa về đến nhà đã nhìn thấy Từ Thanh ngồi trên ghế sofa, áo sơ mi để hở ra vài nút, hai chân bắt chéo vào nhau.

Từ Thanh đặt máy tính bảng xuống, cứng nhắc quay đầu về phía cậu: “Về rồi hả?”

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, ừ một tiếng rồi cởi áo khoác của cậu phục xuống, đi đến ghế sofa.

Từ Thanh là một người đàn ông rất anh tuấn, khí chất tuy có chút u buồn nhưng tỉ lệ vóc người, mọi thứ đều hoàn mỹ. Thẩm Phàm thường nghĩ, một gương mặt đẹp như vậy, nếu như Từ Thanh không làm một tiểu thuyết gia, mà đi vào vòng giải trí, nói không chừng còn có thể trở nên cực kỳ hot.

Nhưng cậu lại nghĩ, gương mặt than của Từ Thanh nếu tiến vào vòng giải trí thì khán giả nhất định sẽ nói: “Khả năng diễn xuất của bé ăng-ten còn tốt hơn Từ Thanh, xem hán không bằng đến xem bé ăng-ten bé xinh diễn còn hơn”

Cậu như một bé thú cưng ngoan ngoãn mà ngồi bên chân Từ Thanh, ngửa mặt lên nhìn hán.

Thẩm Phàm trước giờ vẫn luôn tự kiêu, trong quá khứ có một quãng thời gian rất dài cậu không vừa mắt bất kỳ người nào cả. Bởi vì cậu có đầy đủ bối cảnh và thực lực để cao cao tại thượng trên đầu thiên hạ.

Nhưng mà bây giờ cậu lại ngồi ở bên chân Từ Thanh, biểu tình rất dịu ngoan giống như bản thân cậu vốn là như vậy.

Lửa như đang phun trào trong lòng bởi cậu thật sự đã hoàn toàn đầu hàng trước Từ Thanh. Trong lòng cậu lại tiếp tục dâng lên cảm giác xấu hổ lẫn thỏa mãn, cậu là của Từ Thanh, tất thấy đều do Từ Thanh nắm giữ.

Bản thân cậu đã yêu Từ Thanh tha thiết, trong mắt cậu, dù cho Từ Thanh làm cái gì cũng có thể biến thành vừa biến thái vừa đáng yêu.

“Em sao vậy?” Từ Thanh cúi đầu nhìn cậu, tay vươn ta sờ sờ đầu cậu, lại giống như sờ được vào sừng vật mà mình thích nhất.

“Anh không muốn sao?” Thắm Phàm thuận thực cởi quần Từ Thanh, rồi xoa xoa lên cái đồ vật đang ngủ đông nhưng một lát lại có thể đâm cho cậu sướng đến dục tiên dục tử kia.

Từ Thanh rũ mắt nhìn cậu, không tiếp lời. Bề ngoài thì thoát nhìn thờ ơ không động lòng, nhưng đồ vật dưới quần so với chủ nhân của nó dường như thành thật hơn, càng ngày càng lớn lên.

Rất nhanh, trên đỉnh đầu của quần lót đã bị một chất lỏng thấm ướt một mảng. dương v*t từ giữa khó bên trong góc đầu nhô ra. Cậu đến gần, lè chiếc lưới hồng hồng phần nộn ra liếm lấy thân dương v*t qua lớp vải, ánh mắt lại nhìn chằm chằm gương mặt Từ Thanh.

Quy đầu bị ngậm vào miệng, bị chà đạp rồi cắn đến phát ra âm thanh cha cha, dương v*t của hắn bị dè ở một bên má của cậu, thậm chí còn in hằn hình dáng ra bên ngoài.

Từ Thanh nhẹ nhàng đẩy cậu ra một chút. Thắm Phàm cũng thuận theo mà nhả cái dương v*t bị cậu liếm đến phun cả tinh dịch kia ra.

Cuống hòng Từ Thanh khô nóng, hắn nuốt nước miệng một cái, giọng nói khàn khàn mà ra lệnh cho Thắm Phàm: “Cởi quần, nằm sấp xuống đi”

Thắm Phàm chậm rì rì cởi thắt lưng mình ra, đôi mắt cũng dán chặt lên người Từ Thanh, không rời đi. Cậu nhìn thân hình đầy cơ bắp của Từ Thanh, thật muốn đem từng chút biến hóa của hắn khắc ghi vào trong đầu.

Động tác chậm chạp của cậu càng làm cho lửa trong lòng Từ Thanh phùng lên dữ dội, hắn thô bạo kéo quần tây đất giá của cậu xuống, cái mông thịt trắng nõn của cậu lập tức hiện ra.

Từ Thanh ấn người cầu xuống thắm trải sàn, rồi đưa tay sờ miệng huyết một chút, biểu tình đã tàn nhẫn lại còn kèm theo âm thanh tàn khốc nói: “Tự đem mông mình tách ra đi”

Thắm Phàm biết Từ Thanh sắp làm gì nên tự giác hạ eo xuống một ít, mông cũng tự nhiên ngồng lên một chút.

Một cái tát giáng lên trên phiến mông trắng mịn kia, trong nháy mắt nơi đỏ liên đỏ lên một mảng.

Mặt Thắm Phàm dán vào thắm trải sàn, ủy khuất mà quay đầu nhìn kẻ cầm đầu ác độc kia.

Từ Thanh bị ánh mắt của cậu làm cho trái tim như nhũn thấy một vũng nước, bụng dưới cũng lập tức căng cứng lên, hắn cúi người xuống, ngón tay đặt ngay miệng huyết mà xoa xoa.

“Ừm...” Thắm Phàm rên hừ hừ, tiếng rên của cậu phải nói muốn bao nhiêu ngọt ngào thì đều có bấy nhiêu.

Hơi ẩm của đầu lưỡi truyền từ miệng huyết tới, Thẩm Phàm bị hơi ẩm ấy làm cho co rụt người, mặt chôn vào trong cánh tay. Nơi bắn nhất của mình đang bị Từ Thanh liếm, suy nghĩ này càng làm cho cậu kích động không thôi, âm thanh rên rỉ cũng ngày càng đậm đặc lên.

Đầu lưỡi của hắn tàn nhẫn mà xuyên vào huyết đạo, thịt mềm bên trong huyết đạo bị hắn dùng sức cắn vào trong miệng. Cả người cậu từ trong ra ngoài giờ đây như bị xé ra trước mặt Từ Thanh, cậu run lên, đôi mắt nhắm nghiền, chiếc lưỡi phẫn nộ vươn ra ngoài, cậu bị hắn làm cho sáng khoái đến tê cả da đầu.

Đầu lưỡi lúc này bắt chước phương thức dương v*t đâm xuyên vào cục huyết mà đâm vào, nước miếng cùng dịch ruột non của cậu hòa lẫn vào nhau chạy dọc theo kẽ móng nhỏ từng giọt lên thẩm trải sàn. Mặt Thẩm Phàm lập tức hồng nhuận một mảng, thật giống như tuyên chỉ nở đầy trên cánh hoa hồng nhạt.

Nhưng mà chỉ liếm thôi đối với cậu là hoàn toàn không đủ, cự vật to lớn kia không lấp đầy cậu làm cho tự tôn với ngạo khí bên ngoài của cậu triệt để xiết niềng, cậu ghen ngào nuốt nước miếng cầu xin: “Ông xã...vào đi...muốn anh vào”

dương v*t thô to lại nóng rực ấy ma sát ngay khe móng của Thẩm Phàm, Từ Thanh vẫn cứ chậm rãi không chịu cắm vào. Hắn do dự một chút, dương v*t trên mông Thẩm Phàm giật giật một cái rồi hắn ra lệnh: “Đứng lên, nằm úp sấp trên ghế salon đi”

Thẩm Phàm rầm rì bò lên ghế, nghe lời mà ngoan ngoãn nằm nhoài lên chỗ dựa lưng của ghế sofa, cong cái mông của mình đưa về phía sau, trong mắt cũng chứa đầy sương mù như muốn bốc hơi, lời nói trong miệng tỏa ra đều tỏa ra hơi nóng, âm thanh giòn ngọt: “Ông xã...”

Thuốc bôi trơn lạnh lẽo dính lên mông làm Thẩm Phàm hơi co mông lại, còn mang theo một bộ dáng oan ức và đáng thương.

Trong nhất thời ấy, Từ Thanh bỗng dưng dâng lên một dục vọng muốn ngược đãi cậu, hắn muốn tàn nhẫn ấn Thẩm Phàm xuống mà làm, muốn nghe được tiếng khóc nức nở xen lẫn tiếng rên rỉ đứt quãng của cậu, muốn làm cho Thẩm Phàm nói không bao giờ mắc cỡ nữa.

Ánh mắt ủ dột của hắn nhìn vào hai mảnh xương hồ điệp gầy gò của Thẩm Phàm rồi lè lưỡi liếm.

Thẩm Phàm trước kia là 1, nhưng bây giờ lại biến thành một bộ dạng đậm đặc như vậy, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể khiến cả người hắn vừa khô vừa nóng. Đậm đặc như vậy, đâm từ trong xương tủy mà ra như thế, quả thật, làm 1 thì rất đáng tiếc.

dương v*t thô to phía sau một phát cắm vào trong người cậu. Cậu bị người phía sau một cú lấp đầy làm cả người như hóa hư không. Thẩm Phàm nằm nhoài người lên chỗ dựa lưng, cảm giác thỏa mãn trong lòng như đang cọ rửa hồn phách của cậu, giờ đây cậu chỉ biết, Từ Thanh đang chiếm lấy cậu.

Từ Thanh không nhúc nhích mà đợi cho Thẩm Phàm thích ứng một lúc, đến khi thịt huyết căng mìn bao bọc lấy dương v*t của hắn, hắn mới nhẫn nại mà bắt đầu rút ra đâm vào, mồ hôi ứa ra thẩm ướt một phần

tóc dài trước trán, sợi tóc dính trên trán hẳn càng làm cho hormone nam tính tăng thêm.

“Ừm...di chuyển, nhúc nhích đi ông xã...” Thẩm Phàm không nhận được mà khẽ rên lên, còn lắc lắc mông mình.

Từ Thanh bịch một cái đánh vào cái mông thịt trắng nõn của cậu, trông hẳn tàn nhẫn như đang đóng cọc để xuyên qua người Thẩm Phàm. Phía dưới lại càng đánh thật nhanh vào mông Thẩm Phàm, âm thanh thân thể va chạm lạnh lạnh vang lên trong gian phòng, đậm mỹ mà kiều diễm.

Thịt bên đùi Thẩm Phàm bị vỗ đến hồng hồng như một quả đào mọng nước. Từ Thanh sờ sờ mông cậu một chút, rồi lật cậu lại.

Thẩm Phàm ngẩng mặt lên, gương mặt trần đầy ngây thơ, ánh mắt cậu mơ mơ hồ hồ mà nhìn mặt Từ Thanh, chân cũng tự giác gác lên cái Từ Thanh, giọng nói lại ngọt ngào chạm đến tận đáy lòng: “Ừm...A, chậm, chậm một chút, thật thoải mái, ông xã...”

Từ Thanh ngắt cầm cậu rồi cúi người hung ác hôn lên, thân thể cả hai dán sát vào nhau. Bởi vì thường xuyên thực hiện “trường kỳ tình ái” nên cơ thể cậu rất dẻo dai, cho nên dù động tác có hơi khó thì cậu vẫn có thể làm được.

Chất lỏng dính dính đại diện cho sự giao hợp của hai người cùng nhau bắn tóe ra trên ghế salon, huyết động bị làm rất thô bạo, đến nỗi thậm chí có thể nhìn thấy thịt ruột đỏ tươi bên trong.

Ánh mắt Thẩm Phàm ngư xuân được mà cậu dẫn Từ Thanh đến say đắm, trong đầu hẳn giờ đây chỉ còn lại hai chữ “làm cậu”, còn những thứ khác đều biến mất sạch sành sanh.

Thẩm Phàm bị bầu trời khoái cảm chôn vùi, hai chân cậu run rẩy không ngừng, tinh dịch từng luồng từng luồng bắn ra dính trên bụng dưới của Từ Thanh. Cơ thể cậu đột nhiên muốn dựng thẳng, chỉ trong chốc lát, nước tiểu đã tí ta tí tích mà bắn ra trên cơ bụng Từ Thanh.

Trong một khắc huyết động của cậu đột nhiên bị siết chặt kia, làm Từ Thanh sướng đến tê cả da đầu. Hắn bèn ôm lấy mông Thẩm Phàm đi về phía nhà vệ sinh, còn thấp giọng nói: “Ghế sofa coi như bỏ đi rồi, bà xã, sao em lại dâm dăng như vậy hửm”

Tình địch, cái gì là tình địch? Đẹp mẹ tên tình địch đó đi!

[HOÀN: Ngày 22.7.2019]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-tieu-ngu-dong-hoc>